

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 47

Dijous, 8 de març de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 30, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment la normativa de matriculació en els centres sostinguts amb fons públics (tram. 300-00026/06) (p. 3)

Interpellació

al Consell Executiu sobre els ensenyaments de règim especial (tram. 300-00133/06) (p. 7)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la promoció i el desenvolupament del sector audiovisual a Catalunya (tram. 300-00182/06) (p. 11)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política sanitària a Catalunya, especialment pel que fa a la salut pública (tram. 300-00299/06) (p. 16)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el desenvolupament de les zones rurals de muntanya (tram. 300-00324/06) (p. 21)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el tren d'alta velocitat (tram. 302-00085/06) (p. 26)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat i la gestió hospitalàries (tram. 302-00086/06) (p. 30)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental (tram. 302-00087/06) (p. 33)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de tensió social a les terres de l'Ebre pel rebuig de la proposta del Pla hidrològic nacional (PHN), la política de transvasaments del Govern de l'Estat i els projectes d'implantació de l'energia eòlica i d'instal·lació d'una central tèrmica de cycle combinat a Móra la Nova (Ribera d'Ebre) (tram. 302-00088/06) (p. 34)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política ferroviària de la regió metropolitana de Barcelona (tram. 302-00089/06) (p. 45)

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els fons estructurals (tram. 302-00090/06) (p. 50)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria d'infraestructures (tram. 302-00091/06) (p. 52)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament del Pirineu, especialment pel que fa al turisme i el lleure (tram. 302-00092/06) (p. 56)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector boví (tram. 302-00093/06) (p. 62)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 30.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Ensenyament i els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment la normativa de matriculació en els centres sostinguts amb fons públics (tram. 300-00026/06)

El punt dotzè de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment la normativa de matriculació en els centres sostinguts amb fons públics. El presenta l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, em sembla que aquest és un tema prou important per dedicar-hi una interpellació i per dedicar-hi una moció subsegüent i uns quants minuts per discutir el Decret sobre el règim d'admissió d'alumnes als centres docents sostinguts amb fons públics. Que ningú pensi que pot ser un simple acte administratiu, aquest Decret, sinó que per a nosaltres és un element important. I per què? Perquè l'eficàcia d'un sistema educatiu es concreta a la pràctica en els resultats d'èxit o fracàs que produeix, no?, i aquest efecte es mesura al final de l'itinerari escolar. Però la lectura convé fer-la analitzant tot el procés d'escolarització, i aquest s'inicia precisament en el moment de la preinscripció, que precisament començarà dilluns que ve.

La normativa per a l'admissió de l'alumnat determina la igualtat d'accés i, per tant, delimita l'oportunitat d'igualtat per assolir l'èxit desitjat. A partir d'aquesta premissa, que per a nosaltres és un dels pilars on es fonamenta la nostra crítica, senyora consellera, la necessitat d'un canvi, d'un canvi en el Decret d'admissió d'alumnes en centres docents. Canvi que li vull recordar que vostè va prometre en el discurs de presentació del Programa d'educació 2000-2004, que no va concretar quin tipus de canvi, però, en tot cas, sí que va assumir que n'era conscient que no podia continuar així aquest tipus de decret. Però malgrat tot, doncs, ha anat continuant.

I li vull dir amb tot el respecte, senyora consellera, que el discurs, aquell discurs del Programa educació 2000-

2004 ha anat perdent força. S'ha anat traient, des del nostre punt de vista, la roba de les propostes que només eren fum i que aquest discurs, senyora consellera, s'ha quedat nu; només ha quedat l'ànima conservadora en què es basa la política educativa del Govern de la Generalitat, mal que vostè no ho vulgui reconèixer però que dia a dia, dia a dia, ens ho va mostrant. La realitat és un decret continuista, que ha rebut crítiques de tota la comunitat educativa, de la Federació de Pares i Mares de Catalunya, del sindicat, de la Federació de Municipis de Catalunya, del MUCE, fins i tot s'han atrevit a no fer cas de les possibilistes –possibilistes, eh!– recomanacions del Consell Escolar a Catalunya, un òrgan consultiu que utilitzem poc. Genial, senyora consellera! Un element clau del procés educatiu, i tota la comunitat educativa en contra del seu redactat. Com pot funcionar bé l'educació a l'ensenyament en aquest país? Bé, tota la comunitat educativa, no, l'escola privada concertada respira tranquil·la amb aquest Decret; una vegada més, la conservadora consellera d'Ensenyament els ha salvat el negoci a aquest sector, l'escola privada concertada. I aquesta és la realitat, senyora consellera; en tot cas, després li donaré encara més dades sobre aquesta realitat.

Per a nosaltres és bàsic garantir el dret a l'educació dels infants i joves i que passa per dues qüestions primordials que aquest Decret, aquest Decret no contempla: la intervenció de l'Administració local, per un cantó, i per l'altre, l'equitat durant tot el procés. En el primer punt, la intervenció de l'Administració local, que és la que coneix –aquesta Administració– directament les necessitats del seu municipi, aquesta Administració hauria d'intervenir en la planificació i ordenació de l'escolarització del seu municipi, conjuntament amb el Consell Escolar Municipal com a plataforma de participació de la comunitat educativa. El Decret, en canvi, regula els ajuntaments com una simple corretja de transmissió a la recepció dels documents. La tasca d'intervenció d'aquesta Administració local hauria d'anar, i no va, però hauria d'anar des de la planificació de les zones escolars i de centres adscrits, de la previsió d'aules, la previsió de places escolars, fins a la vigilància dels criteris d'admissió i dels procediments d'informació, preinscripció i matrícula. Res de tot això s'ha tingut en compte malgrat les recomanacions del Consell Escolar, de la mateixa Federació de Municipis de Catalunya, demostrant –des del nostre punt de vista– un menyspreu i manca de confiança cap a l'Administració local, sense tenir en compte que els ajuntaments són administracions de caràcter territorial, coneixedors de la realitat concreta del territori i articuladors dels processos administratius i de les dinàmiques socials que situen en terme, element clau per a l'ensenyament. No s'ha tingut en compte, una vegada més, en aquest Decret.

El segon element, el segon pilar bàsic, l'equitat durant el procés, amb incidència especial a l'obtenció d'informació per al conjunt de la ciutadania, per preservar la igualtat a l'accés a l'educació, la necessitat d'una oficina central d'informació i recepció de sol·licituds. Tampoc s'ha acceptat per part de l'Administració educativa, mostra inequívoca –des del nostre punt de vista– de no millorar la igualtat d'accés i, per tant, l'èxit i l'eficàcia del sistema, com li he dit en el principi.

I quins són els criteris que s'haurien d'utilitzar per garantir aquesta equitat, des del nostre punt de vista, com un element, i que vostè també deia –se'n recorda?– en el discurs i que ha anat desapareixent a l'hora d'aplicar les polítiques reals, concretes? Un control social de l'escolarització i transparència en tot el procés, portat a terme des de les comissions d'escolarització, que aquestes haurien de tenir atribucions o funcions clares de programació i de seguiment de l'escolarització. I aquestes comissions, senyora consellera, han de funcionar de forma permanent per tal de poder informar i agilitar l'escolarització dels nois i noies arribades al municipi al llarg de l'any, element clau. D'aquesta manera, amb aquest dispositiu, asseguraríem poder fer efectiva la igualtat d'oportunitats i la transparència en el procés, ja que cap centre podria ratificar l'admissió d'alumnes fins que no s'haguessin contrastat les dades amb el punt centralitzat. Seria més l'òrgan amb representació de tota la comunitat educativa amb coneixement actualitzat respecte a incorporacions tardanes, absentisme, etcètera. Res de tot això s'ha tingut en compte.

A més a més, s'hauria de tenir una consideració amb la igualtat d'exigències entre xarxes pública i concertada. Ambdues han de complir el principi de transparència durant tot el procés. Vostè pot garantir aquest principi de transparència a la privada concertada, tal com estan formats els consells escolars, quan en els centres concertats és responsabilitat del seu titular –només del seu titular– l'observança de les normes d'admissió d'alumnes? Vostè pot assumir aquesta responsabilitat i dir que no hi ha cap tipus de problema i que les igualtats, les exigències són iguals tant a la xarxa pública com a la privada concertada? El Consell Escolar –repeteix– no té les mateixes funcions en tots els centres, i això porta a aquesta dificultat d'aconseguir la igualtat d'oportunitats.

El tractament de discriminació positiva per a l'atenció i la diversitat dels alumnes amb necessitats educatives especials, quin és? Quin han decidit vostès? Reserva de quatre places? No n'hi ha prou, reserva de quatre places per a cada grup d'alumnes, perquè al final del curs, amb aquesta incorporació tardana, qui en surt més perjudicada generalment és l'escola pública, que va augmentant el nombre perquè generalment, com que no existeixen aquestes comissions, no fan aquesta funció, es van encolomant –i deixi'm-ho dir d'aquesta manera– a l'escola pública i no a la privada, perquè ells en tenen quatre, i com que ja en tenen quatre ja han complert amb la seva funció social.

I la demostració de tota aquesta situació que vostès no han acceptat, nosaltres continuem pensant que és deguda a una pressió clara i contundent de la privada concertada. Li vaig explicar, l'altre dia, el document que repartia el Secretariat de l'Escola Cristiana, i aquest document jo crec que és clau per demostrar tota aquesta situació, quan en el mateix document diu –el document diu–: «En algunes zones el Departament d'Ensenyament de la Generalitat no ha adoptat els criteris d'actuació més adequats per a garantir la correcta escolarització dels fills de famílies d'immigrants, distribuint-los entre tots els centres sostinguts amb fons públics amb la finalitat d'afavorir la seva integració en el nostre país.

En aquesta acció» –diuen ells– «sovint ha prescindit del caràcter propi de les escoles.» Caràcter propi de les escoles, què vol dir? Les cristianes? El seu caràcter cristià? O ha de predominar el seu caràcter públic perquè estan subvencionades amb fons públics, i això no es té en compte? Es queixen de massa immigrants que arriben a les seves escoles. «En cap cas» –continuen dient– «no es parla d'una distribució indiscriminada dels alumnes immigrants entre tots els centres sostinguts amb fons públics.» No els interessa aquesta situació. I diuen més, diuen: «Hi ha escoles que s'han vist desbordades quan les comissions d'escolarització o en ocasions els serveis socials dels ajuntaments hi han "enviat"» –entre cometes– «alumnes sense tenir en compte el caràcter propi de les escoles cristianes.» Altra vegada! Aquest és l'element importantíssim. Diuen, «Sovint» –diuen les escoles cristianes– «sovint aquestes famílies no solament» –les d'immigració– «no poden col·laborar econòmicament en el sosteniment de l'escola, sinó que necessiten l'ajut de la institució titular perquè els seus fills puguin seguir el procés educatiu amb els seus companys sense discriminació de cap tipus.»

Aquest és un document que reparteixen, doncs, les escoles cristianes. Com poden veure, aquesta és la idea que tenen sobre l'ensenyament, sobre la diversitat i què en pensen. Evidentment, després de tenir una entrevista amb vostè, senyora consellera, ens diuen que tot s'ha arreglat i que ja no passarà. Però ens dóna la sensació que, evidentment, tot s'ha arreglat i s'ha arreglat, com podem veure, altra vegada aquest Decret –repeteix– tremendament continuista i que, evidentment, no afavoreix aquells elements importants per a nosaltres, que és garantir el dret a l'educació dels infants i joves i, sobre tot, preservar la igualtat a l'accés a l'educació. No ho contempla, i com a tal, doncs, fem un flac favor a aquells elements que ahir discutíem, precisament, en aquest Parlament, com és la necessitat de la integració de tots els nois i noies en el tractament de la diversitat, tant si vénen en situacions socials com situacions culturals desfavorides. Creiem que això no s'utilitza i el senyor Pujol, el senyor president deia que aquí a Catalunya, precisament perquè es fan bones polítiques hi ha un efecte crida. El que fem és un crit al cel que aquesta situació no es pot continuar i que, evidentment, el que perpetua és aquesta descohesió social, aquest Decret.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. La senyora consellera té la paraula.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, he escoltat amb molt d'interès, com sempre, la seva intervenció, senyor diputat, i també amb molt de respecte em permeto dir-li que aquest discurs no l'ha acompanyat ni de la necessària reflexió, segurament, ni del coneixement objectiu del que és el nou Decret. Ens agradada la passió en els temes educatius, però la passió és absolutament estèril si no va acompanyada de la reflexió.

El nostre Decret és un decret nou, ben diferent de l'altre. Es parla, primer, d'un paper que sempre hauran acordat Delegació Territorial i Ajuntament per: primer, delimitar les zones escolars, i es necessita l'acord de l'Ajuntament, això no existia. Se suprimeix el dret a elecció de centre, s'ha suprimit, i només es basa en el principi del dret a l'educació. Tercer, es conformen comissions d'escolarització compartides que perduren durant tot el curs, una altra de les demandes.

Després, es dóna prioritat d'accés a alumnes amb necessitats educatives especials a tot centre públic i concertat amb el nombre de quatre llocs escolars per grups. Això voldria dir, per exemple, que hi podrien entrar, de nens alumnes de tres anys, més de deu mil, aquest any, entre pública i concertada –una altra demanda. No n'hi ha tants, de P3.

Per tant, totes aquelles demandes que se'ns van fer, les de la Federació de Municipis, estan totes admeses en divers grau, i així els ho farem saber, a la Federació de Municipis, perquè tenim les seves esmenes, com és lògic, que ens van enviar al seu moment. Ens van demanar, si no un únic lloc de preinscripció i informació, que també els ajuntaments ho poguessin fer, i així ho hem fet. Són punts d'informació i admissió de preinscripcions els mateixos centres, les delegacions territorials o les oficines territorials, i també els ajuntaments; i si no li ho pregunten al senyor alcalde de Lleida, que estava aquí, que l'Institut Municipal d'Educació ja està rebent les preinscripcions. Per tant, tot això ha estat admès.

Però hi ha un punt clau que no diem de veritat, que no diem quan parlem d'escoles gueto o quan diu vostè –amb una paraula que vostè ja ha dit que no era l'apropiada, perquè si no ens escandalitzaria, realment– que «s'encolomen» determinat tipus d'alumnes amb necessitats educatives especials a les escoles, a les escoles públiques. No, escolti, aquí hi ha un..., no un problema: aquí hi ha una reflexió que s'ha de fer. La reflexió és no entendre que l'alumne immigrant, l'alumne amb necessitats educatives temporals, és un alumne com tots els altres, però, en canvi, és aquest el que hem de distribuir. M'estic potser quedant sola en aquest sentit, i obrirem en el si del Departament d'Ensenyament, i obert a altres col·lectius, una reflexió profunda al respecte, perquè han canviat molt els valors de la societat, fins i tot d'alguns partits polítics, perquè anem a distribuir el color quan no distribuïem abans la classe més pobre, i ara el color és la classe més pobre.

I no tenim escoles gueto. En els municipis, a les viles, a les ciutats, hi han espais gueto; però ja ho eren, eren barris dels més pobres. I allà hi havia una escola i hi ha una escola que és l'únic focus de cultura, l'únic espai de socialització. I si és multicolor, com és aquell barri, és multicolor. I sap què estem fent, sense voler? I jo no crec que jo tingui la raó, però em costa molt –em costa molt– que no es vulgui entendre també el que jo dic. Com pot ser que donem la raó a les famílies autòctones que, com que consideren que a l'escola de la seva zona hi ha un nombre d'alumnes immigrants de diferents colors que consideren indesitjables per ser companys dels seus fills, treuen els seus fills de l'escola? I què fem nosaltres al respecte? Traiem els alumnes de color o no

els permetem que vagin a l'escola del seu barri? I diem que aquests alumnes els hem de distribuir? I donem la raó a aquestes famílies autòctones que en treuen els seus, de color blanc? Potser han canviat molt els valors de la societat, molt en alguns grups polítics; però els meus i la meua consciència encara no han canviat.

I, quan se'm demostrï, realment, que més enllà del que estem fent s'ha de fer una altra cosa, m'ho diran. Però les famílies immigrants també se'ns queixen que els seus alumnes siguin la moneda que s'envia a fora. I jo crec que això és el que hem d'estar pensant. Aquest Decret és el possible, i es basa en la llei, i es basa a posar-te en la pell del que té un color diferent. Perquè aquí hi ha problemes de classe –de classe, senyor Boada–, que vol dir de classe de pobresa, no d'ètnia, i ens estem confonent. Si en algun moment hi ha problemes d'ètnia, vindran després; ara són de classe. En primer lloc, encara són de classe: l'extrema pobresa. Vagi vostè al Raval sud, vegi l'escola Collaso i Gil, multicolor, i vegi aquells pisos que hi han allà davant. Vegi aquells pisos –perdoni–: allà és on viuen les famílies d'aquells nens. Les famílies autòctones, o no en queden, o no hi volen anar. Aquest és el tema. Vostès els donen la raó. Nosaltres encara donem la raó que l'immigrant, que tot ciutadà a Catalunya té els mateixos drets en el món de l'educació.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora consellera. En torn de rèplica, l'illustre diputat.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyora consellera, vol reflexió? Doncs, si no es creu la nostra reflexió, perquè creu que està feta a la lleugera, doncs, la del Síndic de Greuges. L'hi ha llegit l'informe, o no ha tingut temps? Eh? Li explicaré jo l'informe, que l'hem trobat i el tenim aquí encara. El senyor síndic de Greuges «tilda de tímido, parcial y poco decisivo el Decreto de matriculación aprobado en febrero. Poco decisivo para alcanzar la integración efectiva de los alumnos inmigrantes». Ah!, el síndic també, el síndic tampoc reflexiona. És que l'única que reflexiona dóna la sensació que és vostè, i hi reflexiona, evidentment, en un sentit totalment equivocacat, com jo li he dit: un discurs totalment conservador, i vostè ens l'ha demostrat encara més aquí, perquè ja n'hi posaré molts més exemples. I és clar que..., sap què és prioritari, per nosaltres? Fins aquest moment –que aquest és l'únic any que el decret no surt–, per vostès era prioritari el dret dels pares a escollir centre; en canvi, passava a segon terme el decret del dret dels nois i noies a la integració educativa. Aquest és el principal..., des del nostre punt de vista, i que vostès no els hi han fet.

Com no s'ha de ser belligerant davant les concentracions, que són negatives, de nois i noies amb necessitats educatives especials? Vostès han de ser belligerants, i quan es dóna aquesta situació, que no és culpa seva, evidentment, perquè estaven en uns barris..., home!, alguna culpa en tindran com a membres d'un govern

que no fa res, també, en aquest aspecte; alguna culpa en tindran, no com a consellera d'Ensenyament, però sí com a membre d'un govern que fa vint anys que fa unes polítiques que, evidentment, no van adreçades als immigrants, de cap de les maneres, i provoquen aquesta guetització. Quan hi ha una guetització, un perill de guetització, vostès han d'introduir-s'hi ràpidament i han d'actuar, i no es poden quedar amb els braços creuats. Perquè, vol que n'hi posi un exemple?, vol que li posi l'exemple del col·legi de la Farga, de Salt? Al casc antic de Salt, un 50% en aquests moments de P3, de nens amb necessitats educatives especials, entre ells un 30% a tota l'escola; al costat hi ha una escola privada concertada que no arriba al 5%. Què passa? El barri no és el mateix barri? Quines són les actuacions que fan vostès davant d'això? «Ah, res! Deixem, doncs, que..., mira, pobres, com que és una qüestió de classe social, es dona aquesta situació.»

Molt bé, hi estem d'acord: és una qüestió de pobresa, és veritat. Quina quantitat vostès destinen per paliar aquesta situació? A Sant Vicenç dels Horts, per exemple, una àrea específica territorial: 10.000 pessetes a l'any per alumne. 10.000 pessetes per superar aquestes situacions de pobresa que tenen aquests nois i noies? 10.000 pessetes és el que vostès els donen. Com es pot superar aquesta situació? Els ajuntaments se n'han de fer càrrec, destinant-hi molts diners del seu propi pressupost per paliar aquesta pobresa, certa, doncs, que tenen aquestes famílies i que la pateixin aquests nois i noies. Mentrestant, vostè grans discursos aquí; en canvi, poques actuacions a fora.

Si vol reflexió, n'hi donarem moltes i moltes, perquè també tenim molta experiència sobre aquesta situació. I, ho repeteixo, l'Administració, vostès hi han d'intervenir amb mesures compensatòries per evitar la guetització. I això vostès ho han d'evitar, de totes totes, com els diu el mateix Síndic de Greuges, que els diu que s'ha de fer una distribució que impedeixi o pallii, diu, «la concentración de estos alumnos en determinados centros y la conversión en guetos que este hecho comporta, y lamenta que no se hayan agotado las posibilidades de una regulación de la matriculación que diese respuesta a la situación actual del alumnado en Cataluña».

Aquesta és la realitat, no només dita per nosaltres, no només dita per la Federació de Municipis de Catalunya, no només dita, doncs, pel mateix MUCE o la mateixa comunitat. Ho diu molta gent, senyora consellera. És possible que sigui vostè la que va contra direcció, i no pas la resta dels ciutadans d'aquest país. Jo li demano que, evidentment, faci una reflexió molt més profunda en aquest sentit, perquè, de les comissions d'escolarització que vostès han creat o que s'han creat, no m'explica quines són les funcions. I jo li he dit: sí que hi ha participació de l'Administració, però només com a corretja de transmissió, de dir: «Ah! Poden anar a fer les inscripcions, poden presentar les sol·licituds...» Escolti, que jo haig d'inscriure la meua filla a primer d'ESO, i sé com funciona, perquè m'arriben les normes, no?, i és això el que diu. Senzillament, la puc portar a l'Ajuntament, i l'Ajuntament, evidentment, ho podrà fer..., doncs, farà el tràmit de presentar-ho allà on ho hagi de presentar.

I això, evidentment, no és –no és– el que nosaltres volem, i per això nosaltres aquí ho denunciem, i ho denunciem i li exigim, senyora consellera, que... No podem fer res amb aquest Decret; ja s'està..., ja està treballant. Evidentment, la moció haurà d'anar en un altre sentit: haurem de parlar del decret del proper any. Però sí que hem de mostrar, conjuntament amb el Síndic de Greuges, el nostre rebuig, des del nostre punt de vista, en l'aplicació que se'n fa, del Decret de matriculació –el que hi havia, però sobretot aquest nou. Creiem que s'està limitant el dret a l'educació d'una part de la població, i, donada la consolidació i increment de les desigualtats de l'anomenada «doble xarxa escolar», pública i concertada, s'està trencant la cohesió social, impeding la integració i promovent l'exclusió social. I això, únicament i exclusivament, és responsabilitat seva, senyora consellera, perquè hi ha moltes institucions, moltes persones d'aquest país que li estem dient que s'està equivocant. Rectifiqui, perquè s'està equivocant, i és un element clau per al futur del nostre país, les actuacions que vostès puguin fer.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyora consellera, en torn de rèplica...

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor diputat, senyor Boada, l'any passat vam iniciar un nou camí: tot alumne nou que ingressava s'ha distribuït en zones entre la pública i concertada. No anem a treure els alumnes que ja estan escolaritzats a la pública per passar-los a un altre lloc. Tots els que entren de nou amb necessitats educatives especials o temporals entren ja en el mateix percentatge a la pública i a la privada. Per tant, això és un fet, i per aquí la reserva de les quatre places.

Escolti, no busquem ara l'enemic. L'enemic no és una doble xarxa que existeix en aquest país. Els pares i les mares, vostès, nosaltres, tota la societat tria i vol triar el centre per als seus fills i filles. I tria..., no entre pública i concertada, sinó entre concertada i concertada, i entre pública i pública, perquè volen anar en aquella de la seva zona pública, per exemple, que és la més nova, la del premi FAD, i la més blanca, i potser no volen anar a la de cent metres més enllà, encara que tinguin el millor equip pedagògic que existeix.

Però li diré quelcom més: les barreres reals de fractura social no vénen donades per l'escola, vénen donades per aquestes barreres invisibles que hi ha a les viles i que hi ha a les ciutats; barreres invisibles que no veiem, però que ens fan ser absolutament diferents.

I li diré una altra cosa: espigolem, espigolem en la memòria col·lectiva d'aquest país, en la nostra pròpia memòria, en la nostra pròpia consciència, a veure si quan aquestes escoles, les mateixes d'ara que diem que eren un gueto, estaven en aquests barris, en aquests llocs i ja eren un gueto, perquè eren el gueto de l'extrema pobresa..., i malgrat els nens que naixien aquí a Catalunya, 110.000 nens, tots del mateix color..., n'hi

havia que portaven també imprès el color de la pobresa, i estaven en aquells que eren també un gueto de pobresa, i no s'aixecava una veu dient que els anéssim a distribuir. Ja ens ho hem preguntat? Hem fet aquesta reflexió? Els anem a distribuir i estan en el mateix gueto, però a més de tenir el color de la pobresa tenen un color diferent del blanc, i és d'això que a mi encara no se m'ha convençut que sigui bo.

I és possible que se me n'hagi de convèncer, però jo crec que és molt bo el dia d'avui, perquè hi ha una falla moral i política que hem d'investigar dins mateix de nosaltres i veure el que fem, i veure si potser el gueto està dins de les nostres consciències.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre els ensenyaments de règim especial (tram. 300-00133/06)

El punt tretzè de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre els ensenyaments de règim especial. El presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i ho fa la illustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, un breu moment perquè avui celebrem, se celebra arreu el Dia de la Dona treballadora, i vull aprofitar, també, per felicitar, i felicitar-nos, a totes les dones treballadores de Catalunya i d'arreu per continuar, per aconseguir aquesta societat paritària, igualitària en la qual moltes dones estem lluitant i treballant.

Però la interpellació d'avui, senyora consellera, va sobre ensenyaments de règim especial. I fem aquesta interpellació perquè, evidentment, ens preocupa la manca d'informació que tenim en aquests moments respecte a quin és el camí, quin és el model que portarem a terme a Catalunya en el tema dels ensenyaments musicals, també, perquè coincideix que el proper curs s'ha de fer la planificació que es va signar en el seu moment, feta conjuntament l'Administració local i la Generalitat, i s'ha de portar a terme, per tant, el finançament en el tema dels ensenyaments d'art i l'ordenació general dels ensenyaments artístics superiors.

Dijous passat, a la Comissió de Cultura, quan va venir a presentar-nos el portal Edu 365, li vaig agrair, jo mateixa, en nom del Grup la informació, i li vaig fer el comentari que ens agradaria que en altres ocasions també ho fes, perquè, evidentment, avui el tema que ens porta a aquesta interpellació és una desorientació a nivell general per part de l'alumnat del professorat, dels ajuntaments, de tots els amants de la música, de la ciutadania en general respecte a quin és el model concret, perquè en coneixíem un, però ens sembla que ha canviat respecte al tema de l'educació musical a Catalunya.

Vàrem signar en el seu moment, els quatre grups de l'oposició –en els primers aspectes que ens varen arribar en aquest Parlament–, una compareixença, la sol·licitud d'una compareixença, però com que sabem que portem un retard tan considerable i la Comissió de Política Cultural –i diuen que alguna més– porta un retard gairebé de deu, onze mesos, clar, no podem esperar aquest temps, ens cal una informació diàfana, perquè sentim molts rumors, llegim moltes coses i nosaltres volem tenir la nostra opinió respecte a aquest tema, igual com l'havíem tingut fins aquest moment. Per això, li demanem que avui ens digui molt clar –allò que es diu clar i català– si el model que s'havia acordat en el seu moment des de l'Administració local, l'Administració autonòmica de la Generalitat, i acordat –perquè va ser així presentat en el Mapa escolar–, és un model que es canvia o continua avançant en aquesta mateixa línia.

L'ensenyament públic de la música està tot a mans de l'Administració local, aquest és un fet conegut. L'any 93 s'avançà, en crear un model d'escola de música, amb un afany: democratitzar la música i superar, per tant, un model que des de baix es dedicava únicament a formar professionals i que, per tant, hi havia, com és lògic, una base molt àmplia que esmerçava uns recursos que –si m'ho deixa dir tal com jo ho vivia– feien avorrir la música, en lloc de fer gaudir la música. Aquest és l'aspecte que ens fa democratitzar. I anem i mirem a Europa aquest model d'escoles de música i ho acordem de tal manera que, fins i tot, hi ha uns decrets que fan que Catalunya no hi hagi conservatori de grau elemental i, en canvi, aquest sigui un nivell dintre del model d'escola de música.

L'any 95, tot aprofitant el Mapa escolar, també es fa una planificació respecte als conservatoris de grau mitjà i, en aquell moment, també, es dona un aspecte de dir: «Hi haurà un sol conservatori superior de música a la ciutat de Barcelona», un conservatori superior de música; per tant, partíem d'un model molt ampli –per sota, escoles de música– que no havia de ser trencat en cap moment, sinó que havia de ser la font per on, de forma natural, veure les sensibilitats, les habilitats i les destreses, que poguessin anar, els grups de ciutadans, cap als conservatoris de grau mitjà o al conservatori de grau superior, sense que per això vulgui dir que no es pugui continuar fent música.

Perquè el nostre objectiu seria veure la música com una part de la cultura –i quan dic música vull dir tot l'art, tots els ensenyaments artístics–, com una part de la cultura, que és un bé que produeixen els creadors i els professionals la interpreten, en el cas de la música, o creen, també, amb la voluntat que tothom en gaudeixi. Cal ampliar molt i molt tot, la qualitat de les persones que hem de gaudir també de la música. Aquest era el model que nosaltres teníem –no nosaltres, Catalunya– acordat.

Per què el Conservatori a la ciutat de Barcelona? Perquè molt generosament, des de l'any 1886, la ciutat de Barcelona l'ha sustentat com a únic centre superior públic i d'ell ha sorgit la vida musical catalana durant més d'un segle. Per tant, deu tenir una base sòlida perquè durant més d'un segle n'hagi sortit el món musical.

Després de les entrevistes que hem pogut tenir amb alumnes, amb professorat, aspectes que han sortit a la premsa, nosaltres tenim molts i molts interrogants que se'ns plantegen. Per exemple, amb una fundació privada, com es diu que s'estructura –perquè ens sembla que no ha estat creada aquesta escola, no l'hem vista encara creada enlloc–, amb una fundació privada garantim el servei públic? Quina serà? No és així, l'oferta pública? On anirà l'alumnat que no tingui plaça en aquest centre? Com serà seleccionat l'alumnat pel centre superior? Qui realitzarà les proves d'accés i amb quins criteris? Com està programat i establert que puguin continuar els estudis l'actual alumnat que està en el pla 66 i que, evidentment, se li ha de donar l'opció de poder acabar? Quin professorat exercirà la docència en aquest centre? Amb quins criteris es fa aquesta selecció? Perquè ens arriben també rumors que s'està seleccionant el personal docent i el directiu, i que no se'ls està dient cap contractació, que tot són compromisos verbals i ui, ui, ui! si..., no sabem ni segur si el compromís institucional que es té amb l'Ajuntament de Barcelona es pot tirar endavant.

Què passarà amb l'actual professorat del Conservatori superior? Quina és la formació del professorat que n'ha estat responsable, i que realitza el Departament d'Ensenyament, respecte al professorat d'escoles de música, de conservatoris de grau mitjà i de grau superior? I no em refereixo tant al de formació curricular, que sí que conec que s'ha fet, com al de formació didàctica especialitzada, d'aspectes molt més metodològics –com s'ensenya a tocar un instrument, amb quina seqüència, quina és la metodologia–, perquè aquests són aspectes que cal incorporar en l'educació musical.

Espero que ens doni resposta a molts d'aquests interrogants, perquè, fins al dia d'avui, el que realment ens preocupa del que coneixem és que no sigui un model excel·lent, quan durant tants i tants anys hem treballat amb un model que permet incloure, ampliar el món musical i fer estimar la música.

També dels cicles formatius d'ensenyaments artístics, li voldria dir que espero que sigui un bon senyal que no s'hagi adreçat encara als ajuntaments que correspon per tirar endavant aquests cicles formatius. Espero que sigui un bon senyal, perquè els ajuntaments, des de la signatura a principis de l'any 99 no en coneixen res més.

I també de l'ordenació dels ensenyaments artístics de grau superior. Ens sembla que es compara massa els ensenyaments artístics de grau superior amb l'educació secundària i, en canvi, és prou diferent per ensenyaments artístics de grau superior, em refereixo a la música, em refereixo, també, a la dansa, a l'art dramàtic... (Pausa.)

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Baig i Torras

Molt bé. A la rèplica... (Pausa.) Sí, també se m'ha acabat la veu. És que fa pocs dies ha sigut el carnaval en el meu poble.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora diputada, aquesta és una interpellació que ja té més d'un any, i se n'hauria hagut de parlar segurament fa més d'un any i, llavors, hauríem pogut explicar més com estaven les coses en el seu moment. I suposo que s'han fet preguntes parlamentàries i s'ha anat donant contesta explícita a allò que se'ns preguntava.

Però és bo de dir avui, aprofitant també aquest moment de la interpellació, que sempre el Departament d'Ensenyament ha tingut cura especial dels ensenyaments artístics, i, parlant d'aquests, en l'àmbit de l'educació reglada. I cal remarcar, sobretot –i aquí ho vull fer perquè em sembla que és el meu deure–, també, l'especial interès que els consellers precedents van tenir sobretot en el terreny de la música, i especialment el conseller Hernández, que van concretar projectes tan singulars en l'àmbit musical com la creació de l'escola d'ensenyaments integrats de música-dansa i ensenyaments obligatoris fins als setze anys, l'exemplar Oriol Martorell, de Barcelona, o bé, també, la creació per part del Departament d'Ensenyament de la fundació de la Jove Orquestra Nacional de Catalunya, depenent del Departament d'Ensenyament, i també el Projecte Musset, de la Federació Internacional Yehudi Menuhin, en tres escoles de baris, precisament, d'edats..., de la nostra ciutat.

Bé, vostè ha dit molt bé que la seva preocupació principal o el punt principal d'aquesta interpellació és l'ensenyament de la música, i, com també vostè ha dit, hi va haver un conveni, un conveni marc, un acord marc amb la Federació Catalana de Municipis, l'Associació de Municipis, pel qual es va quedar d'acord amb una reglamentació específica i una planificació específica d'aquests ensenyaments i també del seu finançament. Es van crear el que s'anomenaven les escoles de música, que no tenen cap mena de titulació, que en realitat donen formació musical, cultura musical, aprenentatge d'instruments als nostres petits, als nostres alumnes. En aquestes escoles el finançament, malgrat que no es dona cap títol reglat, ni se segueix un currículum reglat, el nostre Departament, el nostre Govern hi aporta el 33%, del seu finançament.

Els conservatoris de grau mitjà que són de caràcter municipal, també es va pactar la seva planificació i també es va pactar que el seu finançament seria per part del Departament d'Ensenyament del 70% del seu cost.

Però els estudis d'ensenyament musical en el nostre país, a Catalunya, malgrat que han tingut molta importància des del seu punt de vista cultural, des del punt de vista acadèmic reglat han estat sempre constrets, obligats, doncs, pels mòduls i la reglamentació dels governs de l'Estat espanyol, sempre en el seu moment.

Vostè ho ha dit: no va ser, ja, al segle XIX, quan l'Escola Municipal de Barcelona podia donar títols, perquè no els podia donar, perquè des de l'any 1830 i fins l'any

1944 només els va poder donar el Conservatorio Nacional de Madrid. Va ser l'any 44 quan es va donar la possibilitat de tenir i d'expedir els títols superiors, d'impartir aquests coneixements, a l'Escola Municipal de Música de Barcelona no reglada, i al Conservatori del Teatre del Liceu. I es va distribuir entre el Conservatori del Liceu, que es transforma en impartidor d'ensenyaments superiors i també l'Escola Municipal. D'aquí ve, de l'any 44, no del segle XIX.

Malgrat això, la trajectòria de les nostres escoles municipals són les que han donat, ben segur, el toc cultural, l'ambient, l'atmosfera cultural musical al nostre país, perquè no n'hi ha hagut de pública, de titularitat, ni del Govern de l'Estat en el seu moment. A dins de Catalunya no se'n va crear ni una, malgrat que se n'havien creat a *todas las provincias españolas*, no se'n va crear mai cap a Catalunya.

Queda, doncs, dit que hi ha uns ensenyaments musicals determinats, que han estat sempre molt criticats en la reflexió de tots els experts. Per què? Doncs, perquè s'han entès sempre, sobretot el seus graus mitjans, també de l'any 66, com una formació complementària, no com una formació propedèutica, que és el que es busca amb la LOGSE; amb la LOGSE es busca que el grau mitjà sigui una formació propedèutica per arribar al grau superior.

Llavors nosaltres creem –el Govern de Catalunya, a través del Departament d'Ensenyament, la crea– una escola superior de música a Catalunya, només superior, en l'àmbit universitari, com una carrera universitària, el que no s'havia pogut fer fins a l'aparició de la LOGSE, aquest caràcter. Perquè ara el grau mitjà està pensat i, segurament, molt mal pensat també en la LOGSE, amb un error de perspectiva que anava a ser professionalitzador, però, des del moment que aquest professional no pot impartir docència, es trenca de tal manera el grau mitjà que queda només com a formació complementària o bé propedèutica per a aquells que tenen realment vocació per anar a fer la carrera superior universitària i convertir-se en un docent o bé convertir-se en un director d'orquestra, en un professional –en un professional–, en un artista o en un virtuós.

Per això han fet una escola superior, a la manera que tots els experts han dit –no només de Catalunya, sinó que ho diuen tots els experts del món– que no ha de ser regida per l'academicisme, que no es poden tenir professors com per sempre, sinó que ha de ser flexible, ha de ser oberta, ha de ser participativa; però ha de ser, també, selectiva. Perquè aquest ha estat el mal de l'educació musical, quan tots sabem que malgrat es poden tenir molts bons professors, tots els nostres grans professionals han hagut d'anar a l'estranger a rebre aquest ensenyament superior. Per això fem una escola superior a la manera de la Sibeliuss d'Hèlsinki, a la manera, doncs, d'altres països que hi han i que són una mostra de com hi pot haver una societat culta, musical i uns estudis universitaris musicals.

Per això hem adoptat la forma, la figura d'una fundació. Una fundació que es regeix per un patronat, una fundació en què els recursos són públics, que aquests recursos s'aproven en una llei de pressupostos, que te-

nen un control, perquè l'aprovaran vostès, l'aproven vostès aquest pressupost d'aquesta Escola Superior de Música. Llavors, aquest Patronat és absolutament participatiu, perquè fixi's qui són els que el componen: el Departament d'Ensenyament, que òbviament hi té majoria, perquè és la pública i és qui la crea, però llavors hi ha el Departament de Cultura, el Departament d'Universitats, el Consell Interuniversitari, la Federació i l'Associació de Municipis, l'Institut Municipal d'Educació de Barcelona, el Teatre del Liceu, el Consorci de l'Auditori i el Consell Català de la Música. Més participatiu en l'àmbit musical no pot ser, és molt més participatiu que cap universitat, per exemple, en aquest sentit. I això no és el Consell Social, això és el Patronat, el que regeix, el que diu qui és el seu director, el que discuteix, el que diu el pressupost i el que diu com és l'educació per a aquest nois.

El Pla 66, que a vostè li preocupa i a nosaltres també, té encara dos anys per acabar. Si no hi ha una nova moratòria, té dos anys encara per acabar tot el seu pla d'estudis com es fa sempre. L'Escola Superior de Música, nova, de Catalunya, situada a Barcelona, però de Catalunya, imparteix per primera vegada aquest curs 2001-2002 –els impartirà– els ensenyaments superiors d'acord amb el currículum que promulga la LOGSE, la Llei del 90.

Per tant, hi poden anar alumnes que fan el grau mitjà de la LOGSE, i així i tot, la Llei diu –no nosaltres, la Llei, la LOGSE ho diu– que es farà una prova d'accés, sempre diu que «selectiva». Hi ha una prova d'accés, no tothom que té un títol de grau mitjà pot arribar a una escola superior de música. Cap país deixa que hi arribi tothom. Hi arriba aquell que és seleccionat per unes proves d'accés, en les quals hi tenim uns caps de departament, que el Patronat també ha triat, i un director d'escola, el senyor Claret, que em penso que és un professional. Ens ha felicitat tothom, per dir que sigui aquell director i aquells caps de departament, tothom, i tothom qui està al Patronat, sobretot, que són els que hi entenen més, que no sóc jo qui hi entén, en absolut, i ells ens han dit que aquest era el millor nom.

En aquest moment, alumnes de grau mitjà, de grau mitjà LOGSE, música, estan estudiant l'últim curs uns vuitanta. D'aquests vuitanta no tots acaben, perquè per a molts és formació complementària, i després segueixen un estudi universitari d'un altre tipus. Per tant..., i després d'aquests, els que vulguin seguir l'Escola Superior de Música universitària hauran de fer una prova d'accés, i per a aquests possibles vuitanta, que són menys, nosaltres hi oferim cent cinquanta places.

El president

Senyora consellera, tindrà encara un torn de rèplica.

La consellera d'Ensenyament

Doncs, si ja he acabat, ja he acabat. Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. En torn de rèplica, la senyora diputada té la paraula.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor conseller. Començaré bevent l'aigua, perquè no se m'acabi la veu, d'entrada. (*Pausa.*) Li agraeixo el to, senyora consellera, perquè en l'anterior interpellació veig que havia perdut..., havia agafat un to molt alt, executat, i deu ser això: que la música també ens amansa, eh?, a les persones.

Molt bé. Jo crec que hauria sigut interessant, veient que la interpellació feia gairebé un any que l'haviem presentada, que hagués fet la compareixença *motu proprio* perquè em sembla que vostè la pot demanar sempre i en qualsevol moment. Perquè seria bo haver pogut contrastar, abans de veure'n temes en la premsa, aquesta qüestió. I li diré el perquè. Perquè tinc la lleugera impressió –i no me l'ha trencada amb les seves aportacions, malgrat que m'han quedat encara molts i molts interrogant– que ens estem equivocant, perquè tenim un aspecte de la música que és molt ampli i que hauria de continuar sent molt ampli, que les escoles de música, tal com estan previstes a Europa, que és on vam anar a buscar aquest model..., perquè tots coneixem que a Catalunya hem anat a buscar un model autòcton, no estem fent l'aplicació mimètica de la Llei, estem buscant el nostre model sense contradir la Llei, i aquest –ens ho sembla– era l'aspecte que no calia trencar, que estem fent un aspecte molt ampli per baix, però com que els recursos econòmics han escassejat, s'ha sigut una mica rata des del Departament d'Ensenyament, perquè en el moment en què es fa l'acord de les escoles de música, es fa un acord de finançament al 33% per a tots els alumnes.

I quina no va ser la nostra sorpresa quan aquest 33% arriba vuit anys després de la signatura. És el primer any que s'ha pagat aquest 33% i només per als alumnes fins a catorze anys, que ara s'ha fet fins als setze. És clar, això trenca el model d'escola de música. I si ens trenca aquest model d'escola de música i s'acompanya que també hi ha una perversió del que s'havia parlat en el conservatori de grau mitjà, perquè es fan *numerus clausus*, senyora consellera, *numerus clausus*, perquè només poden aprovar uns quants..., i, després, els ajuntaments han hagut d'agafar tots aquells altres alumnes que també tenien aquella possibilitat i havien pogut aprovar la prova, i ho estan pagant els ajuntaments.

I, és clar, ara ens arriba el *numerus clausus* a l'Escola Superior. I què en farem de tots aquells alumnes que no tindran la possibilitat d'entrar en aquesta Escola Superior? Què és que tindrem programat i, per tant, tot depèn dels recursos econòmics, i aquests altres alumnes hauran de pagar molt més?

No hauria sigut molt millor no fer perversió del model d'escola de música i continuar aquesta escola de música per a tota la ciutadania i, a partir de les proves –que ningú nega que es necessiten, aquestes proves– ser objectius, no haver-hi *numerus clausus* i aquells que les superen per decantació natural anar a fer els seus estudis de grau mitjà o de grau superior?

Perquè tampoc no cal tenir el grau mitjà. Al grau superior s'hi pot accedir en aquesta prova. I el que convindria és que aquestes proves fossin fetes amb criteris objectius, no amb números de dir: una, trompeta; dos, no sé què; tres, pianos. Perquè en aquesta línia –en

aquesta línia– no aconseguirem l'excel·lència. Per aconseguir la qualitat i l'excel·lència hem de tenir i partir d'una base molt àmplia, i que aquesta base no es vagi estroncant en cap moment.

Per això a nosaltres ens sembla que és important parlar de model. No ens sembla gens clar, pel que coneixem, respecte a la fundació; penso que hi han altres sistemes que no dificultarien tant el control públic. I aquest és un aspecte importantíssim per fer un servei públic, i perquè, a més a més, vostè ha parlat d'un patronat molt participatiu. Si llegeix bé els estatuts, eh?, veurà que és tan participatiu que en alguns moments es contradia. En un moment diu que seran quinze persones, i després n'anomena vint-i-un; per tant, no sabem quins, dels quinze i vint-i-un, són els que quedaran fora. Per tant, hi han moltes incògnites encara en aquest tema.

També ens preocupa la manca de planificació d'instruments. I això s'ha de fer des de la base. Vostès no van planificar el tema de les escoles de música. No varen voler planificar la part instrumental de l'escola de música, i ara ens podem trobar amb greus problemes. I des que vostè es consellera no s'ha reunit més una comissió que volia continuar avançant en la línia de les escoles de música, en la seva planificació i en tota la part instrumental.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Baig i Torras

I, per acabar, un moment, un segon..., només dir que la part selectiva no ens torni a portar al fet que la música sigui l'elit. La música ha de ser per gaudir-ne tothom. I –ens ho sembla– seria molt bo, com diu un músic prou important a Catalunya, Gonçal Comellas, que tinguéssim un centre autòcton, amb un model autòcton, que satisfaci la demanda real basada en una realitat artística i no amb una carència de mitjans, que és el que sembla que en aquests moments es fa.

Posi en marxa el centre, però posi'l en marxa després d'una gran participació, que sigui el model, amb prou debat i consensuat, per poder fer avançar aquests aspectes a Catalunya.

Moltes gràcies, senyora consellera

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora diputada, bé, realment és una apreciació subjectiva la seva i potser compartida per altres persones. La meua no és subjectiva, la meua és la que surt pròpiament del mateix Patronat i de les reunions que hi han del Patronat i de les comissions que hi ha hagut a l'efecte. I jo he de confiar que la gent que més hi entén, ja que jo no hi entenc, doncs, han agafat el camí que s'ha d'agafar, com ha passat a altres països d'Europa i com tots els experts..., i si vostè llegeix, no

els experts d'aquí, el que s'ha parlat sobre l'ensenyament de la música a tot l'Estat espanyol, els experts han arribat a la mateixa conclusió que s'ha arribat aquí.

Miri, per una mostra: als estudis, en aquest moment, LOGSE de grau mig, doncs, al Conservatori del Bruc —que fa grau mig i també fa grau superior—, hi ha la gran desproporció que es veu a totes les escoles, a tots els conservatoris de música; és que tothom vol estudiar piano i que no s'estudien altres coses; en canvi, l'Escola Superior de Música necessita tenir tots els instruments que ha de tenir no la música de cambra, sinó tota orquestra, i ha de tenir direcció d'orquestra, etcètera.

Miri, Conservatori Bruc, sisè curs, l'últim curs de grau mig LOGSE: piano, catorze; arpa, dos —estranyament—; violí, quatre, i tot l'altre, u, u, u... Aquests són els alumnes, aquesta és... No podem obrir una escola superior de música que sigui l'Escola Superior de Música de piano o de guitarra o de violí; vull dir, que al país, com a atmosfera, com a ambient, com a formació complementària musical, ja està, són les escoles. Escoles que no donen titulació, nosaltres també en financem; escolti, a les escoles d'ensenyaments artístic municipals hi aportem 2.600 milions cada any. Vostès ho aproven: 2.600 milions cada any del Govern per al sosteniment i l'ajut a aquestes escoles; no els hem oblidat, no la fem elitista. Però una escola superior de música és com una universitat, no és que siguin *numerus clausus*, és que un país de la nostra mida pot tenir una escola superior de música amb més o menys 500 / 600 alumnes, no 4.000 alumnes; no és veritat, no és així. Potser s'hauria pogut fer d'una altra manera i fer una universitat de la música absolutament popular, és cert, però per a això també tenim les escoles i per a això tenim uns conservatoris de grau mig.

Jo espero, doncs, que quan sigui una realitat aquesta Escola Superior, a partir del curs proper, i veient la gran vàlua i el gran consens que existeix a la nostra societat musical sobre les persones que l'han de regir, doncs, tothom estiguem satisfets d'aquesta nova empresa que entre tots, també de manera participada, s'inicia a Catalunya, que serà un nou cicle en aquest aspecte, un nou cicle, i en el qual comptem, també, amb l'expertesa de professors que ara són del Conservatori del Bruc, professors d'altres llocs que també hagin de passar de manera pública i amb els seus mèrits les proves d'accés que s'hagin de fer.

Moltíssimes gràcies.

El president

A vostè, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la promoció i el desenvolupament del sector audiovisual a Catalunya (tram. 300-00182/06)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la promoció i el desenvolupament del sector audiovisual de Catalunya. La presenta el Grup Popular i l'exposa l'illustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, d'una simple ullada als bancs de l'Executiu dedueixo que qui donarà resposta a aquesta interpellació sobre producció audiovisual relacionada amb la televisió és l'honorable conseller de Cultura, i el primer que se m'acut de dir, senyor Vilajoana, és que jo no podia pensar mai que una modesta interpellació com la que nosaltres presentem avui fos objecte d'una resposta tan autoritzada. Ja ens agrada. En tot cas, el que sí tenim és la certesa que tots dos sabrem exactament d'allò que estem parlant.

Què és el que ens porta a presentar, senyores i senyors diputats, aquesta interpellació? Doncs, ens porta a fer-ho una realitat jo crec que inqüestionable, i és que malgrat l'important desenvolupament experimentat pel sector en el seu conjunt, la indústria audiovisual a Catalunya no ha assolit encara, pel que fa, en concret, a la producció televisiva, la dimensió que li correspon i que ha de venir a garantir el seu futur. I atenent a la inquietud que reiteradament han exposat els empresaris i els professionals del sector, i reconeguts els recursos sovint molt importants que s'hi han esmerçat, i donat que no podem oblidar que és missió de les televisions públiques contribuir, en aquest terreny, al desenvolupament del teixit d'una indústria diversa, sòlida i de qualitat, és pel que ens hem plantejat la presentació d'aquesta iniciativa.

Quines són les causes, des del nostre punt de vista, que donen lloc a aquesta situació? Doncs, miri, senyor conseller, la primera és que la major part de les televisions que operen en el conjunt d'Espanya radiquen a Madrid, això és un condicionant que vostè no ignora; però hi ha una segona part, no menys important, i és el fet que només una part dels pressupostos destinats a la producció aliena de Televisió de Catalunya van a les empreses productores, només una part. I per què? Doncs, també aquí tenim dues raons, des del nostre punt de vista, fonamentals.

La primera és que aquests recursos s'han convertit, ben sovint, en un instrument de cobertura de contractacions laborals atípiques. M'explico: alguns professionals que treballen per a la Televisió de Catalunya no ho fan a través d'un vincle contractual a títol personal, sinó a través d'una empresa, però aquesta empresa no és necessàriament allò que en podríem dir una productora; ho és des d'un punt de vista legal, sens dubte, però des d'un punt de vista efectiu, un despatx amb un telèfon i una fotocopiadora no és una productora. Ja sé que aquest és l'únic procediment que moltes vegades permet la contractació de determinat tipus de professional, però això és així, senyor conseller. I en segon lloc, perquè la gestió duta a terme fins ara s'ha caracteritzat per una certa propensió a concentrar els encàrrecs en matèria de producció a unes quantes companyies, molt poques, i algunes d'elles —com li deia, també— directament relacionades amb aquesta voluntat d'incorporar a la programació determinats professionals i, clar, estem parlant, en conjunt, de l'entorn de 4.000 milions de pessetes, per exemple, pel que fa al pressupost d'enguany; en producció externa, gairebé 3.500, i en producció aliena, 517 milions de pessetes.

Per tant, entenem nosaltres que s'ha d'endegar un procés que vingui a assegurar el que en podríem dir la igualtat d'oportunitats entre les empreses del sector. Però això també beneficiaria Televisió de Catalunya –creiem nosaltres– perquè, per exemple, podrien garantir uns determinats estàndards de qualitat, senyor conseller. Si en la contractació amb aquestes empreses productores hi introduïm conceptes com, per exemple, una prima per *share* o per contractació publicitària en concret, estarem obligant a fer uns esforços suplementaris per part dels adjudicataris en el sentit d'atribuir a la programació productes de qualitat.

Una altra cosa que nosaltres pensem que fóra interessant també i que vindria a dinamitzar el sector és el fet de compartir riscos amb les productores, i moltes vegades ni tan sols riscos, perquè penso ara, en concret, en quelcom tan elemental com l'arxiu de Televisió de Catalunya. És un arxiu del qual no se'n treu un profit que vagi més enllà de la pròpia utilització que Televisió de Catalunya en fa; si aquest arxiu el posem a contribució d'una comercialització que pugui venir a fer una companyia productora aliena i compartim amb ella, que farà la inversió de la seva comercialització arreu, els beneficis que d'això es puguin derivar, doncs, miri, d'aquí en tindrem una partida que probablement no serà espectacular, però que sí resultarà significativa. I una altra cosa que em permetria també suggerir és l'estímul necessari de la plantilla de professionals de Televisió de Catalunya en el sentit d'esperonar-los a l'hora de fer les propostes que creguin més adients per tal, també, que la seva veu sigui escoltada a l'hora de decidir els continguts.

No em detindré en més aspectes. Ja sé que quan parlem de la indústria audiovisual no només ho hem de fer de la referida a la televisió, ja ho sé, senyor conseller; i sé que, per exemple, des d'un punt de vista directament relacionat amb l'activitat cinematogràfica, doncs, no hi hauria res a dir o poca cosa a dir, i podem reconèixer que determinats sectors directament o indirectament relacionats amb el cinema, com poden ser les produccions de dibuixos d'animació, la publicitat, etcètera, doncs, han gaudit i segueixen gaudint a hores d'ara d'una bona salut. Però jo em vull referir, concretament, a això que li deia al començament, és a dir, a la missió dinamitzadora del sector audiovisual pel que fa a les produccions estrictament de televisió; i, en aquest sentit, nosaltres, ja ho avanço –i celebrego que il·lustres diputats activament participatius en les tasques de la Comissió de Control de les Empreses de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió hi siguin presents, en aquesta interpellació, perquè ja des d'ara els demano el seu suport–, nosaltres voldrem proposar i, de fet, proposarem, que un cop coneguts el pla d'activitats i els pressupostos de Televisió de Catalunya, un cop coneguda la seva decisió pel que fa a la programació que vol emetre –a l'estil, al perfil de la programació que vol emetre– i, naturalment, un cop coneguts els recursos que s'hi poden esmerçar, convoqui un concurs entre les empreses del sector de forma periòdica, de tal manera que totes aquelles que ho desitgin hi puguin concórrer amb les propostes que considerin més adients.

Com ho farem tot això? Doncs, home, d'una banda seran els executius responsables de la programació de Televisió de Catalunya els qui hauran de portar el pes fonamental d'aquesta proposta, però també el Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Nosaltres, senyor conseller, considerem que amb aquest procediment vindrem a garantir, en certa mesura –en una mesura gens menyspreable–, la igualtat d'oportunitats entre les empreses productores, evitarem això que li deia abans, la concentració d'encàrrecs en un nombre reduït de companyies, perquè contribuïrem a la diversificació, i –que aquesta és la raó que ens porta fonamentalment a la presentació d'aquesta iniciativa– contribuïrem al conjunt del creixement de la indústria audiovisual de Catalunya, al foment del pluralisme, l'estímul de la creativitat entre els professionals del sector i també al que de tot això es deriva, és a dir, la qualitat, perquè de la competència, generalment, sempre en surt la qualitat.

Moltes gràcies, senyor conseller; moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. (*Remor de veus.*) Té un recolzament molt explícit, senyor diputat, que cal agrair. Té la resposta l'honorable conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Sr. Jordi Vilajoana i Rovira)

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, en primer lloc li agraeixo les seves paraules inicials. Vostè i jo hem compartit responsabilitats a Televisió de Catalunya durant cinc anys i és cert que hem viscut i, per tant, jo cec que és interessant que tinguem aquest debat sobre aquests punts que vostè planteja. També, per altra banda, és raonable que ho faci el conseller de Cultura, perquè si una cosa té l'audiovisual és la seva transversalitat; l'audiovisual té a veure amb el món del llibre, té a veure amb la música, té a veure amb les arts plàstiques, té a veure amb els actors, les actrius, vol dir, també, que és un gran potenciador del teatre i, per tant, per això és tan important el sector audiovisual i per això té tot el nostre recolzament, perquè entenem que té un efecte multiplicador, tant en l'espai de la cultura com també en l'espai de les indústries culturals.

Vostè s'ha referit molt concretament al món de la televisió; jo ho entenc i el seguiré en aquest tema, però també m'anirà bé per intentar això que ha fet vostè en un punt, que és intentar analitzar com està l'audiovisual en aquests moments i la importància que ha tingut Televisió de Catalunya i altres televisions; a mi m'agradaria, també, recordar que a Catalunya, evidentment, Televisió de Catalunya és el primer productor de l'audiovisual, i també és cert que ha actuat com a motor de l'audiovisual en molts aspectes en el nostre país, però tenim una altra gran televisió, que és Televisió Espanyola en el seu centre de producció de Sant Cugat, on també ha fet una gran aportació i, per dir-ho així, com que era present abans del naixement de Televisió de Catalunya, ha sigut origen també i ha actuat com aquest motor i potser nosaltres demanàriem que Televisió Espanyola a Sant Cugat torni a ser el

centre de producció que havia sigut en moments donats i que, a més a més, s'aprofitin les infraestructures i els professionals d'alt nivell que té aquesta televisió i que també actués com aquest segon gran motor de la indústria audiovisual a Catalunya.

Però –i vostè ho ha dit– el sector audiovisual és quelcom més que la mateixa televisió; vostè ha alludit al món de l'animació, i és cert: el conjunt d'empreses que al nostre país tenim en aquest sector fa que aquest sector de l'animació sigui, per nivell de facturació, el segon productor europeu, després de França, i concretament una empresa catalana com és D'Ocon Films, doncs, en aquests moments sigui el primer productor europeu en el sector d'animació. I a això hi ha contribuït Televisió de Catalunya, i concretament, per exemple, un dels fenòmens darrers que s'ha produït en aquest sector, com és *Les tres bessones* amb Cromosoma, és una coproducció de Televisió de Catalunya. O sigui, en aquest sentit, ja començo a apuntar-li elements d'on es demostra aquest sector motor: aquestes *Tres bessones* –ho saben tots vostès– està distribuïda a més de cent trenta-tres països –cent setanta-un territoris, per ser exacte–, està doblat a trenta-una llengües i l'any passat va ser el producte audiovisual de l'Estat espanyol que va aconseguir més ingressos a l'exterior. Però podríem dir el mateix de productes de BRB, de Neptuno –situat a Terrassa– o, per exemple, d'Acció, que és una productora nova però que en canvi està obtenint un gran nivell de qualitat en els seus productes i un important reconeixement internacional. Aquest sector de l'animació està creixent un 30% anual, i jo ho lligo amb televisió en el sentit que l'any passat, per exemple, Televisió de Catalunya va ser coproductora de dos sèries d'animació, i, per tant, aquí també actuem com a motor.

Hi ha un altre sector on Televisió de Catalunya ha sigut important, que és el sector del so i de la postproducció; un altre sector on som molt forts a Catalunya és en aquest terreny: el so i la postproducció. Hi ha un conjunt d'empreses en el país que en aquests moments tenen una tecnologia i una capacitat de ser absolutament competitives en qualsevol empresa europea o del món, i concretament en el terreny del so l'esforç importantíssim que s'ha fet en el terreny del doblatge..., que a vegades només es valora des del punt de vista de llengua, quan parlem de doblatge només veiem aquest aspecte lingüístic, que és molt important, però en canvi no veiem també la gran oportunitat industrial que genera aquest doblatge. Els quasi 1.600 milions de pessetes que a l'any inverteix o gasta Televisió de Catalunya en doblatge han donat lloc que en aquest país s'hagin format un conjunt de productores de so que en aquests moments són les primeres a nivell de l'Estat espanyol. I, concretament, ahir, quan vaig veure que aquesta interpellació no entrava, em va permetre anar a Triveu, que dilluns inaugurarem, amb unes instal·lacions de so..., en aquests moments, les primeres d'Europa. És a dir, aquest és un altre factor important.

I també en el terreny de la postproducció –estic parlant de tot el tema d'acabament de postproducció– tenim empreses molt competitives. I, concretament, també el mes d'abril s'inauguraran aquí a Catalunya les noves

instal·lacions d'una productora, que és En Efecto, que ha arribat a un acord amb una gran productora alemanya, que és Das Werk, i que en aquests moments serà una de les grans ofertes europees en aquest terreny de la postproducció; també postproducció que Televisió de Catalunya utilitza.

Centrant-nos ja en el que seria, per dir-ho així, el sector de la producció televisiva, jo voldria dir que en aquests moments l'estratègia de Televisió de Catalunya, que ha aplicat en els darrers anys i que continua aplicant, té tres vies: una, aprofitar adequadament els seus professionals i les seves infraestructures per a una producció pròpia que fan a la casa..., producció pròpia que també moltes vegades, per exemple en el terreny de la ficció o de les telesèries, és una producció feta a casa, nascuda a casa, amb realitzadors propis, però que, en canvi, també permet la utilització de recursos aliens molt importants i molt dinamitzadors, com serien els guionistes, com seria també, per exemple, tot el tema d'arquitectura, per dir-ho així, efímera –decorats, etcètera–, i també –molt important–, ho repeteixo, guionistes, actors i actrius. En el conjunt de la ficció de Televisió de Catalunya, s'estan movent de l'ordre de tres mil cinc-cents actrius i actors del país, que em sembla un factor molt determinant, no en si mateix, per la seva aportació a aquest sistema, sinó també per l'efecte dinamitzador que produeix en el món del teatre i en el mateix món del cinema: persones i actrius i actors, per dir-ho així, llançats a Televisió de Catalunya, després tenen una activitat potent en el teatre, en el cinema del país. I, per tant, aquí també seria un altre factor, quan parlem de motor, que, diguéssim, potencia aquest aspecte i aquesta feina de motor que ha de tindre Televisió de Catalunya. I un altre aspecte... També diria el mateix de músics i altres elements complementaris d'aquesta producció pròpia.

Per altra banda, hi ha una altra fórmula que aplica Televisió de Catalunya –jo diria, correctament aplicada–, que és l'aspecte del que en diuen «de producció associada». És a dir, s'utilitza el talent exterior..., i aquí hi hauria, una miqueta..., en aquesta línia de petites productores molt lligades a un talent o a un format concret, inventat per una persona aliena que munta una productora d'aquestes dimensions més petites o més grans que vostè plantejava i que fa servir els recursos interns de la casa quant a infraestructura, material, etcètera. I aquesta és una fórmula, jo diria, que és correcta, que s'aplica a totes les televisions del món i que em sembla una línia correcta.

I, en tercer lloc, seria el que seria la producció externa –perquè l'aliena, diguem-ne, seria lligada al cinema–, jo diria, l'externa, que va lligada a aquest conjunt de productores que aporten el conjunt de la producció a Televisió de Catalunya. Jo diria que el mixt aquest, aplicat, és raonablement igual a la mitjana de televisions públiques i privades d'aquest país.

Ha fet un detall sobre el tema d'arxiu. Jo diria, de la meua experiència anterior, que l'arxiu està obert i, diguéssim, té una utilització àmplia pel conjunt de la indústria audiovisual del país, i s'utilitza. Hi ha un altre sector en què a vegades no pensem quan parlem de l'audiovisual, que és el sector publicitari. En el vessant

audiovisual que té la publicitat, ha sigut en aquest país –tenim un magnífic nivell– un bon suport per al creixement global de l'audiovisual en el país. En el món de la publicitat hi han participat directors de fotografia, tècnics, etcètera, que després el cinema utilitza i que permet, en aquests buits que hi han en el món del cinema, que complementin la seva feina i donin una certa estabilitat, i també són gran utilitzadors d'aquests arxius de Televisió de Catalunya, igual que productores independents, com també el mateix mercat.

Jo també voldria, en aquest sentit, destacar la feina que ha fet Televisió de Catalunya respecte a aquest món d'establir productores en el país. És cert que hi ha un conjunt de productores d'aquesta dimensió de que vostè parlava, però també a Catalunya, per exemple, tenim la primera productora de programes de televisió audiovisual d'Espanya, que és Gestmusic, que està amb un acord amb Endemol i que en aquests moments, ho repeteixo, és una productora que va néixer inicialment sota el paraigua de Televisió de Catalunya, que segueix produint per a Televisió de Catalunya, però que està produint per a totes les televisions de l'Estat espanyol i la majoria de televisions autonòmiques.

Per tant, jo diria que també ha sigut possible, amb aquesta actuació de motor de Televisió de Catalunya, que neixin empreses que s'han dimensionat, que s'han potenciat, que han fet associacions exteriors, i, per tant, no només aquesta dimensió petita és la que hem aconseguit en el país. Hi han altres productores, com Terrat, més recents, que també estan agafant una dimensió i, sobretot, un element molt important, que és també, jo crec, un objectiu que hem de tindre tots plegats, que és que no hi hagi una única dependència de la seva vitalitat o vida econòmica, la dependència única d'una sola televisió, sinó que aquestes productores siguin capaces d'arribar a un espectre molt més ampli, i jo diria que hi han exemples concrets, que en podríem ara fer un llistat ampli, de productores que han sigut capaces, a partir de l'ajuda inicial de Televisió de Catalunya, de dimensionar-se adequadament i anar a una dimensió estatal, i en aquests moments el cas de Gestmusic..., és una companyia absolutament competitiva, jo diria, la primera espanyola..., no «diria»: la primera espanyola, però també una de les primeres d'Europa, per la seva capacitat de producció.

També al voltant d'aquesta tasca que ha fet Televisió de Catalunya han nascut empreses com Media Park, que en aquests moments és el primer productor de canals temàtics de l'Estat espanyol, que ofereix els seus canals temàtics no només a les plataformes de l'Estat espanyol, sinó també a alienes.

I també jo voldria destacar que en aquests moments estan apareixent en el país, des del món editorial, un conjunt d'editorials, com per exemple Planeta, com per exemple Enciclopèdia Catalana o, fins i tot, Folio, que s'estan movent des del món editorial en el sector de l'audiovisual, fent noves ofertes en aquest món televisiu que em sembla molt positiu i molt directe.

Em sembla que el temps se m'ha acabat, senyor president...

El president

Sí.

El conseller de Cultura

...en la rèplica podem acabar de comentar aquests punts.

El president

El meu rellotge audiovisual ho indicava.

El conseller de Cultura

Gràcies.

El president

A vostè. En torn de rèplica, té la paraula vostè, senyor diputat.

El Sr. Fernández Deu

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, en el 99,9% de les coses que ha dit, hi estem d'acord, però el problema rau, fonamentalment (*remor de veus*), que només el 0,1 del temps que vostè ha esmerçat a respondre'm l'ha dedicat a parlar de la qüestió que ens porta a aquesta iniciativa parlamentària, raó per la qual no tinc més remei que dir-li que sí, que, tot i sent cert això que m'explica, hem d'entrar en el rovell de l'ou del que ens preocupa en aquests moments, que és la producció de televisió.

Vostè ha posat un exemple en el tema dels estudis de doblatge, per exemple, amb el so i la «postpo», la postproducció, per dir-ho de forma que tothom ho entengui. Doncs, en un determinat moment, vostè sap que durant l'anterior legislatura –i vostè n'era director general, de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió– es va haver d'arbitrar un procediment per a l'adjudicació dels paquets de doblatge de produccions de televisió entre els diversos estudis. Doncs, escolti, a grans trets, el que nosaltres avui venim a proposar aquí és l'equivalent aplicat a les productores de televisió. Ni més ni menys. Ja sé que tenen unes especificitats i unes característiques distintes, però, en tot cas, és aquesta la qüestió.

Vostè em parla de les grans productores. Cert. Jo no puc ignorar el fet que, encara que no es volgués –fixi-s'hi–, determinades productores que tenen una capacitat enorme des del punt de vista dels formats, des del punt de vista dels seus recursos, des del punt de vista de la seva capacitat de gestió..., comptar amb elles a l'hora de pensar en una programació coherent, però també de pensar en les petites productores. Perquè hi ha mota gent que hi ha dedicat molts diners, molts recursos –i vostè ho sap, senyor conseller–, i que tenen empreses petites el capital més important de les quals el constitueixen les seves idees i els seus professionals i que difícilment tenen oportunitat d'arribar no ja tan sols a produir, sinó a disposar de la informació suficient com per poder-hi concórrer, com per participar-hi. I nosaltres és exactament això el que volem; aquesta és la raó que porta el Grup Parlamentari Popular a presentar aquesta iniciativa parlamentària.

És evident que el que no es pot és fomentar, diguem-ne, la pràctica que aquestes empreses acabin tenint un sol client i que aquest client sigui Televisió de Catalunya, per bé que vostè n'ha citat alguna que va començar exactament d'aquesta manera, encara que després, efectivament, ha anat evolucionant.

Però també hi ha una altra cosa de la qual vostè no em parla, i és la concentració que se'n produeix. I creguin-me que no els amago el capteniment de la meva expressió; només dic el que resulta objectivable: hi ha una concentració de molt poques empreses productores, i crec que hem d'obrir la mà, perquè el sector ens ho demana; diria més: ens ho exigeix. I això tots els que d'una o d'una altra manera tenim relació amb les persones que estan comproment el seu temps i els seus recursos en aquest assumpte ho sabem, perquè ens ho vénen a dir, ens ho vénen a demanar, i estic segur que aquí coincidiríem molts dels il·lustres diputats i diputades que ens acompanyen en aquesta sessió parlamentària.

Per tant, senyor conseller, ja ara li dic –no tant com a conseller de Cultura, sinó com a representant del Govern, tota vegada que tinc l'íntima convicció que haurà de ser vostè qui traslladi al conjunt de l'Executiu aquesta proposta nostra–: facin allò que resulti necessari, nosaltres ajudarem que això tiri endavant a través de la presentació immediata de la moció subsegüent a aquesta interpellació, per tal que, al més ràpidament possible, es produeixi això que li demanem, és a dir, la convocatòria de concurs entre les empreses, per tal de garantir la pluralitat, la concurrència, diguem-ne, més àmplia possible i l'augment de la qualitat que de tot això es deriva.

Moltes gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè també, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller, en torn de rèplica.

El conseller de Cultura

Honorable president, senyores i senyors diputats... Senyor diputat, miri, com diu vostè molt bé, en la meua època de gestió de direcció general vam fer aquest pas, que va ser introduir el concurs en el terreny del so. Era molt més senzill que aquesta situació que vostè planteja. M'explicaré.

És a dir, el so és un element objectivable. Hi havia un conjunt d'empreses... També va passar una cosa que va anar associada amb aquest tema, que era també un objectiu d'aconseguir una certa concentració del sector.

Vostè sap molt bé que en aquell moment ens trobàvem amb un sector que oferia de l'ordre de vint-i-cinc, trenta empreses, i, arran de tots aquells moviments, es va aconseguir un doble objectiu: no només, per dir-ho així, l'objectivació d'aquest procés, sinó el forçar o intentar un procés de concentració, que ha situat aquest sector en unes onze o dotze empreses i que jo crec que ha sigut positiu per al sector mateix i, evidentment, per a la seva capacitat de resposta global. Però –ho repeteixo–, el so és molt objectivable, és a dir, permet dir:

«Vostè té unes instal·lacions concretes, vostè té unes sales de so, vostè té un accés lliure a un mercat d'actors i actrius de doblatge» i, per tant, això és una operació, com si diguéssim, que s'havia de fer, que es va fer, i jo crec que ha sigut positiva tant des del punt de vista de Televisió de Catalunya –que, a més a més, va baixar els costos de doblatge– com també del sector que es va concentrar per accedir a aquests concursos.

El que vostè planteja és molt més complex i, sobretot, no tant la complexitat de muntar el concurs sinó de resoldre'l, és a dir, és molt menys objectivable. Si, tanmateix, quan prens una decisió sobre un talent concret, sobre una persona concreta, etcètera, et pots equivocar, és a dir, no hi ha un mecanisme automàtic de dir: «Si jo trio aquesta productora, que em porta aquest format, que resulta, tanmateix –i això no ha passat només a Televisió de Catalunya sinó a altres televisions..., formats, programes, que han arrasat a Catalunya –quan dic «arrasat» ho dic en el sentit que han anat molt bé a Catalunya–, quan altres televisions autonòmiques les han fet en el seu país, en la seva autonomia, no ha funcionat; és a dir, quan estem parlant de programes, el gran problema amb què es trobarà la Televisió de Catalunya no serà només dir: «Obrim el concurs!»; pensi una cosa: Televisió de Catalunya està oberta, o sigui, té un concurs permanent –a Televisió de Catalunya, hi entren projectes permanentment–; el que, finalment, passa és que s'ha de decidir, i el gran problema, ben volgut diputat, és com decideixes i sempre, al final, el gran problema que té un director general o un director de cadena és que pren decisions –les ha de prendre– i, de vegades, les encerta i, de vegades, s'equivoca –a totes les televisions del món.

Si no fos així, totes les televisions del món serien líders, tots els programes funcionarien i vostè sap molt bé que programes, iniciatives, idees que s'hi han posat molts esforços, que s'hi ha treballat molt, no han funcionat. Per exemple, coses que passen al món de la televisió: una sèrie com *Mister Bean*, que, per exemple, a Catalunya té un volum d'audiència espectacular, no funciona a altres autonomies de l'Estat espanyol; concretament, *Mister Bean* funciona a Catalunya i a Galícia, i no funciona a altres llocs; un personatge que, darrerament, se n'ha parlat: Woody Allen triomfa a Catalunya, triomfa a Nova York; no triomfa als Estats Units. O sigui, el gran problema amb què es trobarà Televisió de Catalunya davant d'aquest planteig és que, un cop fet el concurs i tenint davant seu seixanta-vuit projectes de programa, al final haurà de decidir en funció d'uns criteris subjectius –professionals però subjectius–, i això pot generar grans discussions.

No és el mateix que quan decideixes entre vint ofertes de so, on tens el factor preu, el factor instal·lacions, etcètera –tens factors objectivables. El problema d'un concurs que no es pot objectivar perquè, finalment, la decisió és dir: «Jo crec que anirà millor aquest format, jo crec que ho farà millor aquest presentador, jo crec que ho farà millor aquest temps. Pensi's, també, una cosa: molts cops, el programa té èxit o no té èxit en funció, també, de la graella pròpia i de la graella de la competència; si resulta que jo programo un dia i una hora concrets i aquell dia i hora concrets la meua competèn-

cia està fent un programa espectacular, aquell programa no funcionarà; per tant, aquesta productora tindrà problemes, i aquest és el gran problema. No estem parlant d'un sector on es pot objectivar les coses en aquest línia. Per tant, el concurs pot introduir una cosa que ja es produeix sense concurs: la casa accepta i rep tota persona que porta un programa. Finalment, a partir d'aquests ofertes, el director general, el director de la cadena, ha de decidir, i aquesta decisió sempre és subjectiva. Res més, senyor diputat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. La següent interpellació, a petició de la consellera –i amb el vistiplau del Grup corresponent–, ha quedat posposada.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària a Catalunya, especialment pel que fa a la salut pública (tram. 300-00299/06)

El setzè punt de l'ordre del dia és la Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària a Catalunya, especialment pel que fa a la salut pública. La presenta el Grup Popular i l'exposa la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, les diverses crisis relacionades amb la salut pública que, recentment, ens han afectat han preocupat seriosament la població catalana, i m'estic referint als diferents brots de legionella i als brots de contagi alimentari que han afectat, principalment, algunes empreses de *catering* que subministraven a col·legis de Catalunya.

Tot i que en la meua intervenció em centraré en el que és la seguretat alimentària, no vull deixar d'esmentar els brots de legionel·losi que s'han produït en diferents indrets de Catalunya, ja que estem davant d'un greu problema de salut pública on la Generalitat comparteix competències. Tot i que aquestes competències són dels ajuntaments, el cert és que l'Administració de la Generalitat és l'autoritat sanitària a Catalunya i, per tant, també responsable d'aquests brots. Ens consta que el Departament va actuar amb urgència i va aprovar el Decret 417/2000, i ens agradaria saber simplement quines mesures té previst prendre a més d'aquest Decret, o si pensa que amb aquest Decret es poden solucionar o evitar que es tornin a produir aquests tipus de problemes.

Em centraré, com deia, en la seguretat alimentària per dos motius: el primer, pels brots del contagi alimentari que he esmentat abans, sobre el qual el nostre Grup ha mantingut una posició prudent esperant informacions puntuals i esperant, també, les respostes de la seva conselleria per tal de no crear alarma social. Ens consta,

senyor conseller, que, el Departament de Sanitat, el preocupa qualsevol situació que afecti la salut pública i que, quan apareix qualsevol brot, actua amb diligència però no amb una total eficàcia, com han demostrat les diverses crisis que s'han produït els darrers mesos, que han palesat la conveniència de millorar els instruments per tal de garantir l'eficàcia en la seguretat alimentària. En aquest sentit, el Grup Popular considera que cal concedir a la seguretat alimentària la transcendència que necessita: la Conselleria respon davant de la crisi amb mesures puntuals, en un aspecte conjuntural, quan la gestió de la seguretat ha de tenir una clara vocació de permanència i d'estabilitat, ja que no és possible ocupar-se de la seguretat alimentària d'una forma discontinua limitant la seva tutela a la gestió de crisis sobrevingudes; cal donar respostes d'estabilitat, de continuïtat i de permanència en aquesta gestió, tenint en compte que en aquells episodis on s'ha vist compromesa la seguretat alimentària s'ha constatat una gestió de riscos incompleta, insuficient, retardada i controvertida. Per tant, cal una resposta adequada per avaluar amb rapidesa els perills emergents. Per això, cal fer una feina de gestió de riscos, sempre parlant dins de l'àmbit de Catalunya.

El segon motiu, com deia abans, és la necessitat de millorar la cadena alimentària en coordinació amb les administracions locals, tenint en compte els canvis alimentaris que s'han produït a la població de Catalunya i els efectes que molts productes químics tenen sobre aquests aliments que incideixen en la salut i que excedeixen, també, a l'àmbit de Catalunya, els diferents nivells competencials, perquè, quan parlem de salut pública, hem de tenir en compte que és una política de l'àmbit europeu estatal i autonòmic, perquè estem sotmesos a un procés de producció normativa, impulsat des de la Unió Europea, que està tenint una adequada transposició en l'ordenament intern, tant des d'un punt de vista de caràcter de marc i de sectorial; normativa, també, de la Generalitat, que té un caràcter més reglamentari, perquè, principalment, la seva funció és de controlar i de fer aplicar tota aquest normativa.

Hem de tenir en compte, però, que a Catalunya el control de la qualitat i de les condicions higienicosanitàries de la cadena alimentària corresponen a diferents organismes, diferents departaments, diferents administracions públiques i això no afavoreix el control. Nosaltres creiem que en tot el conjunt de la cadena alimentària s'han d'incrementar totes aquestes mesures de control, perquè, això, sí que és una gran competència de la seva conselleria, i nosaltres creiem que hi ha una relaxació dels controls. Quins controls, però, porten a terme? Amb quina periodicitat, tant pel que fa als programes de control de la indústria i la manipulació d'aliments als establiments de la restauració? Nosaltres volem incidir molt en aquests controls, que són, a la fi, els que garanteixen la seguretat alimentària de tota la cadena productiva.

El Grup Popular considera que cal fer, també, una anàlisi per a l'avaluació de tots els nivells de la cadena per garantir la confiança dels consumidors, amb què es caracteritza el panorama alimentari català, sense oblidar, evidentment, la dimensió internacional de l'avalua-

ció i la gestió en la seguretat alimentària, donat que els problemes i les solucions estaven cada vegada més condicionats per Europa. I, en aquest sentit, el mes de desembre del 99, la Comissió Europea va presentar una proposta de llibre de seguretat alimentària en la qual, entre d'altres mesures, es contemplava la creació d'una autoritat alimentària que té per objectiu l'avaluació dels riscos per a la salut associats als aliments, i la comunicació d'aquest risc. Aquesta autoritat haurà de comptar amb la seva correspondència de la creació en els diferents organismes dels diferents estats membres, per tal de constituir una xarxa de cooperació i intercanvi d'informació sota la seva coordinació. Per aquest motiu, el Govern de l'Estat va aprovar, ja, el Projecte de llei de creació de l'Agència Alimentària amb un model estructural i funcional que està en tramitació en el Congrés.

El Grup Popular considera, per tant, que és necessari que també des de Catalunya es desenvolupin polítiques que permetin una correcta coordinació amb la resta de les administracions catalanes, des de la Generalitat a les administracions locals, però també de col·laboració de la Generalitat amb l'Administració de l'Estat, per tal d'establir la xarxa de comunicació constant, amb la finalitat de millorar els resultats de les mesures que es portin a terme.

És convenient que a Catalunya es creï un organisme que respongui a les competències que té assolides i es coordini amb l'Agència de l'Estat en funció de les bases i mecanismes que s'estableixin en aquest Projecte de llei quan ja esdevingui llei.

Considerem molt important que aquesta agència haurà d'estar centrada en una sèrie de principis que, per nosaltres, són molt importants: la innocuïtat dels productes alimentaris basada en la consideració integral de la cadena alimentària; l'anàlisi dels riscos alimentaris sobre una triple consideració: l'avaluació –sempre parlant dintre de l'àmbit de Catalunya–; la gestió i la comunicació de riscos com a instruments més adequats per promoure els més idonis; el major nivell de protecció i confiança dels consumidors; la necessitat, també, de fomentar la gestió de riscos portada a terme per les autoritats competents, i la transparència que ha de presidir totes aquestes actuacions.

És necessari, doncs, senyor conseller, integrar tots aquells elements que incideixen en la cadena dels productes i processos alimentaris per tal d'aconseguir un resultat que permeti donar una resposta al precepte constitucional, que ens ha encarregat tot el que és la seguretat, per part dels poders públics, de tot el que és la seguretat i la salut pública, i la demanda, també, que hi ha social, i tot allò en un escenari molt complex: la tutela dels interessos dels consumidors, la protecció de la salut, la garantia del dret a rebre una informació veraç, un just equilibri en la consideració d'altres exigències, la promoció de la indústria agroalimentària...

No podem oblidar que de la configuració d'aquesta s'ha d'obtenir un risc mínim, formulat amb la tendència del risc zero; l'únic, senyor conseller, que el ciutadà està disposat a assumir. Per obtenir aquest resultat és necessari situar els drets dels consumidors i, particularment, el dret de consumir aliments innocus i nutritius

en un plànol d'absoluta prioritat, i la tutela d'altres exigències imperatives no ha d'anar mai en detriment d'un elevat nivell de protecció de la salut.

Ens agradaria saber, senyor conseller, quines són les mesures que té previst prendre el seu Departament respecte a millorar la seguretat alimentària a Catalunya i la seva conveniència, també, de crear un organisme per tal de coordinar-se amb l'Agència Alimentària de l'Estat i, també, evidentment, amb l'Agència Europea, que, possiblement, es constituirà l'any 2002.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Esteller. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable conseller, senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, senyora Esteller, la problemàtica al voltant de la seguretat alimentària ja ve de lluny, de molt més lluny, eh?, que el nostre brot de *escherichia coli*; l'anunci, el març de l'any 1996, de la relació entre l'encefalopatia espongiforme bovina de la Gran Bretanya i una nova variant de la malaltia de Creutzfeldt-Jakob va provocar una tempesta política en el si de la Unió Europea que va posar en evidència les mancances dels sistemes oficials d'inspecció i control de la seguretat dels aliments de la Comissió Europea i d'alguns països membres.

Aquesta crisi, juntament amb la de les dioxines del maig de 1999, va comportar –com vostè molt bé ha esmentat– que la Comissió Europea dugués a terme una sèrie de mesures per a la millora de la seguretat alimentària a la Unió Europea, i això es va traduir en l'elaboració d'aquest Llibre blanc sobre seguretat alimentària que es va publicar el 12 de gener de l'any 2000.

I crec que és molt important, com vostè, doncs, ha recalcat, que quan abordem un tema com el que avui estem tractant en aquesta cambra, doncs, tinguem present quin és el marc legislatiu i el marc competencial per tal d'evitar duplicitats, per tal d'evitar disfuncions, manca de coordinació entre les diferents administracions. Aquest marc, avui, ve molt ben definit pel Llibre blanc sobre seguretat alimentària. Aquest concepte de seguretat alimentària definit pel Llibre blanc consisteix a garantir la salubritat dels aliments mitjançant l'aplicació de mesures preventives al llarg de tota la cadena alimentària, des de les explotacions agrícoles i ramaderes fins a la taula dels consumidors. És el que ahir es va dir «de la granja a la taula» o «de l'horta a l'olla», que també és quelcom que es comenta.

En síntesi, el Llibre blanc, a banda, doncs, de proposar la creació, com vostè també ha esmentat, d'una autoritat europea de seguretat alimentària, articula la intervenció administrativa en seguretat alimentària en tres grans àmbits: un és l'avaluació del risc; l'altre, la gestió del risc, i, per últim, la comunicació del risc. I crec que és important, potser, que ens parem uns minuts a parlar d'aquestes tres competències per veure on se situaria l'acció de la Generalitat.

L'avaluació del risc és un procés basat en els coneixements científics i consta de les fases de determinació de perills, caracterització dels perills, avaluació de l'exposició i caracterització del risc. El Llibre blanc reserva en exclusiva a la futura autoritat europea en seguretat alimentària aquesta competència. Es tracta, per tant, en essència, de l'elaboració de dictàmens i d'opinions científiques.

La gestió del risc, d'altra banda, és un procés d'anàlisi i valoració de les diferents opcions legals disponibles per evitar o minimitzar el risc per a la salut. Aquest procés comprèn l'adopció de mesures de prevenció i control més apropiades, àdhuc les reglamentàries; es tracta, principalment, de l'exercici de la potestat normativa i del control oficial. I aquí estem parlant de la inspecció, de la presa de mostres, de les anàlisis de laboratori, de la revisió documental, etcètera. El Llibre blanc reserva la gestió del risc a la Comissió i a les autoritats competents dels països membres, ja siguin centrals o federals, regionals i locals. I aquí se situaria, per tant, en aquest àmbit competencial –el de la gestió del risc–, la nostra competència.

La comunicació del risc és l'intercanvi interactiu d'informació i d'opinions relacionades amb els perills i els riscos entre les persones encarregades de l'avaluació, les encarregades de la gestió, els consumidors, els representants de la indústria, la comunitat acadèmica i les altres parts interessades.

La comunicació ha de comprendre l'explicació dels resultats de l'avaluació del risc i dels fonaments de les decisions preses en el marc de la gestió del risc. El Llibre blanc reserva aquesta funció, en exclusiva, a la futura autoritat europea en seguretat alimentària.

Per tant, aquest és el marc on s'ha d'inscriure l'acció del Govern de Catalunya i on entenem, també, lògicament, que s'ha d'ubicar l'acció del Govern de l'Estat. I aquests han estat els principis, doncs, que avui, els més immediats, estan guiant l'acció del Govern, i sota aquests principis ha estat la creació d'un grup de treball entre els diferents departaments per tal de fer aquesta transposició d'aquests principis i avançar en la creació d'aquesta agència que reforci tots aquells aspectes relacionats amb la seguretat alimentària.

Val a dir, però, que no parlem de zero; per al Govern de la Generalitat –i vostè també ho ha comentat– garantir la seguretat alimentària ha estat una prioritat des de l'any 1981, com ho demostren totes les actuacions que s'han dut i s'estan duent a terme i que ara enumeraré, i que no tindrè temps –ja li ho avanço– d'enumerar totes i cada una de les diferents actuacions que s'estan fent. Per tant, en aquest sentit, no comparteixo, lògicament, el que vostè, doncs, ha comentat d'una relaxació en l'exercici d'aquestes competències, i ho veurà vostè ara en totes i cada una de les diferents actuacions que du a terme el Departament de Sanitat en coordinació també amb les altres administracions responsables.

Les accions que el Departament desenvolupa en aquest camp, les podem englobar en dues àrees: les mesures de caràcter general, que són aplicables a tots els establiments alimentaris, i les mesures de caràcter específic, adreçades a la prevenció dels principals perills que

es poden transmetre pels aliments. Tot aquest seguit d'actuacions s'agrupa en el que nosaltres anomenem el Pla de seguretat alimentària del Departament de Sanitat i Seguretat Social.

Les actuacions de caràcter general –ahir les avançava la nostra diputada, la senyora Meritxell Borràs– consisteixen en una sèrie d'eines de control sanitari ja consolidades, que vostè coneix, com són les inspeccions, la recollida i l'anàlisi de mostres, la potestat sancionadora, etcètera; però, també, d'instruments moderns, com la vigilància i la gestió dels riscos per a la salut o com l'obligació de la implantació de l'autocontrol per part de les empreses.

Ara, a més a més, s'inicien noves estratègies dirigides a la formació sanitària dels treballadors de les empreses alimentàries. Dins d'aquest àmbit, aquestes actuacions de caràcter general, podem parlar, en primer lloc, del manteniment de l'autorització sanitària prèvia de funcionament. És prou conegut, totes les empreses han de comptar amb un autorització sanitària de funcionament, han d'estar inscrites en un registre sanitari d'indústries i de productes alimentaris de Catalunya. Val a dir que actualment estan inscrites en el Registre al voltant de dinou mil empreses.

En segon lloc, parlem de la inspecció periòdica de les instal·lacions i dels procediments, inspeccions periòdiques que poden ser de caràcter permanent com les que tenim en els escorxadors, les sales de desfer, les llotges pesqueres, que són inspeccions diàries; setmanals a les depuradores de mollusc, indústries càrniques; mensuals als centres de classificació d'ous; trimestrals als menjadors escolars, etcètera. Actualment, aquest conjunt d'activitats fan que es realitzin més de 200.000 inspeccions l'any a Catalunya per part dels tècnics del Departament de Sanitat.

Parlem, també, en tercer lloc, del foment de la implantació i de la supervisió dels sistemes d'autocontrol. No m'hi referiré, però aquest també és un vessant molt en la línia de les recomanacions de la Unió Europea.

En quart lloc, formació dels treballadors de les empreses alimentàries en matèria d'higiene. En aquest moment, es tracta de passar de l'antic model, basat, com vostè coneix, en el carnet de manipulador, a un nou model basat en la formació continuada del personal. I, en aquest sentit, li avanço que estem treballant en la publicació d'un decret que adaptarà, a Catalunya, les disposicions europees que regulen la formació dels manipuladors d'aliments.

Tenim, també, un sistema d'intercanvi ràpid d'informació, xarxa d'alerta alimentària, en coordinació, lògicament, amb el Govern central, i actualment estem gestionant més de tres-cents cinquanta alertes l'any, fins i tot hem previst ampliar els punts de contacte dels sistemes en els ajuntaments de Catalunya.

Dintre del que són les actuacions de caràcter específic –i que ja he dit que serveixen per a prevenir gairebé la totalitat dels perills microbiològics físics i químics que poden ser vehiculats pels aliments–, aquí hi ha tota una sèrie d'actuacions de vigilància sanitària i que tenen com a finalitat l'obtenció de dades sobre els perits i la

seva monitorització. L'avaluació d'aquestes dades després ens permet la programació i l'adaptació de les activitats sistemàtiques de control, sobretot inspeccions, orientar-les en la minimització dels riscos detectats.

I aquí estem parlant tant des de la vigilància i control dels residus de medicaments veterinaris i dels promotors il·legals del creixement en els aliments d'origen animal, com de la vigilància dels residus de plaguicides en aliments, la vigilància de metalls pesants en aliments, la vigilància de la seguretat dels aliments posats a disposició del consumidor final, la vigilància de les dioxines i els PCB en els aliments, el programa d'avaluació del risc dels contaminants químics d'origen ambiental presents en la dieta de la població de Catalunya. En aquest sentit, tenim un conveni de col·laboració amb la Universitat Rovira i Virgili i la Universitat de Barcelona per conèixer la ingesta mitjana diària de la població de Catalunya de diferents tipus de tòxics ambientals, com ara són les dioxines, que s'han tractat, també, en aquesta cambra, els PCB, els metalls pesants, els hidrocarburs policíclics aromàtics, els naftalens ploriorats, entre d'altres.

Tenim, també, el que és la vigilància i control de l'*escherichia coli* verotoxigènic, que vostè n'ha parlat, i d'altres patògens emergents en els aliments i, en aquests sentit, a Catalunya existia ja un programa de recerca d'aquest grup de gèrmens en els aliments.

Parlem, també, d'un programa de vigilància i control sanitari dels aliments infantils o de la inspecció veterinària del bestiar als escorxadors...

El vicepresident primer

Senyor conseller, perdoni, però ha exhaurit el seu temps i encara té el torn de rèplica posterior.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Perdoni, senyor president. Després, a la rèplica, completaré aquesta informació. Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Rius. Per a aquest torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Angels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, vostè, com sempre, ens respon amb un amanit de coses que està fent el seu Departament i ens consta que, de fet, està treballant en el que és la salut pública i a garantir la seguretat alimentària i que els programes que estan portant a terme en tots els àmbits del procés són molts.

El problema que jo deia, senyor conseller, és que no tots són efectius. D'acord que s'estan fent moltes coses. Això, nosaltres, no ho qüestionem, el que sí que qüestionem és que no tots aquests programes que s'apliquen s'apliquen bé i tenen un resultat efectiu adient. I la prova és, també, senyor conseller..., ara em remeto a les toxinspeccions alimentàries que s'han produït en els darrers dies, no?, i que constitueixen un aspecte fona-

mental del que és la vigilància epidemiològica. Però nosaltres considerem que cal aplicar mesures de control per evitar uns altres casos.

El que no s'entén, senyor conseller, és com la conselleria de Sanitat davant d'un cas d'aquestes característiques fa una inspecció, tanca un local, es prohibeix que es reparteixi un determinat aliment i després, tot i aquest acte, continuen servint aquest aliment. El lògic és que es garanteixi una inspecció l'endemà o els dies següents per tal d'evitar que es continuïn servint, perquè el responsable de garantir la seguretat alimentària en aquest cas és la conselleria de Sanitat, i penso que s'han d'arbitrar totes les mesures per evitar que cap tipus d'aquests aliments passi a la cadena alimentària.

Llavors, en aquest sentit, és quan jo parlava una mica de relaxació en les mesures que s'apliquen, perquè s'adopten una sèrie de mesures que es considera que són suficients i moltes vegades no hi ha un reforç d'aquelles mesures per tal d'evitar la finalitat que aquesta mesura, en ella mateixa, conté.

Aquest era el meu sentit quan jo he dit que hi havien programes que evidentment que s'aplicaven, però que no tenien l'eficàcia que evidentment buscava la finalitat del mateix programa, en aquest sentit és del que jo li parlava. Les inspeccions i el control evidentment que es fan, però nosaltres creiem que s'han d'intensificar aquests controls amb un calendari més acurat, amb un calendari més intens, per tal d'evitar que hi hagi aquests tipus d'inseguretat en alguns casos, jo no dic que sigui generalitzat.

Pel que vostè m'ha dit, senyor conseller, respecte a les competències que el Llibre blanc estableix al que són l'avaluació, la gestió i després, també, la comunicació, clar que l'avaluació dels grans riscos els té l'Agència Europea. L'agència espanyola tindrà, també, una avaluació de riscos, però també des de les comunitats autònomes tenen la seva pròpia avaluació. Perquè sempre..., ens perdem moltes vegades parlant de les grans avaluacions i de les grans competències i, a vegades, perdem de vista aquelles competències més concretes, que són la nostra pròpia responsabilitat. I és aquí on nosaltres incidim, en les mateixes competències concretes, que s'han de desenvolupar des de Catalunya i de quina forma s'arbitraran tant en un ens, que pot ser l'agència catalana o l'ens que considerin oportú. Això és el que li preguntava.

M'ha dit que estan preparant un projecte de llei de l'agència catalana. El que nosaltres esperem és que s'apliqui amb mesura i que estigui en el temps més breu possible per tal de garantir el que deia, la gestió alimentària. Per què?, per anar sincronitzats, també, amb el que és Europa, com amb la resta de l'Estat, en unes coordenades que penso que han quedat ben definides i que no permeten plantejaments netament diferenciats entre les administracions que tenen aquesta responsabilitat. I quan parlo, evidentment, sempre em refereixo a l'Administració catalana dins de l'àmbit de les competències que tant té assignades per la mateixa legislació com pel que estableixen les normatives comunitàries i, també, evidentment, les directrius d'aquest Llibre blanc.

En essència, nosaltres considerem, senyor conseller, que la gestió de la seguretat alimentària coincideix amb un procediment d'anàlisi de riscos alimentaris en tres vessants, com vostè ha esmentat: l'avaluació, el risc i gestió, la comunicació, però, sobretot, el que és important sempre –m'he circumscrit en l'àmbit de Catalunya, són els primers elements que sostenen les garanties d'innocuitat dels aliments alimentaris destinats al consum– ha estat la comunicació, evidentment, sempre al servei de la transparència, perquè les administracions és el que deuen als ciutadans. Però la seguretat en el producte final és el resultat de la generació de seguretat de tota la cadena alimentària. Aquesta consideració planteja encara més necessitats de coordinació intersectorial i coordinació interdepartamental a Catalunya, necessitats d'integració de tots els artífexs i beneficiaris de la seguretat alimentària en una estructura coordinada comuna.

Per tant, creiem que és necessari millorar la coordinació interterritorial, i li demano col·laboració, també, a l'Administració central per portar a terme aquestes polítiques de seguretat alimentària, perquè, una vegada estigui aprovada l'agència alimentària estatal, evidentment en aquesta estructura, s'establiran i s'arbitraran els mecanismes de col·laboració amb les comunitats autònomes, perquè el que sí que és inqüestionable és que les facultats i les funcions de coordinació seran responsabilitat de l'agència espanyola.

I és en aquest sentit, senyor conseller, que li demano que m'expliqui una mica més quines finalitats o quines mesures té previst prendre respecte a un possible organisme de la Generalitat, de l'agència catalana de l'alimentació, que, ben segur, nosaltres li proposarem en la nostra Moció.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Esteller. Té la paraula, per al torn de rèplica, l'honorable conseller senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, vostè parla d'efectivitat arran del que va ser un brot, una toxiinfecció alimentària per l'*E. coli*, la primera que es produeix en el nostre país. I, a més, ho diu al bell mig d'una crisi com la que estem vivint aquests dies, que és la de les vaques boges. Home, doncs, que realment el que hi ha hagut ha estat una manca de previsió per part de l'Estat espanyol de com havíem d'afrontar una crisi d'aquestes característiques, que té un abast molt diferent del que estem parlant. I en el cas d'aquesta toxiinfecció alimentària a Catalunya érem de les poques comunitats que teníem ja un programa de seguiment de l'*E. coli* –érem de les poques–, que té unes causes molt conegudes i molt concretes i unes responsabilitats molt concretes.

Per tant, em sembla que quan parlem d'aquesta manca d'efectivitat no he tingut temps d'explicar més a bastament totes i cada una de les actuacions que du a terme el Departament de Sanitat en aquest àmbit; doncs, la veritat és que no ho comparteixo i als fets m'acullo.

Vostè ha parlat al començament, i ara li contesto, «què pensen fer amb la legionella?» Bé. Hem estat la primera comunicat que hem fet un decret per tal de prevenir aquests brots. I el que hem de fer, doncs, ara és que aquest Decret, amb coordinació amb les altres administracions –aquí, bàsicament, amb l'Administració local, doncs–, es compleixi; que aquest Decret s'apliqui.

També ha parlat de les competències, i em sembla que és important ressaltar en aquest camp les competències de totes i cada una de les diferents administracions, per tal, com jo deia al començament, d'evitar duplicitats, d'evitar disfuncions, d'esmerçar recursos públics, que són de tots i que, per tant, doncs, segons el que fèssim aquí –si hi ha altres que ho estan fent– crec que seria innecessari. Per tant, em sembla que és un camp que també hem de tenir molt present quan es fan determinades propostes. Ahir ho vàrem veure, i, de fet, aquesta cambra, ahir –jo ho crec– ho va debatre a bastament, i que el que cal fer –aquest és un tema complex, d'una extraordinària, jo diria, complexitat, si ens definim en aquest àmbit competencial que és la gestió de risc, doncs– és veure com, des d'un instrument o des d'una autoritat única, podem avançar en la millora d'aquesta seguretat alimentària.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Val a dir que, en aquest sentit, també tenim damunt la taula, i vostè ho coneix bé, el que hauria de ser, doncs, la Llei de protecció de la salut amb la consegüent creació de l'agència de protecció de la salut, que és un tema que estem discutint en els diferents grups. Que, d'alguna forma, en alguna de les competències que exerciria aquesta agència de protecció de la salut es podria veure d'alguna forma, si no complementada, però, en algun cas, fent les mateixes competències amb una agència de seguretat alimentària. D'aquí la complexitat del tema i que hàgim de treballar, que és el que estem fent. I, en aquest sentit, seguint les instruccions del conseller en cap es va constituir, com ja he esmentat anteriorment, un grup de treball, format per representants de quatre departaments que hi estan directament implicats: aquí estem parlant de Sanitat, parlem d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, Medi Ambient i, també, d'Indústria Comerç i Turisme. I aquest grup interdepartamental marcarà la compatibilitat en dues iniciatives legislatives: la que tenim de Llei de protecció de la salut i la que hauria de ser aquesta Llei, que potenciés tots aquests aspectes lligats amb la seguretat alimentària.

En tot cas, el resultat final ha de contemplar, com a principis, l'abordatge del control de tota la cadena alimentària. És aquí on situariem, des d'una perspectiva de la protecció de la salut de les persones, la modernització dels instruments normatius i organitzatius de les diferents unitats de la Generalitat amb responsabilitats en la seguretat alimentària i la creació d'un marc estable de cooperació i de coordinació entre les diferents administracions.

Les diferents responsabilitats, les diferents competències –ho crec– estan marcades, com deia al començament, en el Llibre blanc, i el que hem de fer és que realment les diferents iniciatives legislatives que hi ha en

aquest moment damunt la taula –i m'estic referint a la que hi ha en l'àmbit de l'Estat espanyol, doncs– siguin respectuoses amb aquestes recomanacions.

En aquest sentit, lamento que en el Projecte de llei que es va publicar i que és el que s'està discutint per part del Ministeri de Sanitat amb la creació d'aquesta agència, doncs, en el primer esborrany, no hi apareguessin les comunitats autònomes. Amb dificultats podrem assolir una coordinació si en un organisme de l'Estat central el qual ha de fer la coordinació de les diferents comunitats autònomes no hi apareixen les comunitats autònomes. Sembla que finalment i gràcies, doncs, a la iniciativa de la nostra diputada, la Zoila Riera, hem aconseguit que això s'hi introdueixi i, a la vegada, també, que en aquest cas els dos partits majoritaris, el Partit Popular i el Partit Socialista, doncs, hagin arribat a un principi d'acord, que crec que assentarà les bases d'aquesta agència, que crec que serà un bon instrument, també, de coordinació de totes aquestes polítiques dirigides a fomentar la seguretat alimentària.

Moltes gràcies, senyora diputada, senyor president.

El president

Gràcies, a vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de les zones rurals de muntanya (tram. 300-00324/06)

La següent interpellació la formula el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre el desenvolupament de les zones rurals de muntanya, i l'exposa l'illustre diputat senyor Francesc Boya, que té la paraula.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primera instància, ua felicitacion cordial des terres deth Ebre qu'an aconseguit ua delegacion, e demorar qu'aqueth criteri qu'a portat en aquest Govern a crear aquesta delegacion, sigue eth madeish qu'auem reivindicat des deth grops dera l'esquerra d'aguesta cambra, especialment des deth Grop Socialista, de que aquesta sigue ua eina de desenvolupament entad aquestes zones, tanben entath Pirineu, tanben tara Catalonha central.

I, dit això, passem estrictament a parlar de l'àmbit pirinenc. L'any 82 Catalunya es va dotar d'una llei d'alta muntanya que tenia com a objectiu permetre a aquestes zones tan específiques del nostre territori atansar les seves cotes de desenvolupament al que era la mitjana del país. I això –ho hem de dir i ho hem de reconèixer–, parcialment, ho hem aconseguit. Val a dir que això ha sigut, també, amb consonància d'allò que ha passat als entorns econòmics més immediats d'aquestes contrades.

A continuació podria afegir una llarga tirallonga de matisacions sobre els efectes d'aquesta bonança i el cost d'aquesta, ja siguin criteris socials o ambientals en aquelles zones on els indicadors econòmics han sigut, justament, més favorables. Podríem provocar un debat

sobre les bases d'aquest creixement i algunes de les seves conseqüències, ja sigui per la manca d'eines bàsiques de planificació, entre altres el Pla territorial parcial de l'àmbit de ponent, que emana de la redacció del Pla territorial i general de Catalunya i que, en aquest cas, el Govern fins ara no ha redactat –dic «fins ara», potser a partir d'ara podrem constatar l'existència d'aquest Pla–, i crec que han deixat aquests territoris sense una eina fonamental per a un desenvolupament racional i sostenible.

Dit això, però –ho crec–, hem d'acceptar que la situació és millor objectivament que fa divuit anys i, per tant, no discutirem avui sobre els mèrits d'aquesta situació i quins d'aquests mèrits han estat estrictament mèrits del mercat, quins es deuen a la perícia del territori i quins, perquè també n'hi deuen haver, són mèrits del Govern.

El que aquest diputat avui aquí, i en nom del Grup Socialista, vol abordar i vol plantejar és quins han de ser els reptes de futur d'aquestes comarques pirinenques, quins els seus objectius estratègics i quines eines té aquest territori avui per aconseguir-los. I crec que és important, que és molt important, que en aquesta qüestió el Govern i els grups de l'oposició tinguin un alt grau de sintonia, especialment perquè crec que avui tenim a Catalunya exemples flagrants i lacerants, com és el cas de l'Ebre, de situacions no desitjables ni per a un govern ni per a un país. I són fets que reproduïxen –ho crec– una situació paradoxal i molt allisonadora, perquè estan donant protagonisme a allò que podem considerar la perifèria oblidada i que avui reclama amb força i amb insistència ser escoltada per posar de manifest tot allò que és transcendent per a aquells territoris i sobre la qual cosa, i malauradament, aquests territoris han hagut de manifestar-se al carrer, perquè no han tingut veu per fer-ho ordenadament.

Per tant, jo crec que hem de posar fil a l'agulla amb serenor i hem d'abordar les qüestions centrals que afecten, en aquest cas, el Pirineu, per tal de donar resposta al conjunt de ciutadans i ciutadanes que avui viuen en aquestes contrades de muntanya. Les coses han canviat des de l'any 82, han canviat extraordinàriament i han canviat especialment a les zones de muntanya. Bon exemple d'aquests canvis són, avui, els conflictes sobre l'ús del territori, les dificultats per harmonitzar el desenvolupament, la protecció ambiental; és a dir, tot allò que afecte el medi.

Per tant, hem de buscar, hem de tenir polítiques de reequilibri territorial que tinguin capacitat de contrarestar els efectes no desitjats d'aquella activitat turística quan és portada als límits de la resistència ambiental. Zones altament densificades conviuen avui amb zones d'alta protecció ecològica. Comarques de desenvolupaments frenètics i molt inestables contrasten amb comarques que envelleixen i es despoblen.

Jo no faré, avui, des d'aquesta tribuna, un memorial de crítiques que segurament serà tan llarg o podria ser tan llarg com la llista de mèrits que el conseller podria esmentar des d'aquesta tribuna. Ara, sí que crec que hem d'afirmar amb contundència que avui, si aquest Govern no reorienta la seva política de muntanya, cometrà un

greu error, perquè ara és el moment de fer una aposta decidida per millorar estructuralment aquestes zones, que tots convindrem, malgrat que pel seu pes poblacional tenen una importància relativa en el conjunt del país, en la importància dels seus valors naturals, culturals o paisatgístics. I en aquest cas això pot sonar com un tòpic, però no ho és, perquè aquesta és una certesa que comparteixen milers i milers de ciutadans que es desplacen cada cap de setmana, que es desplacen en èpoques de vacances per gaudir d'aquell espai i d'aquell medi del qual encara es pot fruit al Pirineu. I diré més; crec que si no ho fem avui, molt em temo que després serà massa tard, serà massa tard per redreçar situacions de no-retorn, ja sigui per excés o per defecte.

Per tant, jo crec, senyor conseller, que és el moment de posar-s'hi, de replantejar aquelles eines legislatives que siguin necessàries per abordar la qüestió en profunditat, impulsar un nou escenari a partir del qual aquells dèficits acumulats en aquests anys i els nous reptes i desafiaments del futur trobin una resposta en el marc polític administratiu i social. Nosaltres creiem que hem de superar una etapa en la qual els projectes han sigut i són encara fruit més de l'empenta d'un alcalde, d'un ajuntament en concret o del mateix mercat que no pel resultat d'una reflexió col·lectiva de valls i municipis que, ordenadament, hagin fet o puguin fer una aposta per un model de desenvolupament i, en conseqüència, una acció integrada i intersectorial que doni com a resposta un determinat model i, per tant, la formulació d'un projecte. Hem de superar una etapa en la qual l'Administració de la Generalitat ha actuat –jo diria– amb paternalisme i dirigisme sobre els territoris. I potser jo li reconec que en un moment determinat ho havia de fer per les circumstàncies polítiques i socials del país, però mantenir aquest to en aquest moment és absolutament equívoc.

És veritat que ara ens veurem en un àmbit poc quantificable, però estarem d'acord que hem superat una etapa en la qual aquelles qüestions més bàsiques, més fonamentals dels nostres pobles de muntanya ha estat superada. Dic això quan em refereixo a aquells serveis més elementals, aquells que són les clavegueres i l'aigua. És veritat, també, que hi ha molts reptes encara, moltes coses a fer, i especialment –i ja se n'ha parlat a bastament en aquesta cambra– en el tema de les comunicacions. Però ara és el moment d'abordar la qüestió del desenvolupament del Pirineu i fer-ho amb més participació de la població, i això vol dir impulsar processos transparents i, per tant, la millora de la percepció per part de les poblacions urbanes i autòctones d'aquestes dues realitats. Perquè avui es genera la trista situació de dues visions absolutament enfrontades, la del conservacionisme i l'altra, la de la gent del territori que lluita per defensar uns drets al desenvolupament econòmic i a la legítima possibilitat de millorar les seves rendes i la seva qualitat de vida.

Per tant, jo crec que hem d'habilitar noves formes, noves fórmules, establir un autèntica democràcia territorial, i per això reclamem una gestió sobre el medi que sigui participada, tenir projectes integrals de desenvolupament que siguin garantia de drets a la legítima millora econòmica de les nostres valls, l'accés a la for-

mació, l'accés a la cultura i l'accés al programa contracte com, en definitiva, un compromís entre Govern i territori que defineixi i determini aquells graus de compromís als quals les dues parts arriben per tancar, per determinar un determinat model.

I crec que avui les eines que tenim són insuficients, podem parlar –com ja m'hi he referit abans– a la Llei del 82 o als plans comarcals de muntanya, que, lamentablement, avui, des del territori, tenim la consciència que acaben sent llistats d'aquelles actuacions del conjunt dels departaments de la Generalitat, però que no donen resposta a totes aquelles necessitats reals, a aquelles voluntats del territori per tal de constituir, de conformar aquest model que pugui ser durable i que pugui ser sostenible, i dic durable i sostenible perquè són dos paraules que crec que en aquest moment les hem d'entendre com una dualitat capaç de fer compatible la preservació del medi amb el desenvolupament econòmic.

Gràcies, i a la rèplica tindrè ocasió de continuar amb les meves reflexions, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Pere Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en els darrers anys i com a conseqüència d'aplicació de la política de muntanya per part de la Generalitat de Catalunya, les comarques de muntanya –com ha dit el senyor diputat– no presentaven al principi d'aquesta política una realitat socioeconòmica òptima amb relació al conjunt català, han sofert una evolució globalment positiva aconseguint, per una part, aturar en moltes de les comarques la regressió demogràfica i, per altra banda, assolint un nivell de vida semblant al de la resta del territori gràcies –també com ha dit el senyor diputat– a la creació d'infraestructures i equipaments per part del Govern i a l'empenta del mateix territori.

Efectivament, també ja s'ha dit que per fer front al desenvolupament d'aquestes àrees és va aprovar l'any 83 la Llei 2/83, d'alta muntanya, l'objectiu principal de la qual és el d'assolir el reequilibri intern del territori de Catalunya. L'instrument bàsic d'aplicació d'aquesta política és el pla comarcal de muntanya elaborat pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques per a cada una de les deu comarques d'aquest àmbit: l'Alta Ribagorça, l'Alt Urgell, el Berguedà, la Cerdanya, la Garrotxa, el Pallars Jussà, el Pallars Sobirà, el Ripollès, el Solsonès i *era* Val d'Aran. Des de l'any 1990 ja han estat vigents dues generacions de plans comarcals de muntanya, la del 90 al 95 i la del 96 al 2000, i actualment s'està en procés d'aprovació de la tercera generació. Aquests nou plans presenten –segurament, en línia del que deia el senyor diputat– novetats de contingut i metodològiques que pretenen simplificar el marc financer i fer-lo més entenedor, a la vegada que faciliten en el seu moment el seguiment del Pla, per dir-ho d'alguna manera, en lloc de ser simplement llistats, són instruments de caràcter més estratègic.

Així, el programa d'actuacions presenta diverses particularitats. En primer lloc, la singularització de les línies d'inversió de la Generalitat, que són aquelles actuacions directes als departaments i que gaudeixen d'un compromís de realització per part de cada organisme. No pot ser d'altra manera perquè així ens hi obliga la Llei de muntanya.

Un segon bloc d'actuacions correspon, per tant, a la resta d'actuacions dels departaments de la Generalitat i conté també les transferències tant corrents com de capital i les altres despeses per al manteniment de diferents serveis. Es tracta d'accions que s'executen a partir de les necessitats de la població i, per tant, de més difícil quantificació; és tracta, més aviat, de línies de polítiques. En aquest sentit, òbviament, les polítiques marcaran els diferents graus de resposta i la contínua adaptació a la demanda de part de la població; en certa mesura, jo crec que això respon a aquesta demanda d'una mena de diàleg permanent que formulava el senyor diputat.

En tercer lloc, el pla comarcal inclou, per primera vegada, un recull de les actuacions que preveu efectuar l'Administració de l'Estat, són uns compromisos que, òbviament, no vinculen la Generalitat de Catalunya, però que sí que entenem que des del Govern i també, per cert, des del Parlament hem de vetllar per tal que es portin a terme. En els projectes dels plans –ja n'hi ha cinc que han estat o seran aprovats inicialment pel Consell Comarcal– s'ha posat molt d'èmfasi en la creació i millora de les infraestructures viàries, perquè encara hi ha demandes, atesa la seva funció de permeabilització de les comunicacions, tant pel que fa als eixos verticals com els horitzontals, com també per la seva importància en la vertebració interna de les comarques. És per això que la inversió en infraestructures viàries és la més important, aquesta tercera generació preveu inversions realment molt importants. En definitiva, la despesa que es preveu en el marc dels nous plans comarcals de muntanya sobrepassa amb escreix la despesa efectuada en els plans anteriors. Per donar-los unes dades –no crec que el que demani el senyor diputat en la seva interpellació són dades, però crec que algunes dades no fan mai mal–, de l'any 95 a l'any 99 la despesa realitzada en els plans comarcals va ser de 83.000 milions; en els projectes actuals dels plans comarcals de muntanya, de l'any 1 fins a l'any 5, puja a 127.000 milions de pessetes. Tot això sense incloure-hi detalladament allò que n'hem dit polítiques i que, per tant, respondrà al diàleg concret entre el territori i el mateix Govern.

En el marc dels plans comarcals de muntanya, des de Departament es gestionen unes línies adreçades específicament als àmbits de muntanya, són les anomenades actuacions específiques de muntanya. Aquesta línia d'actuacions, que s'ha anat readequant al llarg dels anys i que ha anat incrementat el seu pressupost, s'articula bàsicament a través de convenis amb els consells i amb els ajuntaments. En són beneficiaris les deu comarques de muntanya, també altres vint comarques que inclouen municipis declarats com a zones de muntanya, i en aquests programes s'inclouen, d'una banda, accions que s'emmarcarien dintre de tres àmbits específics; una demanda eterna, que segueix essent demanda i que

vol igualar la qualitat de vida dels ciutadans de muntanya als de qualsevol altre punt, que és l'actuació de millora de camins, les actuacions en petits nuclis, per dotar aquests serveis a què també feia referència el senyor diputat, i que encara –encara– hem d'acabar de mirar d'atendre, i finalment, i potser el més important i el més rellevant i el que cada vegada més hem d'anar caminant cap aquí, projectes de dinamització econòmica.

Vistes globalment les iniciatives canalitzades a través d'aquest programa, a vegades sorprenen per la seva diversitat temàtica; per exemple, la millora de camins, com he dit, conviu amb l'extensió de la xarxa d'emissores o amb mesures de foment del turisme rural, i d'aquests, molt diferenciats. Nosaltres creiem que la capacitat de decisió de què disposen els diferents consells comarcals a l'hora de seleccionar l'actuació contribueix també a aquesta diversitat temàtica i garanteix un major acostament als problemes reals. Les iniciatives engegades en el marc d'aquest programa obtenen una gran rendibilitat des del punt de vista social; en alguns casos, l'acció repercuteix sobre un nucli en concret; en d'altres, sobre la condició de vida de la població repartida per tota la comarca. Jo crec que, a més a més, la majoria d'aquestes actuacions també van molt en línia del que expressava el senyor diputat quan parlava que aquest debat que a vegades se'ns dispara entre conservacionisme *versus* desenvolupament, és a dir, la gent es volen guanyar la vida, volen trobar noves fórmules, algunes d'aquestes fórmules són més o menys agressives amb relació al medi i, per tant, hi ha un determinat xoc.

Permetrà el senyor diputat que posi un exemple que ha passat a les terres de l'Ebre, on ell ha començat fent referència, que és el dels parcs eòlics. Allà vostè sap que hi ha un component local de defensa de la implantació d'energia eòlica que topa bàsicament amb un component a vegades local, a vegades forà de moviments conservacionistes. És evident que aquest és un element que es produeix i precisament per fer front que aquest dilema –que jo crec que en el fons moltes vegades és un fals dilema– tingui sortides, l'única mesura és el desenvolupament de tota una sèrie d'activitats que podríem qualificar que compatibilitzen el mateix desenvolupament, és a dir, les activitats productives amb la conservació d'aquests indrets.

En definitiva, amb un cost econòmic baix, perquè moltes d'aquestes actuacions tenen costos econòmics relativament baixos, creiem que s'està contribuint a l'assoliment dels objectius de la Llei d'alta muntanya, que eren –i jo vull recordar-los-ho, ja, en la fase final d'aquesta primera intervenció– la fixació de la població, l'adequació d'infraestructures i equipaments i la compatibilització del desenvolupament amb la preservació de l'entorn.

El coneixement del medi físic muntanyenc –que òbviament no l'he d'explicar al senyor diputat, com ell no me l'ha explicat a mi, perquè tots dos som de comarques de muntanya, encara que certament ben diferents–, i de les seves condicions socioeconòmiques, juga un paper ben important en el bon desenvolupament de programes d'actuació, i per això és obvi que una de les nostres preocupacions cabdals, també, de la política de

mntanya és tenir permanentment uns instruments que ens permetin de disposar d'aquest coneixement del territori, fruit no només d'allò que podíem anomenar estudis de tot ordre, sinó sobretot d'un programa de comunicació molt intens amb els habitants d'aquestes comarques, òbviament, i sempre, especialment, a través dels seus mecanismes de representació primària: els ajuntaments, els consells comarcals i el Consell d'Aran.

Per tant, des d'aquest punt de vista, vostè sap que una de les eines bàsiques per poder redactar els plans comarcals de muntanya és l'enquesta prèvia que es fa i que és un element participatiu en el qual tots els ajuntaments són demanats amb relació a veure quines són les prioritats, quines són les necessitats, quines creuen que són les polítiques, i que això és una eina d'una gran riquesa, perquè aquesta és una demanda que es formula des del Govern als consells i des dels consells als municipis –això és el que diu la Llei–, però és que, a més, en molts de casos molts municipis estableixen també mecanismes de participació cívica que fan que el que rebem no sigui només el que ens diu l'ajuntament, l'alcalde o els regidors, que ja seria representatiu, sinó el que ens diu, també, bona part de la seva població.

Jo li puc dir que amb els plans comarcals que en aquests moments s'estan tramitant, gairebé tots els municipis, un percentatge altíssim en totes les comarques –en totes les comarques–, i crec que en set de les comarques el 100% de municipis, va participar en aquesta enquesta. Això és un procediment inèdit, jo diria, amb la resta de tramitacions...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Acabo, senyor president.

El president

Vagi acabant, sí.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

.... amb la resta de tramitacions, i que, per tant, la riquesa d'aquest procediment jo crec que ha de ser la base, segurament, en el sentit que vostè deia de la participació dels ciutadans d'aquestes comarques en les decisions del Pla comarcal, però no només amb les del Pla comarcal, sinó amb les del seu futur creixement. Òbviament aquesta és una peça bàsica, una peça clau, no és l'única i estic segur que en el torn de rèplica tindrem ocasió d'acabar-ho de constatar.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. En torn de rèplica, l'illustre diputat té la paraula.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Conseller, com no podia ser d'altra manera, vostè m'ha glossat la bondat dels plans comarcals de muntanya. Jo li he de dir que, de la ma-

teixa manera que vostè parla d'inversions, jo li parlaré de compliments d'objectius, i sap tan bé com jo que el compliment d'objectius d'aquests plans no ha estat, ni molt menys, el que tots haguéssim desitjat, però a més és que caldria veure, també, els criteris que es tenen en aquest moment per assolir l'incompliment dels plans anteriors i de quina manera hi participen els ajuntaments, també, en la decisió d'aquestes noves inversions que són a compte, que són a deute amb el territori.

Però miri, jo li posaré un exemple que és molt significatiu. Existeixen avui a la muntanya, no només les aportacions del Govern de la Generalitat i les seves actuacions, sinó que hi ha, també, unes polítiques de muntanya de la Unió Europea, que hi ha una partida de fons molt important, que, en aquest moment, jo crec que la seva actuació sobre el territori no està prou ordenada ni és prou concisa i concreta.

Què ha passat amb el Programa Life de l'ós al Pirineu? És a dir, mentre vostès ens diuen en preguntes d'aquest i altres diputats sobre la destinació d'aquests fons a les comunitats afectades per aquesta reimplantació de l'ós –ha estat de 92 milions de pessetes destinades a estudis tècnics sobre aquest vertebrat–, ens trobem el que ha passat al país veí: és que s'ha desenvolupat un programa contracte, una carta de desenvolupament durable que s'ha convertit en 1.000 milions de pessetes per al territori i que, realment, és un projecte de futur per un territori que ha decidit concertadament amb tots els seus agents, polítics, administratius i socials, quin volia que fos el seu model de futur.

Jo crec que aquesta és la qüestió que hem d'abordar aquí. Jo ja li he reconegut des d'aquesta tribuna que els plans comarcals de muntanya al seu moment van tenir algunes virtuts. Crec que en aquest moment no és qüestió de rectificar, sinó de reorientar les eines que tenim i, en primer lloc, la Llei de muntanya del 82, perquè hem estat incapaços de complir-la. La Llei de muntanya del 82 deia, el seu article 11, que un dels objectius d'aquella Llei era el reequilibri territorial. Jo avui li puc afirmar des d'aquesta tribuna que les zones que no estaven reequilibrades l'any 82, moltes d'elles avui estan, en comparació amb aquelles que han obtingut altes cotes de desenvolupament, més endarrerides. Per tant, hem de ser conseqüents amb allò que vam dir l'any 82 i reconèixer allò que no hem pogut complir amb les eines que ens hem dotat fins ara. Vostè pot dir que vol insistir per aquesta via, jo crec que el que s'ha de desprendre d'aquesta interpellació és, no una rectificació del Govern, si vol, però sí un consens entre totes les forces polítiques per intentar dotar aquests territoris d'unes eines, d'uns mecanismes que permetin assolir allò que no hem pogut assolir amb aquells amb què ens vam dotar l'any 82.

Per tant, jo ja li he reconegut que algunes virtuts han tingut aquests plans comarcals, òbviament, perquè hi ha hagut inversió i, per tant, d'alguna forma s'ha de notar sobre el territori. Ara, crec que hem d'aprofundir més, hem de veure què ha passat en aquells llocs on no hi ha hagut desenvolupament, què ha passat en els llocs on aquest desenvolupament, com és el cas de l'ampliació de Vaqueïra, doncs, que ha produït un debat agre, un debat esquerp en el conjunt de la població del terri-

tori, perquè aquest territori no ha tingut, no ha pogut participar ordenadament en les decisions que han pres algunes de les conselleries d'aquest Govern. Per tant, jo crec que tot això ha de trobar un marc en el qual aquest diàleg, aquest debat sigui possible, i sigui possible amb uns criteris que, li ho recordo, és a dir, no aquells criteris paternalistes d'una administració que dirigeix, que orienta, sinó amb una administració que concorda i que permet la participació de les administracions i dels ciutadans. I per tant –jo hi insisteixo–, hem de superar una etapa en la qual hi ha hagut un enfrontament i jo crec que un desencontre entre el territori i, segurament, bona part de les poblacions urbanes d'aquest país, perquè no hem sabut fer veure la importància del Pirineu, justament. La importància o les qüestions més transcendents per al Pirineu en aquest moment són que sigui un territori en el qual la seva població pugui continuar vivint. És a dir, el que no podem pretendre és que el Pirineu sigui simplement un territori on alguns especuladors puguin fer grans beneficis immobiliaris o que, per altra banda, aquella gent que opti per viure, per quedar-se al Pirineu, estigui condemnada –i em permetran la caricatura, però és una caricatura que està molt utilitzada al territori–, hagin de quedar-se per fer melmelades.

Per tant, jo crec que hem d'aconseguir un marc que ens orienti amb aquests objectius, que ha de ser –com he dit al començament de la meua intervenció– un marc de consens entre totes les forces polítiques, i per tant, nosaltres i des d'aquesta tribuna li ofertem el diàleg, li ofertem la possibilitat de fer una cosa participada per evitar justament el que ha passat a altres indrets de Catalunya, com és el cas de l'Ebre, i que segurament, si no tenim una rectificació del Govern en aquesta actitud, possiblement, es pot repetir, pot replicar a altres territoris d'aquest país.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. En torn de rèplica té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, jo el debat que crec que no toca, però al qual, jo, m'he de referir, mínimament, és al compliment o no compliment dels plans, no? Nosaltres creiem que els plans s'han complert de manera molt important –molt important– i les dades així ho avalen. És cert que el que compta, al final, no són les estadístiques. S'ha gastat, als primers plans s'ha gastat el 125% del que s'havia de gastar; als segons, a falta de la liquidació de l'any 91, al final serà del 100%, aproximadament. És a dir, això al ciutadà, doncs, aquestes dades, aquestes dades segurament no li interessin, el que interessa al ciutadà és veure que hi ha possibilitats de futur. Jo veig que aquí, això, ho podríem analitzar a través de molts índexs.

En primer lloc, una qüestió que vostè ha dit, però que jo crec que hi hem de fer èmfasi. El llenguatge que hem d'utilitzar tant els que som de comarques de muntanya

com el Govern –però em referiré a les comarques de muntanya– no pot ser el mateix ara que fa vint anys; és molt diferent, és a dir, crec que és molt diferent. I, per tant, la nova generació de plans de muntanya, que neixen a partir d'una reflexió estratègica que va formular el mateix Departament, tenen això molt, molt en compte. És a dir, no podem seguir parlant, a vegades, de PIB *per capita* o, fins i tot, de rendes familiars *per capita*, perquè segurament en algunes comarques el que hauríem de dir és que la resta de Catalunya se situés al nivell d'algunes d'aquestes comarques i, per tant, aquest argument que servia fa vint anys, ara no serveix.

Però, no obstant això, sí que és cert –sí que és cert– que tenim plantejats a diferents comarques de muntanya, i cadascú a la seva manera, problemes importants i, sobretot, problemes que permetin aquesta compatibilització, a la qual tant vostè com jo fèiem referència, i que és l'autèntic i apassionat debat. Permeti'm que li posi dos exemples, un de la seva comarca i un de la meua.

Vaquèira –vostè l'ha tret: Vaquèira. Home!, jo crec que tots plegats hem estat capaços –la gent de la Val d'Aran, en primer lloc, i del Naut Aran– en aquests vint anys de deixar ben clara una cosa que després ha tingut el seu reflex, també, jurídic, que és: que no podíem urbanitzar el pla de l'Orri. Fa vint anys això era una realitat, i, potser, en fa cinc. Ara, suposo que gairebé a ningú se li acudeix, això. Això és important.

Segona qüestió. Tothom, fins i tot a la Val d'Aran, té clar que la Val d'Aran pot donar també riquesa a Vaquèira, pot donar riquesa també a comarques veïnes, i que, per tant, la seva connexió amb el Pallars Sobirà pot difondre aquesta riquesa, i a la vegada, pot ajudar al manteniment de la Val d'Aran, evitant l'excessiu creixement, almenys de certes parts.

Per tant, les coses aquí funcionen. Estem objectivament millor, fins i tot, en un tema que és complex, com el de l'ampliació de Vaquèira, que no pas estàvem fa uns quants anys, generant riquesa, és a dir, tot això generant riquesa.

Deixi'm posar un altre exemple, en el qual el seu partit i nosaltres estem d'acord, també: la Garrotxa. Nosaltres vam encarregar un estudi independent que ens digués quin efecte podia tenir el túnel de Bracons sobre la Garrotxa, i aquest estudi ens deia, de manera molt clara, que per frenar el principal problema de la Garrotxa, que és la descapitalització humana, és a dir que de les generacions de gent que acaben els seus estudis universitaris un 80 o un 90% no es queden a viure a la Garrotxa, havien d'entrar dintre la xarxa normal del país. I que, per tant, una de les maneres de fer això era millorant una comunicació, que té un cert impacte, això ningú no ho ha negat mai, no?, però que, no obstant, era preferible aquest cert impacte, que no pas la desaparició, diguem-ne, de generacions senceres, de persones joves preparades, que se'n van a viure a Girona, a Barcelona o a vegades més lluny.

Per tant, des d'aquest punt de vista, aquest diàleg que vostè proposa –que a vegades és un debat i no ho hem de negar– crec que rau, en aquest moment, a saber donar resposta a la política de muntanya. I jo crec que, amb vostès, moltes vegades ens podem trobar, quan

s'exerceixen les responsabilitats polítiques que cadascú tenim, amb decisions clares que no són senzilles, però que, per contra, amb un punt en el qual el diàleg es torna debat, doncs, saber-hi trobar aquest punt de posta en comú és especialment positiu.

Aquesta serà la gran necessitat que tindrem a totes les comarques de muntanya. Li he posat els dos extrems, la de més muntanya, per dir-ho d'alguna manera, i la de menys muntanya. En totes aquest debat hi és present, en totes el tindrem, en totes hi hem de donar respostes. A nosaltres, com vostè sap perfectament, no ens fa cap pot de parlar ni de prendre decisions. Ens agradaria i ens agrada poder-les compartir no només amb vostès, ens agrada poder-les compartir amb tots els grups de la Cambra si és possible, però especialment amb els que tenen un pes específic més important, tant localment com al conjunt de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el tren d'alta velocitat (tram. 302-00085/06)

Passem ara a l'apartat de mocions, i concretament al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el tren d'alta velocitat. La presenta l'illustre diputat senyor Josep Micaló en nom de Convergència i Unió.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo faré l'exposició de motius d'aquesta Moció i també, a la vegada, ja faré el posicionament del nostre Grup respecte a les esmenes presentades.

El senyor Carles Salmeron, en el llibre que va publicar recentment, anomenat *Torna l'era del ferrocarril*, parlava d'un illustre ferroviari francès que deia que si el ferrocarril sobrevisseu al segle xx serà el mitjà de transport del segle xxi, i evidentment jo crec que aquest senyor va tenir una gran visió, perquè és evident que els darrers anys del segle xix el ferrocarril va ser el mitjà de transport més important, i que, a més a més, va ajudar i molt la revolució industrial que hi va haver durant aquells anys. Però ens trobem que a començaments del segle xx continua tenint una importància, però a partir dels anys seixanta del segle xx, hi ha una gran competència amb el transport per carretera i el ferrocarril perd molt de pes, i comencen a haver-hi línies abandonades, estacions tancades, sobretot en nacions que no van preveure l'increment que podia tenir més endavant, i això produeix, també, un cert despoblament a moltes zones dels països, especialment a Espanya, Anglaterra, França, en canvi això no va passar, per exemple, a Alemanya o a Suïssa, que sempre han apostat pel ferrocarril.

Durant aquestes últimes dècades, a partir dels anys vuitanta, entren altres factors a tenir en compte, com per exemple pot ser la qualitat de vida, l'equilibri

territorial o la sostenibilitat, però molt, molt, molt especialment per la saturació que hi ha a la xarxa viària. Comença a haver-hi, doncs, quantitat d'accidents, sobretot col·lapses i també la importància dels danys mediambientals en ampliar la xarxa de carreteres. Per tant, sorgeixen arreu iniciatives per tornar a potenciar el ferrocarril, i la societat, evidentment, ho veu, doncs, de molts bons ulls des de tots els fronts. Guanya molta importància construir, especialment, als països nòrdics d'Europa la xarxa d'alta velocitat, però també tenen molta més importància les xarxes de regionals, els metropolitans també, així com també, fins i tot, els trens turístics a molts d'aquests països.

El nostre Grup considera que el projecte del tren d'alta velocitat és una eina bàsica per construir un gran projecte per al nostre país, projecte que també el Grup Socialista amb l'esmena, perdó, amb la Moció que veurem més endavant també ens parla de convertir el nostre país, Catalunya, en el portal logístic del sud d'Europa. Nosaltres també ho entenem així, però, a més a més, entenem que ha d'ajudar a la vegada a vertebrar i reequilibrar el nostre país. I perquè això sigui possible són imprescindibles diverses coses. Una, evidentment, la més important ja és la que es va començar a lluitar a partir dels anys vuitanta, és la connexió amb l'ample europeu de la nostra xarxa. Per tant, imprescindible estar ben connectats amb Europa i connectats, també, amb la resta d'Espanya. Per això hi ha d'haver els intercanviadors, perquè durant molts anys han de conviure l'ample europeu amb l'ample espanyol, i, per tant, aquests intercanviadors previstos tant a Vilamallà com a la Llagosta també els considerem molt importants.

Molt important la connexió amb l'anomenat sistema aeroportuari català, un sistema aeroportuari que ha de tenir abast intercontinental i que, per qüestions geogràfiques del nostre país, han d'estar ben connectats —que ja ho dèiem a la interpellació— els tres aeroports —Reus, Barcelona, Girona. Per tant, és imprescindible que el tren d'alta velocitat passi pels tres aeroports. Imprescindible, també, pels centres..., que passi pels principals centres logístics, tant portuaris com de carretera. Entenem que ha de passar prop del port de Tarragona, pel port de Barcelona i també proper al port de Palamós, igualment com en els centres integrats de mercaderies. *(Veus de fons.)*

També nosaltres..., el port de Palamós de la línia del tren d'alta velocitat estarà escassament a vint minuts —estarà escassament a vint minuts—; per tant, entenem que és important. I, a més a més, el dia que s'acabi l'Eix Transversal, que arribi a la costa, seran menys minuts encara. Per tant, entenem, des del nostre punt de vista, que és important, importantíssim, perquè Girona també té un port, no de la categoria de Tarragona o de Barcelona, però també en tenim i val la pena..., i estarà d'acord amb mi, d'això, no?, que s'ha de parlar!

I també ha d'estar molt ben connectat amb el sistema de transports de passatgers. El sistema regional que en els darrers anys ja ha agafat molta més importància, especialment Barcelona i l'entorn, aquesta importància que ha agafat aquí i aquestes millores han de tenir continuïtat a la resta de les comarques on sigui possible arribar-

hi amb tren. Ha de tenir més importància també i desplegar més el sistema metropolità que ja hi ha a l'àrea de Barcelona, així com també ha de tenir molta importància estar ben connectat pel servei que hi ha per carreteres. I aquests són els eixos bàsics que ens han fet presentar, al nostre Grup, aquesta Moció, perquè entenem que és un projecte molt important, un projecte que no hem de permetre que s'encalli en cap dels seus trossos, ni que en els terminis hi hagi una relaxació que pugui comportar-ne un endarreriment.

En aquesta esmena –ai!, perdó–, en aquesta Moció s'han presentat esmenes. Hi ha una esmena que ja avanço, doncs, ara, com he dit abans en fer el posicionament, una del Grup Socialista, que evidentment, doncs, no la podem acceptar, igualment com la d'Iniciativa - Verds, tot i que hi ha algun punt en què estem d'acord en ser una esmena de modificació de tot el text, doncs és impossible poder-la acceptar tota, suposo que el senyor Boada ho entén. I també dues esmenes del Grup Popular, senyor president, que a la primera esmena hem arribat un acord suprimint «així com també invertir més en el sector del taxi», i quant a la segona hem arribat a una transacció que suposo que l'anunciarà la il·lustre diputada del Partit Popular.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Una pregunta, senyor Micaló, que se m'ha escapat. L'esmena número u del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, no l'accepten?

El Sr. Micaló i Aliu

No l'acceptem.

El president

Molt bé, d'acord. Gràcies.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies a vostè.

El president

Té la paraula pel Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi l'il·lustre diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Sí, senyor president, hi ha un elevat grau de coincidència amb Convergència i Unió en el tema de l'alta velocitat, però hi ha una discrepància important respecte al tema de l'arribada de l'alta velocitat a Barcelona, que és una mica el debat que tenim aquests dies. Jo, la intervenció del senyor Micaló, em penso que la podré subscriure gairebé al 100% i també gairebé al 100% la Moció que presenta, amb els punts que demanen que es desenvolupi més la xarxa ferroviària de Catalunya, que es compleixin els terminis d'arribada de l'AVE a Lleida el 2002 i a Barcelona el 2004. Però, és clar, el punt tercer jo crec que és una mica la mare dels ous, quan planteja que l'acord a què han arribat el Ministeri de Foment i el Govern de la Generalitat que l'alta veloci-

tat no passi per la línia principal per anar a l'aeroport i que, a més, aquesta obra sigui finançada, cofinançada pel Govern de la Generalitat amb 15.000 milions de pessetes, nosaltres, aquest tema, no el podem compartir, i menys, a sobre, que se'ns digui aquí, amb una Moció, que es demani que s'ampliï aquest acord a altres administracions, com l'Ajuntament de Barcelona, perquè, d'alguna manera, també financin aquesta proposta.

Aquest tema a nosaltres ens preocupa molt, perquè és un bunyol, la proposta, és a dir, que no passi l'AVE per la línia principal per anar a l'aeroport és un bunyol, i a més és incomprendible que aquests dies vegem com personalitats molt importants, pròximes al Partit Popular, com Loyola de Palacio, que és la comissària europea del Transport, que diu que és fonamental que les altes velocitats passin pels aeroports. Fins i tot el senyor Álvarez Cascos, que sembla que és l'autor que no passi, fa declaracions a Tarragona dient que és molt important que l'AVE passi per Reus. Llavors sembla que és molt important que passi per Reus, però no tan important que passi per Barcelona. És una mica incomprendible, però és que, a més, aquesta proposta ja estableix precedent.

És clar, la senyora Alícia Sánchez-Camacho ja ho sap molt bé. Ells, el Partit Popular a Girona ara presenta una proposta molt interessant, que compartim, que l'AVE per Girona passi soterrat i que es faci una estació soterrada, però, és clar, el senyor Álvarez Cascos diu: «sí, però, si costa diners, que l'Ajuntament de Girona hi col·labori». És clar, és un precedent fatal, aquest. És a dir, si el Govern de l'Estat és qui té competències sobre l'alta velocitat i ara resulta que l'hem de pagar els que no tenim competències, ja sigui la Generalitat, ja siguin els ajuntaments, així jo també governo molt fàcilment, i soterro quilòmetres i quilòmetres.

És clar, jo espero, senyora Alícia Sánchez-Camacho, que la mateixa disponibilitat que ha tingut per Girona –que li donarem suport perquè se soterrí–, la tingui amb Lleida, que vagi a negociar amb el senyor Siurana i, en comptes d'anar el senyor Llorens a Madrid, hi vagi vostè i el senyor Siurana i aconseguixin que soterrin el que demana el senyor Siurana a Lleida. Però, escolti'm, el problema de l'AVE i de l'enllaç de l'AVE a Tarragona amb el corredor del Mediterrani es farà per Reus, segurament –després en parlarem en la Moció del Grup Socialista–, però hi ha un problema molt important que és com passa el tren per Tarragona. I jo m'agradaria que hi hagués aquí l'alcalde de Tarragona, el senyor Joan Miquel Nadal, perquè per Tarragona també ha de passar soterrat, i per Vilafranca, vostè sap senyora Alícia Sánchez-Camacho, que hi ha una negociació entre l'Ajuntament i la diputada Dolors Montserrat del Partit Popular, perquè també passi soterrada.

Ara, és clar, si tots aquests projectes que són necessaris pel país, doncs, resulta que ara els hem de finançar els ajuntaments o el Govern de la Generalitat, malament rai! Per tant, nosaltres estem molt d'acord amb la proposta de Convergència i Unió, volem que es desenvolupi la xarxa ferroviària de Catalunya, volem que es comprometi l'arribada a Lleida el 2002, que arribi el

2004 a Barcelona... Potser les paraules que utilitza la Moció de Convergència i Unió, diu: «que sigui operatiu», podria ser operatiu sense que arribés a alta velocitat o a l'amplada d'alta velocitat, però no podem compartir el que és el nus de la Moció, que és el debat d'aquests dies que és dir: «no, hi ha hagut un acord Govern de la Generalitat - Govern de l'Estat perquè no passi l'AVE per l'aeroport i, a sobre, això ho hem de finançar la Generalitat». És un molt mal precedent, repeteixo, que no podem compartir.

Per tant, votarem la Moció de Convergència i Unió en el punt primer i el segon, i el punt tercer tenim una esmena de supressió.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ara, a més a més, quan han participat tant el senyor Micaló com el senyor Nadal en tot el tema de l'AVE es reafirmava la nostra idea d'aquesta disbauxa i aquest desori planificador, no pas per ells, evidentment, sinó per qui se n'ha d'encarregar, si és que ho fa, tant el Govern de l'Estat com el Govern de la Generalitat, perquè si tenim en compte o si hem de tenir en compte totes les propostes que aquí en poqueta estona ja han sortit, no sé si hauríem de parlar d'un tren d'alta velocitat o hauríem de parlar d'un trenet, com a molt, perquè és del tot impossible.

En tot cas això el que demostra és la poca capacitat de planificar amb el transport del futur. El senyor Micaló deia: «el mitjà del transport ha de ser el tren», d'acord, «el segle XXI», però el que nosaltres hem de pensar és quin tipus de tren, no perquè sí, sinó en relació amb el nostre territori i amb les necessitats que tenim. En relació amb el nostre territori i les necessitats econòmiques, socials i lúdiques que tenim al nostre país, no és necessari un tren d'alta velocitat a 350 quilòmetres per hora, i això ho hem dit i ho tornem a repetir i hi tornem a insistir, i d'aquí aquesta esmena nostra que és una esmena de bloc, que evidentment no poden acceptar perquè va en contra d'aquesta... i nosaltres continuem mantenint, mentre –i en som conscients– el veiem a la Seu de Lleida, el veiem venir, tot el trinxament del territori que farà, i el senyor Siurana sap prou bé què li passarà a la seva ciutat amb aquesta obra, o què li podrà passar.

Home, jo també penso, com el senyor Nadal, que, potser, a la senyora Alícia Sánchez-Camacho amb algun altre diputat pot anar a fer... , dir: «Home, ara el soterrarem, farem quatre quilòmetres a Girona com a Girona» i llavors, quan ha ben acabat, diu: «Qui pagarà, no?» En tot cas, senyor Siurana, si vol fer el canvi, comenci a treure diners de la butxaca perquè, si vol soterrar alguna cosa, li diran que l'ha de pagar vostè, o alguna altra instància.

No sabem per on passarà, no sabem quan arribarà, no sabem amb quina tecnologia... És que, en aquests moments, l'Estat francès està dient –ja ha sortit als mitjans de comunicació– que, fins al 2008, ni parlar-ne! O sigui, allò, què és? El transport del futur, del segle XXI, però al nostre país no en sabem quasi res. I les mercaderies? Parlem de les mercaderies? Farem passar les mercaderies per aquest tren? Com? Ningú ho ha explicat. Ningú ho ha explicat, ningú ha demostrat quin percentatge d'augment de transport de mercaderies per ferrocarril significarà l'aposta que està fent aquest país. Ningú, ningú; ni el Govern de la Generalitat, ni el Govern de l'Estat, que amb això tampoc ha dit absolutament res.

I ens hem de parar a tots els aeroports, i ens hem de parar a tots els ports, i hem de fer totes les antenes de connexió possibles. A Girona, ara ja sembla ser que ens hem estalviat que el tren se'n vagi, reculi, entri a recules a l'estació i se'n torni a la via principal. Ara diuen que el soterrarem, però com? Ah, no ho sabem! Saben que hi ha rius a Girona i que és molt difícil passar pels aqüífers? Ah, no ho sabem! Túnel? Oh, ja ho veurem! Algú ho dirà! Qui? Qui ho ha de dir? Algú ha de posar-ho sobre la taula perquè els ciutadans de Girona sàpiguen dir si hi estan d'acord, si no hi estan d'acord, si ho creuen bé, si no ho creuen bé, i no esperar que un altre dia torni a venir una roda de premsa de dos diputats més del Partit Popular, o de Convergència i Unió –un ja no ho sap ben bé– i també facin una altra proposta així, més de campanar: «No, nosaltres ho arreglarem perquè som tan macos!» Com ho arreglarem? I això és el que es troba a faltar i demostra que és desori aquesta disbauxa que no arriba enlloc.

Per això, nosaltres, des de fa molt de temps, hem reclamat un debat molt clar sobre el futur ferroviari, però no només de l'AVE, perquè: què passarà amb les altres xarxes ferroviàries? Ja ens hem oblidat, altra vegada, del Barcelona-Puigcerdà –ho dic perquè és el que fem utilitzar més. És clar, va a 30 quilòmetres per hora en algunes zones. Home, li tocava alguna altra prestació, a aquesta línia, també, perquè també vertebrava el territori! No, s'acabaran. Anem invertint només, únicament i exclusivament, en aquesta xarxa ferroviària amb aquest model, i deixem d'invertir en allò que és més important: en noves línies o en línies que en aquests moments estan infrautilitzades i que, evidentment, doncs, s'haurien de potenciar. Per això, parlem –i hi insistim– d'aquesta proposta d'un gran debat nacional per elaborar un pla ferroviari per a Catalunya. Sobretot, garantint la connectivitat ferroviària, ampliar el servei de rodalies i, sobretot, un pla logístic. Vostè es creu que en aquests moments no hi ha d'haver un pla logístic de mercaderies que signifiqui quin és el salt qualitatiu i quantitatiu que haurien de fer en aquest país per treure camions de les autopistes, per evitar la contaminació que provoca i portar el transport per mercaderies? No, no ho hem fet.

Bé, els faig un flaix perquè, com que hauré d'intervenir dues vegades més sobre aquest tema, els faré la nostra posició per «entregues», perquè pensava que es reunirien totes les tres mocions que parlen del sistema ferroviari i, en tot cas, anirem desgranant la nostra posició i, com poden veure, això fa que nosaltres no vo-

tarem favorablement la moció que ha presentat el Grup de Convergència. Ja anuncio que les altres que vagin en aquest sentit, doncs, tampoc tindran el vot favorable del nostre partit. I els torno a insistir que, en tot cas, irem explicant quines són les raons que ens porten a aquest posicionament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem a la primera moció referent al tren d'alta velocitat, i avui en substanciaré tres relatives a aquesta mateixa qüestió i, com vostè ha dit, senyor Boada, pensàvem que les anàvem a fer conjuntament, però hem començat a fer-les separades. Com vostè parla que farà les seves intervencions per «entregues», permeti'm dir-li que suposo que les seves «entregues» seran més del mateix, més del que vostè ha tornat a dir: disbauxa, confusió, no en té coneixement, no se n'assabenta, no sap per on va... Escolti, miri: jo l'hi diria, senyor Boada: «Comenci-s'ho a fer mirar, permeti'm que li digui que hi ha uns traçats, que hi han unes aprovacions d'aquests traçats, que hi ha uns terminis previstos... Permeti'm que li digui que s'ha de parlar d'aquesta qüestió amb molta més seriositat, senyor Boada.

Però, amb aquestes «entregues» que vostè farà aquesta tarda, li tornarem a contestar. Nosaltres, el Partit Popular de Catalunya i el Govern de l'Estat hem apostat i creiem per l'alta velocitat. Creiem que és el projecte de futur, creiem que és el projecte del segle XXI i creiem que possibilitarà la vertebració del territori i que és un dels objectius, en matèria territorial, en què aquesta infraestructura és vital per al desenvolupament de les nostres comarques.

Per això, senyor Nadal, em permetrà que li digui, que li recordi, quan vostè parla de assentar mal precedent, alguna de les coses que de vegades sembla que s'obliden. I, en política, sap què passa? Que la memòria no ha de ser tan fràgil. El mal precedent, senyor Nadal, és quan vostès es van emportar el tren d'alta velocitat a una comunitat autònoma que no era Catalunya. El mal precedent, senyor Nadal –i ens està molt bé que vagi a Andalusia..., però no ho van parlar i no ho van treballar per portar-lo a Catalunya. El mal precedent va ser quan el director de Renfe no apostava per l'alta velocitat i no apostava per la via d'ample ferroviari. Aquests eren els mals precedents, als quals el Partit Socialista ens tenia acostumats, senyor Nadal, i perdoni que l'hi digui: l'aposta que ha fet el Partit Popular per l'alta velocitat s'ha vist amb el corredor de l'Atlàntic, s'ha vist amb el Llevant, s'ha vist amb l'acord que ha fet la comunitat autònoma de Madrid, la comunitat autònoma de Castella - la Manxa i la comunitat autònoma de València, que també li recordo que el senyor Borrell, doncs, no arribava a acords, no s'hi aclaria.

També li recordo que això eren molt mals precedents, senyor Nadal, molt mals precedents. I permeti'm que li digui una altra cosa, senyor Nadal, i, l'altre dia, parlant de les terres de l'Ebre: la credibilitat del Partit Socialista, se l'ha de guanyar, i se l'ha de guanyar assumint aquest passat que tenen i assumint, també, les seves errades i assumint els seus oblits. Per això, per això li dic, senyor Nadal, que, evidentment –i ara parlarem de quan anirem a Madrid, o bé a parlar amb l'alcalde de Lleida, o com hem fet amb la qüestió de Girona..., dir-li dues coses molt clares: nosaltres hem apostat per l'alta velocitat a Catalunya. El Partit Socialista no ho va fer i hem apostat per l'alta velocitat a la resta d'Espanya. a vostès, els va costar molt acceptar-la i, quan ho van fer, ho van fer solament a Andalusia, i li torno a repetir que ja ens està bé, però que no n'hi ha hagut prou.

S'ha demostrat que el Govern de l'Estat, en quatre anys –un terç dels que vostès han governat a l'Estat espanyol..., nosaltres hem aconseguit portar-ho a Galícia, Llevant –ara estem per Catalunya– i s'ha arribat a acords, s'ha arribat a acords per fer-ho en tres comunitats autònomes més. (*Remor de veus.*) Tranquils, tranquils, no se'ns esverin, senyors diputats. Permetin-me, permetin-me que els digui que la memòria s'ha de tenir present, i ja ho contestarà i ja ho refusarà el senyor Nadal.

Respecte al projecte del soterrament de Girona. Home, a mi, em satisfà, senyor Nadal, que vostè digui, doncs, que està d'acord amb aquest projecte, que li sembla satisfactori, tot i que, amb la disbauxa del senyor Boada, doncs, tampoc acaba de veure aquesta posició o aquesta alternativa com una proposta forta. Sabem que hi ha rius, sabem l'impacte mediambiental que pot tenir aquesta proposta, coneixem i hem estudiat la viabilitat tècnica d'aquesta proposta, senyor Boada, i li dic, li dic que crec que pot ser molt ben assumida pel Ministeri de Foment, com molt bé va dir ahir el ministre de Foment, i que això possibilitarà que es canviï el traçat, que es canviï el traçat de l'estudi informatiu que ara tenen per incloure la proposta del Partit Popular i comprovar aquesta viabilitat tècnica i viabilitat mediambiental.

Però, anant a les esmenes, perquè seguirem aquesta tarda amb aquestes «entregues» parlant de moltes més coses –anant a les esmenes–, nosaltres hem esmenat la moció presentada per Convergència i Unió en el sentit que creiem que és molt important desenvolupar la xarxa ferroviària, però, a més, també, li hem demanat que potenciï la xarxa del transport urbà i metropolità de Barcelona, especialment pel que es refereix al metro, l'autobús i, també, li havíem parlat del sector del taxi. Com que no se'ns ha acceptat, ja acceptem que incrementi, la Generalitat de Catalunya, el seu esforç inversor amb el metro i l'autobús. I també dir-los que, pel que fa als terminis que estan establerts per a Lleida, per a Girona i Tarragona, nosaltres en garantim el compliment, els terminis d'implantació, tal com ja s'ha establert amb l'Administració de l'Estat, que és l'esmena que hem presentat a Convergència i Unió; en el sentit que han estat acceptades al tercer punt, com no podia ser d'una altra manera, degut a l'acord que hem tingut Ministeri de Foment i Govern de la Generalitat de Cata-

lunya per al traçat del TGV a Barcelona i a l'aeroport, que també en parlarem aquesta tarda, nosaltres també votarem a favor del punt de la moció de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, per al seu posicionament, té la paraula l'illustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Sí. Gràcies, senyor president, de l'escó estant. Bé, això sembla un debat sobre l'aeroport de Barcelona, bàsicament –i les qüestions d'infraestructures que afecten la nostra capital–, fet entre gironins i lleidatans, no? Llavors, en fi... Nosaltres, des d'Esquerra Republicana, anunciem, doncs, que votarem a aquesta moció. La votarem amb les transaccions que s'han fet, encara que ens agradaria, doncs, unes redaccions molt més precises, no tan ambigües, de les que s'han fet. Per exemple, doncs, al primer punt, desenvolupar plenament una política ferroviària que abasti, etcètera –això potser s'hauria d'haver expressat molt més amb l'existència d'aquesta autoritat ferroviària de Catalunya, que vam acordar i no arriba el moment de fer-ho, no? Després, els compliments, també quedaven molt més precisos, i voldria parlar, una mica, del tercer punt.

El tercer punt, jo crec entendre que aquí hi ha un cert embolic molt gran entre els posicionaments de la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona i alguns ajuntaments de l'àrea metropolitana. Jo entenc que tots els esforços que es facin per acordar polítiques comunes són imprescindibles i, en aquest sentit, doncs, bé, nosaltres hem d'entendre que això no vol dir un *tràgala* d'un finançament si-us-plau-per-força, sinó que tots els ajuntaments afectats hi han d'entrar. Per raó d'això, senyor president, nosaltres, doncs, votarem afirmativament aquesta moció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Prego al senyor Micaló si vol fer el seu posicionament... Ja l'ha fet; l'única pregunta que em permeto fer-li és: l'esmena número 1 del Grup Socialista, si l'accepta. Veig que diu que no.

El Sr. Micaló i Aliu

No, senyor president. Tal com ja he anunciat, no acceptem ni la del PSC - Ciutadans pel Canvi, ni la d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

El president

Moltes gràcies. Passem, per tant, ara, a votar el text de la moció, incorporant-hi les dues esmenes del Grup Popular. (*El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.*) Demana la paraula?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Votació separada del punt 3, si us plau, senyor president.

El president

Molt bé. Moltes gràcies. Farem, primer, aquest punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt 3 ha estat aprovat per 80 vots a favor, 45 en contra i 5 abstencions.

I ara sotmetem a votació la resta del text.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat i la gestió hospitalàries (tram. 302-00086/06)

Passem, ara, al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat i la gestió hospitalàries. La presenta el Grup Popular i, per exposar-la, té la paraula la illustre diputada senyora Dolors Montserrat. (*Remor de veus.*) Esperí's un segon, senyora diputada.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president.

El president

Ja l'avisaré... Esperí's un segon. Pot començar.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Illustres senyores i senyors diputats, per defensar la Moció subsegüent a la interpellació sobre la gestió i qualitat hospitalàries que aquesta diputada que els parla, doncs, va tenir en l'últim Ple de la cambra. Hem presentat dos punts en aquesta Moció, en la qual volem fer palès que la instal·lació del TAC, que és un equip de radiologia que, a diferència de la radiologia convencional, doncs, permet detectar lesions en els òrgans tous del cos i arribar, evidentment, a diagnòstics més acurats de malalties internes i que, com molt bé alguns de nosaltres coneixem, a través d'aplicacions en lesions esportives..., però, evidentment que el TAC cranial també és molt utilitzat en diagnòstic, doncs, d'hemorràgies i traumatismes cranioencefàlics, toràcics, abdominals, per confirmar o descartar tumors o lesions en òrgans com el fetge o els budells.

Voldria deixar molt clar –i crec que va quedar clar en la nostra intervenció– que portem un retard considerable des que el Parlament de Catalunya va aprovar la instal·lació d'aquest TAC i que, com molt bé recordava, aquesta instal·lació s'havia de produir dins de l'any 1999, però, per aquelles circumstàncies, vàrem adonar-nos que un altre municipi, també amb un hospital, en una comarca propera com podia ser la Cerdanya, l'oc-

tubre del mateix any que havíem aprovat la Proposició no de llei, evidentment, podia gaudir de la instal·lació del TAC. I ens trobàvem amb un greuge comparatiu, perquè era una iniciativa que sorgia, evidentment, doncs, des del mateix hospital, en aquell moment, de Puigcerdà i amb l'Institut Català de la Salut i a través, també, del sistema que es pensa portar a terme a l'Hospital Sant Bernabè, de Berga, a través, doncs, d'aquests sistemes de lloguer que es porten avui dia, i fins i tot l'empresa que va muntar aquest TAC en aquells moments a Puigcerdà serà la mateixa que portarà a terme, segons les pliques obertes, la instal·lació a l'Hospital Sant Bernabè, de Berga.

Per tant, deixar constància de tres qüestions cabdals: una, que el Partit Popular, amb el suport dels grups que li varen donar suport en aquell moment de la cambra, som qui hem instat el Govern de la Generalitat, en aquest cas el Departament de Sanitat, perquè s'installi tot d'una un escàner a l'Hospital de Sant Bernabè, de Berga; dos, la discriminació que això ha representat per als ciutadans de la comarca de Berga, i queda ben clar si analitzem, en una tercera qüestió, que fins i tot en aquests moments el TAC instal·lat a la Cerdanya i a l'Hospital de Puigcerdà pot donar i dona servei a aquells usuaris que hi vénen, que s'hi acullen, a través de metges francesos amb consulta privada, que ho voldríem primer per a la gent de casa que no, evidentment, per als altres, tot i que em sembla molt bé que un aparell d'aquestes magnituds i les circumstàncies que poden fer tan bona labor radiològica siguin utilitzats al màxim possible i treure'n la màxima rendibilitat possible.

El que és evident és que ja no podem esperar més, que el Berguedà ha de tenir el TAC instal·lat dins dels propers noranta dies, i amb aquest criteri hem posat i poso a la consideració de tots vostès el primer punt de la Moció, en el qual demanem dur a terme les gestions necessàries amb la Junta de Govern de l'Hospital Comarcal Sant Bernabè, de Berga, per tal d'instal·lar l'aparell d'escàner a l'Hospital en el termini de noranta dies.

I un segon punt que també hi feia referència a la meua intervenció, que era el consultori municipal que s'ha d'instal·lar a Vilada i que porta a terme, doncs..., a través de l'Ajuntament, perquè serà un consultori municipal. Coneixedors que s'estan fent molt bones gestions per part de la Conselleria, hem de dir que nosaltres hem posat un punt en el qual demanem subscriure un conveni amb l'Ajuntament de Vilada, i ens trobem que el Grup de Convergència i Unió ens ha presentat una esmena en la qual ens demana, que diu «activar aquesta tramitació del conveni en curs, per tal que sigui factible la construcció, per part de l'Ajuntament de Vilada, del consultori mèdic durant l'any 2001», que és el mateix any que nosaltres diem.

Per tant, president, ja dic en aquest moment que el Grup Popular acceptarem aquesta esmena que, doncs, vull dir, encara enriqueix, per dir-ho d'alguna manera, el punt número 2 de la nostra Moció, i, evidentment, poso a la consideració de tots vostès..., amb l'esperança que, tot d'una, puguem arranjar aquesta qüestió tan important i cabdal per millorar la qualitat als ciutadans, en aquest cas la qualitat i la gestió hospitalàries, als ciutadans de Berga i de la seva comarca.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Montserrat. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula, per presentar la seva esmena, l'illustre diputat senyor Josep Lluís Fernández Burgui.

El Sr. Fernàndez i Burgui

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, intentarem ser molt breus i aclarir temps, perquè, gràcies a l'explicació que ha donat del que es tracta d'un TAC..., penso que això dels greuges comparatius tampoc és el motiu pel qual s'han de decidir les instal·lacions d'aquests aparells; penso que han de ser uns altres, i òbviament un d'ells és la voluntat –que va quedar més que reflectida en el moment de la intervenció de l'honorable conseller, també de la seva– d'apropar els serveis als ciutadans. Ara bé, serem molt breus perquè crec que amb la substanciació de la interpellació va ser tan clares tant una posició com l'altra que, doncs, seria tornar a repetir uns fets que ja hi són.

De fet, va quedar prou explicitat, a part d'uns em penso que interessants aclariments i explicació del sistema de pagament per processos i la descentralització dels productes intermedis, com una explicació de com havia anat tot això..., però que, òbviament, el fet del TAC, concretament, a l'Hospital de Berga era ja pràcticament una realitat; una realitat feta exactament igual que s'ha fet a l'Hospital de Puigcerdà, que ha mencionat, i a altres hospitals de Catalunya; una realitat ja perquè va mencionar concretament que l'obertura pública de les ofertes ja s'havia fet el 2 de gener d'enguany, que ja està adjudicada –també ho ha mencionat ara–, concretament a CR Tabern, SL, i d'acord amb el plec de clàusules s'espera que l'equipament del TAC entri –ja ho va mencionar l'honorable conseller– en funcionament a mitjan del segon trimestre d'enguany, i el segon trimestre d'enguany està, òbviament, dintre dels noranta dies propers.

Per tant, penso que, per coherència, és una cosa pràcticament ja feta, i li diria que quasi no caldria aprovar-la; per tant, la podia retirar. Òbviament, si no la retira, perquè té interès que hi consti, doncs, nosaltres estarem perfectament d'acord a votar-la-hi afirmativament.

I, respecte al segon punt de la Moció, només aclarir que nosaltres hem presentat l'esmena afegint simplement la paraula «activar», precisament perquè també va quedar, crec, molt, molt ben aclarit, en el moment de la substanciació de la interpellació que l'ha precedit, que ja s'ha redactat el projecte d'adequació del consultori municipal de Vilada; s'ha fet també la valoració pressupostària –penso que va mencionar 19,5 milions de pessetes–, i també s'ha demanat a l'Ajuntament la documentació pertinent per tal d'iniciar els expedients patrimonials previs i necessaris per a la signatura del conveni, i així poder dur a terme les obres.

Com que, de fet, el procés està ja no solament iniciat, sinó fins i tot avançat, és obvi que no podíem dir de fer-ho i havíem de, per fer-ho amb més estricte..., de posar la paraula «activar», que és el que hem fet; que vostè ja ha mencionat que ens accepta l'esmena, i, per tant, votarem perfectament d'acord tota la Moció presentada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández. Per intervenir ara els grups que no han presentat esmenes, en nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Només, des de l'escó, per mostrar el nostre suport a aquesta Moció, i també per fer una precisió.

Des del nostre punt de vista, tot i respectant la decisió de la senyora Montserrat de convertir-ho en una interpellació i una moció, ens semblava que això era més una proposició no de llei a discutir en comissió que no portar-la al Ple, i a més a més, quan aquesta discussió ja s'ha fet també a la Junta de Portaveus, per evitar la càrrega i el temps en els plens, doncs, ens hauria semblat potser més indicat. Però això, com que és una qüestió administrativa, i esperem que això no succeeixi, perquè comprendrà, senyora Montserrat, que si tots féssim les mocions tan localitzades i tan concretes, doncs, perdria el sentit que té una interpellació i una moció subsegüent, com que això és una qüestió purament administrativa, en el fons hi estem d'acord, per això votarem favorablement aquesta Moció.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Bé, de fet, podríem reproduir exactament les paraules del senyor Boada, en el sentit que hi ha una interpellació al Govern, se suposa que ha de ser de caràcter general sobre els aspectes sanitaris i, tot i que es puguin tocar determinats aspectes generals, al final la concreció de la Moció, doncs, en aquest cas és molt específica, no?, i que afecta, evidentment, necessitats... Jo m'imagino que, de necessitats d'aquestes característiques, com la que ens planteja la senyora Dolors Montserrat en la seva Moció, en podríem trobar en diversos llocs del país, en diversos hospitals comarcals, en diversos municipis, per fer consultoris, etcètera.

Per tant, des d'aquest punt de vista, és obvi que el nostre Grup Parlamentari hi votarà favorablement, i més havent escoltat les explicacions que després ha fet el senyor Fernández Burgui. Per tant, el nostre Grup Parlamentari, malgrat els dubtes de si això, efectivament, respon a una moció subsegüent o millor a una proposició no de llei, malgrat tot, hi votarem a favor i amb la voluntat que es faci al més ràpidament possible el que demana la Moció del Grup Popular.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Benach. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Roma.

El Sr. Roma i Cunill

Gràcies, senyor president. Efectivament, l'excepcionalitat d'aquestes propostes, vaja, d'aquesta Moció amb dos punts que avui arriba aquí al Parlament probablement ve a conseqüència del pacte que es va fer entre el Grup de Convergència i Unió i el Grup del PP respecte a incloure en els pressupostos de la Generalitat dues inversions d'aquest tipus. (*Remor de veus. El president es reincorpora al seu lloc.*) El fet del retard que s'anava produint en la instal·lació de l'escàner a l'Hospital de Sant Bernabè, de Berga, és el que va provocar que es portés aquí en el Ple del Parlament, substanciant-ho com a interpellació que doni lloc a aquesta Moció.

El president

Sí, un segon... Prego silenci, si us plau. Té la paraula.

El Sr. Roma i Cunill

Gràcies, senyor president. Bé, són dues instal·lacions bàsiques per al que és el conjunt de la comarca del Berguedà, especialment la que fa referència a l'Hospital de Sant Bernabè. Són centenars i centenars les persones que cada any havien d'anar o cap a Manresa o cap a Barcelona per fer-se aquestes proves. A partir..., i, per tant, si s'aprova avui —com sembla indicar la unanimitat de tots els grups— aquesta Moció, permetrà que d'aquí a tres mesos, doncs, aquesta important prova es pugui fer a l'Hospital de Berga.

Pel que fa al nou consultori del municipi de Vilada, que en aquests moments està a la planta baixa de la casa consistorial, passaria a la planta baixa del local social en un lloc molt més ampli i molt més adequat per a les funcions polifuncionals que ha de fer un consultori d'aquest tipus. Per tant, ens felicitem d'aquesta iniciativa, i estic ben segur que avui per a tots els berguedans serà un bon dia, perquè veuran com el Parlament de Catalunya dona el vot unànim a una instal·lació llargament esperada.

Per tant, anunciem el vot favorable del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyora diputada que ha fet la Moció, accepta l'esmena que...? (*Pausa.*) Molt bé, molt bé.

Per tant, passem ara a la votació del text de la Moció, incorporant-hi l'esmena de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i dos minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat pel conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental (tram. 302-00087/06)

Acumularem els dos punts de l'ordre del dia, que és el vintè i el vint-i-unè. Per tant, per presentar la primera Moció, sobre política mediambiental, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach, que acumularà el temps, també, en el seu posicionament d'esmenes a la Moció subsegüent. Per tant, acumulant aquests dos temps, té deu minuts.

El Sr. Benach i Pascual

Doncs, gràcies, senyor president. Anem a iniciar el debat de la Moció subsegüent a la interpellació que substanciarem el darrer Ple. Una interpellació i una moció que han vingut, doncs, molt..., han estat oportunes en el sentit que s'han desenvolupat, tot just, també, arran d'una manifestació que es va fer a Barcelona, amb dos precedents anteriors, un a Amposta i un a Móra, i una manifestació que es farà diumenge a Madrid, totes elles amb relació a temes que en aquests moments afecten –i afecten d'una manera molt important– les terres de l'Ebre.

Nosaltres comencem la nostra Moció dient que hi ha un evident malestar a les terres de l'Ebre arran de la disconformitat manifesta d'una part important de la població envers alguns dels projectes iniciats darrerament que afecten aquest territori. I aquesta expressió, amb la qual vam voler començar aquesta Moció, és, desgraciadament, fruit de la realitat, de la pura i dura realitat que en aquests moments es viu a les terres de l'Ebre. S'ha parlat de crispació social. Jo crec que hi ha hagut expressions absolutament desafortunades per part de molta gent. El que passa és que, quan les expressions desafortunades vénen per part de membres del Govern o de persones que hi estan profundament vinculades, són encara molt més greus i desprenen un baix grau de maduresa. Parlar amb el menyspreu amb què s'ha parlat de les propostes que fan les plataformes, parlar de carques i farsants per referir-se a la gent que, en definitiva, està plantejant només la defensa del territori; parlar de terroristes o de pràctiques terroristes per referir-se a la gent que lliurement expressa una visió, una manera de pensar i una manera de fer, quan tot això ve del Govern, esdevé gravíssim i, en el fons, això és el que provoca aquesta crispació social, aquest malestar que hi ha en aquests moments.

Siguem clars: avui tenim damunt de la taula tres temes: el Pla hidrològic nacional –una lluita que no ve d'ara, no ens enganyem, no és el fet..., és el fet que el Govern del Partit Popular hagi presentat un pla hidrològic nacional en aquests moments, però la lluita de la defensa de l'aigua a l'Ebre ve de lluny, de molt lluny, i, per tant, no ens enganyem, la gent de l'Ebre està molt sensibilitzada al respecte, i si hi ha hagut una reacció, en aquests moments, potser ha sigut, també, no pel fet puntual i concret d'aquests moments, sinó perquè fa temps que això ja va. Hi ha uns precedents greus en aquest sentit.

Un altre tema: la proposta d'energia eòlica, una proposta de decret, una proposta de mapa que no ha satisfet ningú –que no ha satisfet ningú–, i en aquelles comarques, especialment. Tots estem d'acord, i ho hem dit pel davant i pel darrere, que l'energia eòlica és una alternativa de futur i que s'hi ha d'apostar fort, però no en el lloc on la volen instal·lar. Fins i tot el Síndic de Greuges, recentment, manifesta la incompatibilitat d'instal·lar parcs eòlics en espais, en indrets naturals.

I finalment, una central tèrmica de cicle combinat que es pretenia instal·lar a Móra la Nova. Curiosament, l'empresa que la proposa, una empresa nord-americana, està promovent en altres indrets d'Europa projectes d'energia eòlica, no pas energia tèrmica, curiosament. En qualsevol cas, aquest ha estat també un projecte polèmic, i molta gent de la Ribera ha dit que prou, que per què sempre ha de tocar als mateixos indrets, doncs, centrals que contaminen, centrals que no tenen clar com han de funcionar en el futur més immediat.

Tot això és possible de reconduir –tot això és possible de reconduir. Hi ha una primera qüestió: Pla hidrològic nacional. Si Catalunya funciona com a país, si Catalunya té una veu clara i contundent en el sentit del rebuig al Pla hidrològic nacional i al transvasament d'aigua del riu Ebre, si Catalunya s'alia –en aquest cas, com en d'altres, és possible, també, però en aquest cas– amb l'Aragó, cosa que incomprensiblement no s'ha fet, aquesta és una batalla que es pot guanyar –aquesta és una batalla que es pot guanyar.

L'energia eòlica i la central tèrmica tenen, evidentment, maneres fàcils de reconducció. En primer lloc, per què no es fa un pla energètic? Per què no sabem de quin mal hem de morir, en aquest país, des del punt de vista energètic? A partir d'aquí sabrem, segurament, quines són les necessitats i per on han d'anar els trets de cara al futur. Per tant, estem davant de tres temes en què nosaltres reclamem una posició clara per part del Govern; clara avui, aquí, al Parlament. Ja no s'hi valen les mitges tintes; ja no s'hi val allò de dir: «Estudiarem, farem confiança, continuarem fent...», perquè la gent ja no s'ho creu. Ara es tracta de ser clars i catalans en els tres temes.

Fa pocs dies ha sortit un bolet, un bolet en forma de Delegació del Govern a les terres de l'Ebre. Ho celebrem, fantàstic, molt bé, però, mirin, no ens ho creiem. L'oportunitat de demostrar-ho, doncs, evidentment que hi és, ja la tindran, però, francament, vostès recorden com va anar tot el procés de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre? Ens van enganyar una i altra vegada, el consens va ser absolutament fals, es va partir d'aquest Parlament –per cert,

algun mitjà de comunicació atribuïa la creació de l'IDCE al president Pujol, quan va ser una llei del Parlament que el va crear. Doncs, bé, l'IDCE només ha funcionat quan la gent del territori s'hi ha implicat, i tota la gent del territori, absolutament tota. És evident que, en aquests moments, l'estructura que vostès tenen com a Govern fa poc creïble aquesta Delegació del Govern a les terres de l'Ebre, i la fa menys creïble encara quan, en ple debat sobre la divisió territorial de Catalunya, la divisió administrativa, vostès, una setmana abans, precisament, pocs dies abans de substanciar aquesta Moció en aquest Ple —que, evidentment, no deu tenir res a veure, pocs dies abans de la manifestació que vindrà a Madrid i pocs dies després de la manifestació que es va fer a Barcelona—, es treuen de la màniga aquesta Delegació del Govern. Molt bé, benvinguda sigui, però ara demostrin que funciona, perquè si no ho demostren la seva responsabilitat serà doble i serà gravíssima; des del punt de vista administratiu, per no fer bé la seva feina, però també des del punt de vista nacional, perquè una altra vegada vostès hauran enganyat una part del territori.

La nostra Moció planteja, claríssimament, tot un seguit de qüestions en positiu. Nosaltres el que hem fet, en definitiva, és recollir les reflexions que van fer tot un seguit de persones de les terres de l'Ebre que han treballat en el marc de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, que han estat treballant en el projecte de Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre, i el que plantegem és que s'ha d'aconseguir tot un seguit de coses: cal potenciar els sectors primaris, l'agricultura —es parla de l'arròs, de la verdura, de la fruita, l'olivera, la vinya, dels cítrics—, tot, evidentment, absolutament lligat amb l'aigua; es parla de la pesca —aquí, el binomi riu i mar és absolutament característic i és absolutament indispensable, una altra vegada estem pendent de l'aigua—; es parla del turisme —del turisme tradicional, del rural, de l'ecològic, del cultural, fins i tot, els valors culturals que en aquests moments hi ha en aquestes comarques són altíssims, no els aprofitem—; es parla de la indústria, de les infraestructures, de l'eix Tortosa - l'Aldea - Amposta, del tren. Quantes vegades ens hem queixat que el tren sempre passa de llarg de les terres de l'Ebre? Quantes vegades ens hem queixat o hem denunciat el tancament de determinades estacions a les terres de l'Ebre? Parlem dels valors que tenen aquestes comarques; parlem dels valors paisatgístics, dels valors naturals, i parlem de l'aigua, sobretot. No és casual, avui, que es parli d'una nova cultura de l'aigua. És absolutament indispensable per entendre el futur d'aquestes comarques.

Com he dit abans, hi han hagut uns precedents, que són la manifestació, en primera instància, a Amposta; una altra manifestació a les Mores; una altra manifestació a Barcelona, i la manifestació que es farà a Madrid. Jo he estat en aquestes manifestacions, i els puc ben dir que hi havia un missatge molt clar, un missatge molt concís: «Ara toca el desenvolupament de les terres de l'Ebre», i vostès em diran: «Home, nosaltres hem estat fent durant vint anys tota una acció de govern.» Segur que han fet coses, ningú ho nega, però la gent del territori, a hores d'ara, no té la sensació que s'hagi fet prou, i el que és més greu, el que és més greu encara:

en aquests moments el que fa por és el que es faci o el que es deixi de fer, perquè, en definitiva, en aquests moments, s'estan plantejant serioses i greus hipoteques al futur de les terres de l'Ebre. Per tant, segurament que en vint anys s'han fet coses, no totes les que s'havien d'haver fet, i el que és evident és que, a hores d'ara, cal fer-ne moltes més. Per fer aquestes coses és indispensable que no hi hagi Pla hidrològic nacional, és indispensable que l'energia eòlica es faci, s'utilitzi de manera racional i adequada en els llocs que s'ha d'utilitzar, que no són els espais naturals, i és indispensable que la central de cicle combinat no es faci on està previst de fer-se, i que hi hagi tot un altre planejament en relació amb el Pla energètic, i tot un seguit de qüestions —que hem plantejat en la nostra Moció— de futur per a aquestes comarques. En relació amb les esmenes presentades pel nostre Grup a la Moció del Grup Socialista, senyor president, anuncio la seva retirada.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de tensió social a les terres de l'Ebre pel rebuig de la proposta del Pla hidrològic nacional (PHN), la política de transvasaments del Govern de l'Estat i els projectes d'implantació de l'energia eòlica i d'instal·lació d'una central tèrmica de cicle combinat a Móra la Nova (Ribera d'Ebre) (tram. 302-00088/06)

Per exposar la Moció presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Antoni Sabaté.

El Sr. Sabaté i Ibarz

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, començo dient, senyor president, que el nostre Grup Parlamentari, amb relació a l'esmena que presentàvem a la Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya..., és retirada.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Sabaté i Ibarz

I dir, en defensa de la nostra Moció, senyores diputades i senyors diputats, d'entrada, que volem expressar, des del nostre Grup Parlamentari, la satisfacció per l'eficàcia de la influència parlamentària. Ahir totes les trucades que arribaven de l'Ebre, telefòniques, amb plena joia i satisfacció deien: «Després de vint-i-un anys, ja tenim delegat; ja tenim delegat, ja tenim veguer, després de vint-i-un anys.» És evident, senyores diputades i senyors diputats, que si l'Ebre té ara un delegat del Govern en el territori és gràcies a la mobilització ciutadana i, també, és gràcies a l'acció parlamentària, i no així a l'acció del Govern, una acció del Govern inxis-

tent al voltant dels problemes que es plantegen a les terres de l'Ebre; més encara: una acció de govern sense model de territori. El desemparament del sud és una situació real, i és una sensació que està a flor de pell de la societat ebrenca.

Dèiem en la nostra interpellació que a les terres de l'Ebre es veu amb preocupació com els joves construeixen el futur lluny de la seua terra, mentre la seua població s'envelleix. Tant és així que la Terra Alta, la Ribera d'Ebre i el Montsià ocupen les posicions tercera, vuitena i novena en l'índex comarcal d'envelliment de la població, i que, com a dades il·lustratives de l'oblit del Govern, la Terra Alta, per exemple, ocupa la darrera posició en unitats residencials per a gent gran amb zero places.

Així, les coses, es presenten tres projectes d'un fort impacte en el territori: el Pla hidrològic nacional, una central de producció d'energia de cycle combinat de 1.600 megawatts de potència instal·lada i un projecte de decret de desplegament de l'energia eòlica, d'un fort impacte en el patrimoni natural de l'Ebre. I la gent, en llenguatge popular diu: «Sempre ens toca rebre als mateixos. Lo minitransvasament només ha servit perquè uns creixin més i nosaltres menys.» Les grans concentracions de producció d'energia han generat pocs llocs de treball i molta monodependència econòmica, i la gent de l'Ebre es fa una pregunta de fàcil comprensió: «Per què s'han d'emportar l'aigua cap a les zones amb més creixement i desenvolupades, que no en tenen en abundància, i aquí, que hi és de forma natural, no ve l'activitat i els nostres joves se'n van?»

Davant d'aquesta situació, dèiem en la nostra interpellació que la falta d'acció del Govern, i del diàleg a través de les institucions, ha provocat que el debat se situï al carrer i que s'hagi produït una tensió social molt important. Aquesta situació ha desbordat el Govern i ara, a corre-cuita, s'intenta salvar els mobles. Dóna la sensació que la premsa s'anteposa a la planificació, i entre les premses es produeixen actituds del Govern que en res contribueixen a rebaixar la tensió, que creen confusió i sorpresa. Com a mostres més significatives, les declaracions del conseller Subirà, tot recomanant als periodistes que comptessin bé els assistents a la massiva manifestació de Barcelona el 25 de febrer, no fos cas que hi anessin més del compte, o bé la instrumentalització que d'aquesta multitudinària manifestació en feia el conseller Puig, tot dient que li serviria com a argument de pressió per a negociar a Madrid les alegacions de la Generalitat al Pla hidrològic nacional, o les bones noves, en cascada diària, també del conseller Puig, dient que ja s'ha aconseguit introduir el finançament del Xerta - riu Sénia o 50.000 milions per a actuacions del Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre, congelat encara, per cert, per part del Govern.

Dóna la sensació, senyores diputades i senyors diputats, que el Govern no entén la cosa, i la cosa és, primer, que s'ha d'apostar per una nova cultura de l'aigua i, per tant, que res s'ha de negociar d'aquest Pla hidrològic nacional; s'ha de retirar lo Pla i se n'ha de redactar un altre amb criteris de sostenibilitat i d'acord amb les directives europees. Nosaltres diem lo mateix, tant a la Llosa del Cavall com al Pla alternatiu que presentem a Madrid. Hem reconegut un dèficit estructural, és cert,

en cinc anys a Catalunya, de 100 hectòmetres cúbics, però també diem que això és pot solucionar de sobres amb 50 hectòmetres cúbics procedents de la reutilització, amb 50 hectòmetres cúbics en tecnologia de desalació i amb 50 hectòmetres cúbics a través de la Llosa del Cavall. Això és nova cultura de l'aigua i d'aquí els dos punts primers de la nostra Moció.

Segon. Catalunya necessita un model energètic propi; no el té. Un model energètic que fomenti les energies renovables i que la seua implantació sigui respectuosa amb el patrimoni natural. Com també que aquest model es basi en la superació dels models dels anys 60 i 70, i aposti per unitats de generació petites i mitjanes prop dels espais de major consum i demanda. D'aquí els punts sobre energia de la nostra Moció.

Tercer, i molt important, senyores diputades i senyors diputats. A l'Ebre necessitem i volem parlar del «sí»; necessitem i volem donar el pas del «no just» al «sí de futur». Per això volem que s'aprovi lo Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre, i que se'n desprengui un pla d'actuació quantificat, plurianual en calendari i dotat econòmicament.

I finalment, quart. Per parlar del «sí» ho necessitem fer en institucions de proximitat: l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre i la Delegació del Govern, com a primer pas cap a la vegueria. D'aquí la resta de la Moció.

Senyores diputades i senyors diputats, els que han tingut l'oportunitat de pronunciar-se clarament en contra del Pla hidrològic nacional i per una gestió sostenible de l'aigua, avui, que ens toca a nosaltres –després d'haver fet la interpellació i que, per tant, formulem legítimament aquesta Moció–, tenen, si hi estan d'acord, la seua oportunitat per pronunciar-s'hi amb claredat i amb contundència.

Senyores diputades i senyors diputats, avui més que mai l'Ebre necessita un gest decidit de suport a partir d'aquesta cambra. Amb el respecte més escrupolós al pluralisme i a la diversitat, em permeto demanar-los el suport a aquesta Moció

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats. *(Aplaudiments.)*

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes tots els grups d'aquesta cambra i, per tant, té la paraula, ara, en nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vull començar donant la benvinguda als membres de les plataformes de la defensa de l'Ebre, perquè en aquest Parlament, que es discuteixen temes importants, es prenen decisions importants, és necessari, és imprescindible que aquelles decisions que afecten un territori concret puguin comptar amb la presència –ja que no amb l'opinió, però sí manifestada precedentment aquesta opinió– de les persones afectades, més directament afectades per aquestes decisions. Per tant, la meua salutació per als qui avui ens acompanyen.

I avui tenim un debat important, amb propostes sobre la taula, que ens permeten parlar un cop més de les terres de l'Ebre i dels principals problemes que les afecten. No és la primera vegada, cal dir-ho. Vull citar que en un altre Ple, el 15 de novembre de l'any 2000, no fa gaires mesos, el nostre Grup va presentar una interpellació i unes propostes, la Moció subsegüent, en relació amb la gestió de l'aigua i la política de transvasaments, i ja en aquell moment –ja en aquell moment– hi havia un punt que era el rebuig al Plan hidrológico nacional, i vam perdre, vam perdre per l'ajustat marge d'un vot –65-66, va ser el resultat d'aquella votació del dia 15 de novembre–, i ja dèiem, aleshores, què pensàvem sobre el transvasament i quina pensàvem que era la gestió correcta i sostenible de l'aigua.

Han passat uns mesos. Des de llavors, Convergència i Unió sembla que ha anat canviant de posició respecte al Plan hidrológico nacional, ho ha dit: «Cal passar als fets». Caldrà veure què voten vostès, senyors i senyores de Convergència i Unió, després, uns minuts després. Caldrà veure si defensen o no terres de l'Ebre, si defensen o no Catalunya, en definitiva, i per tant, també juga la seva credibilitat en relació amb terres de l'Ebre. Ha calgut –cal dir-ho– una mobilització social forta perquè reaccionin, i esperem que reaccionin, perquè al cap i a la fi és el que volem. Vostès, com a Govern, tenen l'obligació de representar el conjunt de la població.

I han calgut mobilitzacions molt fortes: la que va tenir lloc a Móra d'Ebre, ara fa unes setmanes, el 4 de febrer, i que va mobilitzar entorn de 25.000 persones; la que va tenir lloc fa pocs dies a Barcelona, el 25 de febrer, 200.000, 300.000 persones, és igual, són molts milers. I això, a més a més, ens està indicant una altra cosa: no són només les persones de terres de l'Ebre que no volen el transvasament, que no volen la central tèrmica de Móra, que no volen l'actual concreció del mapa eòlic, són moltes persones de Catalunya que es van desplaçar a Barcelona i que també estan dient «prou» a aquest tipus de política.

Hi ha un sentiment d'agressió molt clar a les terres de l'Ebre, i aquest sentiment d'agressió, evidentment, no es genera en un dia, no es manifesta un sol dia, ve de tot un procés llarg, ve de tota una història recent –i, potser, no tant recent– en què s'assisteix a un tipus de situació en què es percep que els costos i els beneficis del progrés no es distribueixen de manera igual en el territori; que els costos van a un lloc, de manera inquietant sempre cap al sud; que els beneficis del progrés se situen cap a altres zones de Catalunya en què no hi hauria la gosadia de fer les agressions que ara es pretenen fer en aquestes terres.

Cal esmenar els errors, hi ha temps, hi ha l'oportunitat. Potser s'arriba una mica tard en alguns aspectes, com el mateix Plan hidrológico nacional, a l'hora de tenir una postura decidida com a Govern de Catalunya. Ha mancat diàleg, el conseller Mas ha dit recentment: «Cal el diàleg, benvingut el diàleg, cal tornar al diàleg.» Però cal esmenar també el fracàs d'una política, d'una política de l'actual Govern que no s'arregla, per cert, nomenant un delegat, ara, en una delegació a terres de l'Ebre; això no arregla res, de moment.

El que cal és un canvi clar d'actitud, el que cal és defensar aquelles qüestions, aquells problemes que avui afecten les terres de l'Ebre i solucionar-los. Per tant, avui tenim una nova oportunitat de reconduir el procés i apostar en positiu pel que hauria de ser un desenvolupament equilibrat de terres de l'Ebre, en el marc, també, d'un reequilibri territorial i de l'equitat, és a dir, de la justícia aplicada a les polítiques que tenen efectes sobre el territori.

I és en aquest sentit que nosaltres hem presentat esmenes a les dos mocions proposades, tot dient que substancialment coincidim en tot allò que plantegen, i en els temes de fons que plantegen. Coincidim a dir «no» al Plan hidrológico nacional; coincidim a dir «no» al tipus d'instal·lació que es vol fer a Móra la Nova, i coincidim a dir «no» a la concreció del mapa eòlic. I, a més a més, què diem?, què proposem? Diem que, quan ens posicionem en contra del Plan hidrológico nacional, ho és per les repercussions negatives al Delta, i perquè és contrari a la nova cultura de l'aigua. Perquè entenem, justament, que una nova cultura de l'aigua, una gestió sostenible de l'aigua s'ha de basar en el principi o en els criteris de l'estalvi, de la reutilització de l'aigua, de l'eficiència. I això no vol dir fer grans transvasaments, no vol dir el transvasament de l'Ebre, però el Roina tampoc; no té sentit el transvasament entre diferents conques hidràuliques per solucionar els problemes hidràulics de Catalunya. Cal buscar, justament, una gestió sostenible, que ens permetria, sobretot a través de l'estalvi, poder tenir molta més aigua que l'actualment disponible.

També entenem que qualsevol mesura que impliqui l'aplicació d'un pla eòlic o qualsevol instal·lació de central tèrmica, sigui on sigui, hauria de fer-se en el marc d'un pla energètic per a Catalunya, que ens situï, precisament, de forma ajustada, quines necessitats tenim, amb quines fonts d'energia les hem de cobrir –entenem nosaltres que caldria apostar cap a les energies renovables–, com es distribueix això en el territori amb equitat, i fugir de les grans instal·lacions, que ha sigut el model que fins ara s'ha impulsat.

També entenem que aquest Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre, que ha de ser un instrument importantíssim per al desenvolupament futur d'aquestes comarques, s'hauria d'aprovar de manera immediata amb el màxim consens en les seves línies estratègiques. I nosaltres introduïm, a més a més, algunes consideracions que caldria, de manera addicional, tenir en compte (*remor de veus*) com, per exemple, totes les polítiques necessàries per preservar i recuperar la qualitat ambiental...

El president

Prego silenci, si us plau! (*Pausa.*) Gràcies.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Hi torno, doncs, gràcies. Doncs, deia que, a més a més, hi afegíem, com a propostes en positiu, perquè no es tracta de dir «no» només a determinades coses, per importants que siguin, l'important és el futur, l'important és com podem desenvolupar les terres de l'Ebre.

Deia que, a més a més de les mesures de caire econòmic que es preveuen en el Pla territorial parcial, entenem que cal fer actuacions per preservar la qualitat ambiental, per frenar la regressió del Delta, que actualment s'està produint, i millorar la qualitat de l'aigua; procedir a la declaració com a parc natural del massís dels Ports i del Montsant - serra de Prades. Dèiem, també, que cal millorar les infraestructures i comunicacions ara existents, amb especial èmfasi en les que permeten fer possible el transport col·lectiu, justament, com un factor de cohesió del territori.

I dèiem, també, que cal fer un millor desplegament i incrementar els serveis i equipaments educatius, sanitaris i socials perquè responguin a les necessitats actualment existents, sense oblidar el desplegament de les noves tecnologies, de la infraestructura que ha de fer possible l'accés a les noves tecnologies de la informació i les comunicacions.

Per tant, entengui's que aquestes esmenes no modifiquen res de les mocions que es presenten, afegeixen, intenten aportar, en tot cas, elements de cara a seguir treballant en positiu per les terres de l'Ebre.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Curto. (*Remor de veus.*)

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és la primera vegada en esta legislatura que surto a la tribuna, llevat d'algunes intervencions que havia fet des del meu escó. I en un principi teníem la intenció de dividir este posicionament amb lo diputat del meu Grup Parlamentari, senyor Rafael Luna, en tant que ell ha sigut qui ha elaborat i ha negociat les nostres esmenes, però per una qüestió estrictament operativa, només es produirà, senyor president, un sol posicionament, una sola intervenció.

Lo Grup Popular hem presentat esmenes a les mocions d'Esquerra Republicana i a la Moció de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, lliurades, com és preceptiu i des d'ahir, a totes les diputades i diputats d'esta cambra. Es refereixen, estes mocions, estes esmenes, a l'aprovació definitiva i execució immediata del Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre, a la inclusió dels cítrics en lo sector primari a potenciar, a consolidar la xarxa viària Tortosa - Aldea - Amposta - objecte de disputes entre la Generalitat i la Diputació de Tarragona -, a elaborar una nova llei que tingui com a garantia la participació dels diferents sectors econòmics i socials en l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre i en les seues inversions plurianuals.

I, finalment, i per la seva important transcendència, les nostres esmenes parlen d'estudiar un nou emplaçament de la central tèrmica de Móra la Nova, i a retirar lo mapa eòlic de Catalunya per -per mediació d'un veritable diàleg al territori- confeccionar-ne un de nou, que prengui en consideració les actuals alegacions presentades.

I, lamentablement, i per aquells interessos inconfessables de la política que nos rodeja, l'envergadura del problema de la central tèrmica i de l'energia eòlica ha quedat en un segon terme, sobretot per part d'aquells que, en un intent de neutralitzar la desventura de les seues contradiccions, fins i tot han provocat en aquesta qüestió un caos en el que és la jerarquia i les estructures internes del seu partit. I la cosa no és per a menys, perquè si aboquem la nostra curiositat al contingut de les dos mocions -d'Esquerra Republicana i Socialistes-, si observem quin és l'ordre de les prioritats i si examinem, al marge de la natural discrepància, on apareix un mínim d'equilibri i intel·ligència i una raonable dosi de sensatesa i d'honestedat, la Moció d'Esquerra Republicana guanya a la Moció socialista deu a zero sense baixar de l'autocar. (*Remor de veus.*)

No els resulta estrany, senyores i senyors diputats d'Esquerra Republicana, que ahir a la tarda els mitjans de comunicació importants no sabien que avui se substanciava una moció, esta Moció que vostès han presentat en nom del seu Grup Parlamentari? Esbrinin de quina manera, estos dies, han funcionat los altaveus per les comarques de l'Ebre, i siguin comprensius, perquè qualsevol introducció al mal gust ha sigut per ordre de la superioritat. (*Remor de veus.*)

I amb estos criteris, la part de les mocions que es refereixen al Pla hidrològic nacional té dos tractaments clarament diferenciats: la Moció d'Esquerra Republicana, que, com a mínim, diu -i ho diu la mateixa Moció-: «aposta per un model de desenvolupament consensuat entre totes les forces polítiques a les terres de l'Ebre», i la Moció socialista que, conforme als esdeveniments més recents, pot generar la divisió entre persones que compartim un mateix àmbit territorial per raó de les trifulgues organitzades que tenen l'origen en la seua conducta, en la conducta política de qui és lo màxim responsable del Grup Socialista i, per consegüent, màxim responsable de la Moció que avui se sotmet a la nostra consideració. (*Xiulets en un sector de la cambra.*)

Jo sé lo que pensen, en este cas, los diputats socialistes de les comarques de l'Ebre, però també és veritat que en l'exercici de la seva funció estan subjectes a altres nivells de responsabilitat. I és en ordre a este nivell de responsabilitats que vull dirigir les meues paraules de manera especial i personalitzada al president del Grup Socialista, senyor Maragall, perquè el contingut dels dos punts de la Moció, que no tenen «desperdicio» per la seua inconsistència, poden posar en dubte o en situació de vigilància la solvència política del mateix senyor Maragall, i el que és pitjor, el que seria pitjor és posar en entredit la credibilitat d'una alternativa que li hauria de preocupar mantenir intacta la seua reputació.

Com és possible que el primer Grup de l'oposició, que a *bombo i platillo* proclama la constitució d'un govern a l'ombra, que tots hem respectat, i que per la responsabilitat i l'envergadura de la qüestió que estem discutint hauria d'inundar esta cambra d'informes, de dictàmens, d'anàlisis, d'estudis i de treballs tècnics, com és possible, deia, que en esta situació, vulgui liquidar tot un pla hidrològic nacional en tres línies d'un simple foli, sense preocupar-se del més elemental principi de documentar una opció en condicions raonables de tècnica i de solidesa? (*Forta remor de veus.*)

Lo que passa...

El president

Esperi's un segon, sí. Esperi's un segon. (*Persisteix la remor de veus.*)

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, permeti'm... Senyor president, permeti'm, lo que em preocupa no és l'ambient que es genera a la cambra, que a mi ja em va bé, és lo temps que em pugui descomptar vostè. (*Rialles.*)

El president

No es preocupi, seré magnànim en aquest sentit.

El Sr. Curto i Casadó

Lo que passa, si em permeten seguir, és que, com a conseqüència del vaivé del discurs del senyor Maragall, del qual després li faré una descripció cronològica, per no parlar per parlar, vostès, i com a cobertura, utilitzen lo mecanisme d'esta Moció com a trampa disfressada de veritat i, en lloc d'expressar, lo Grup Socialista, un posicionament documentat contra el Pla hidrològic nacional, li diuen al Govern que sigui ell lo qui formuli este pronunciament, se renten les mans i a *quien Dios se la dé, San Pedro se la bendiga*. Això és lo que diu la Moció. (*Forta remor de veus.*)

I és així com lo senyor Maragall, estos dies passats, apellant la sensibilitat i l'emoció humana, com si fos contraban de sentiments, trasllada lo pollastre perquè el peli el Govern, tot considerant que la ignorància de les normes parlamentàries i la bondat de la gent del sud els resoldran l'espiral de negligència, que jo crec que no se'n sortiran tan fàcilment.

I no ho dic jo. Esta Moció, examinada per persones poc sospitoses del seu criteri antitransvasament, afirmen que no serveix absolutament per a res. Perquè, al final –no ens enganyéssim–, lo que ha perseguit esta Moció era passejar-la per les comarques de l'Ebre amb una implícita relació de bons i amb un llistat dels dolents.

Val la pena ser prudents, perquè aquí tots ens coneixem, i val la pena evitar este tipus d'estratègies, no sigui cosa que aquells que han volgut passar-se de llestos s'acabin per acreditar per insuperablement *torpes*. I és que qual-sevol persona amb capacitat de discernir en seguida comprèn de la simple lectura d'una moció com esta, presentada unilateralment, i sense orientació, que mai pot alterar ni a favor ni en contra tot allò que representa un pla hidrològic nacional.

I aquí comença la descripció cronològica del que en podríem dir la seua particular vehemència cap a les terres de l'Ebre. Recorda el senyor Maragall l'entrevista a Catalunya Ràdio l'estiu del 99, quan estàvem en precampanya electoral? «Ara parlem de l'aigua», li va dir lo director del programa, «per a resoldre les nostres necessitats, hem de parlar del Ródano?» Resposta del senyor Maragall: «Per a resoldre les nostres necessitats hem de parlar del Ródano i hem de parlar de l'Ebre.» Primera *peladilla*. (*Remor de veus.*) Segona bufetada: tres mesos més tard, lo 2 d'octubre de 1999, *Diari de Tarragona*, debat dels quatre caps de llista: «Curto utiliza su lenguaje más duro contra Pujol i contra

Maragall», però vostè també apareix, senyor president. (*Rialles i remor de veus.*) «Especialmente grave le pareció a Curto que Maragall se haya manifestado a favor del trasvase del Ebro.» Tercera garrotada: fa tres dies, lo dimarts passat, al programa *Agora*, el senyor Maragall afirma i assegura que a Barcelona no hi falta aigua.

Doncs, bé, fa pocs mesos, lo 25 de juliol del 2000, lo Partit Popular, lo Partit dels Socialistes de Catalunya i Convergència i Unió van firmar un document que preveu un dèficit d'aigua de 300 a 350 hectòmetres cúbics/any. En què quedem? Fa falta o no fa falta aigua? Per acord dels tres partits, este document s'envia al Ministeri de Medi Ambient perquè l'incloguin en el Pla hidrològic nacional; lo document en qüestió parla de transvasament i d'obres complementàries al transvasament. En què quedem? Transvasament, sí, o transvasament, no? O és que, a la millor, este document parlava del transvasament del Guadalete? (*Rialles.*) I, per últim, fa poques setmanes, des del seu escó –vostè ho recordarà, senyor Maragall–, mirant-me a mi, es referia vostè que la gent del sud, sempre que es parla de l'Ebre, reaccionem amb la mateixa frase: «Nos volen fotre l'aigua». Quarta bufetada i pobra opinió cap a la nostra gent, però, en tot cas, lo verdaderament important és que la crua realitat dels fets que se poden constatar i comprovar ha posat al descobert que, per al senyor Maragall, responsable de presentar esta Moció, la paraula, com a testimoni d'afirmació, no té cap valor, i, per ell mateix, los documents subscrits i firmats no mereixen la consideració ni de compromís ni de formalitat. (*Remor de veus.*)

I acabo ja, senyor president, amb tres convenciments: en primer lloc, lo convenciment que el senyor Maragall avui no estaria en condicions de resistir un debat d'esta naturalesa (*remor de veus*); en segon terme, que la meua posició continua sent invariable, i, per últim, com que crec que els ha faltat mètode i judici per a distingir el que està bé del que està malament, lo meu i el nostre vot en contra, avui, se l'han guanyat vostès amb tot mereixement.

Moltes gràcies. (*Remor de veus i aplaudiments en un sector de la cambra.*)

El president

Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Maria Roig. (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau!

El Sr. Roig i Grau

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president, senyores i senyors diputats, pujo a aquesta tribuna per fixar el posicionament del Grup de Convergència i Unió al Parlament amb relació a les mocions presentades per Esquerra Republicana de Catalunya i pel Partit Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi sobre temes tan candents com el Pla hidrològic nacional, la implantació d'Enron o el Mapa sobre energia eòlica presentat pel Govern.

Abans de res, benvinguts els ebrencs! El cert és que no és fàcil racionalitzar el debat polític quan, precisament,

el que interessa és el contrari, l'embollica-que-fa-fort, l'oportunisme polític més descarat, la instrumentalització del debat i la incongruència. (*Remor de veus.*)

El president

Prego silenci, si us plau!

El Sr. Roig i Grau

Em complau que les dues mocions es puguin debatre conjuntament, perquè un dels elements clars que es desprèn de les mocions és el debat sobre quin és el model de desenvolupament que volem les dones i homes de les terres de l'Ebre, què volem que siguin i facin els nostres fills, i també què som ara, en funció del que estem escoltant, donat que hi ha alguns missatges, en aquests moments, que ens semblen contradictoris.

La posició del Partit Socialista ha estat, durant tot el procés que hem viscut, un rosari de contradiccions i de demagògia. Ho demostraré: no vull remuntar-me ni a l'anterior Pla hidrològic que proposaven els socialistes, de la mà del ministre Borrell, amb una detracció de 1.880 hectòmetres l'any, ni tan sols a les sucoses al·legacions presentades pel senyor José Marco Vergés, president de la Diputació General d'Aragó i un dels antecessors del senyor Iglesias, aquell a qui el senyor Benach deia que havien d'anar de la mà en aquests moments. Diuen los socialistes aragonesos: «Los caudales de la transferencia del Ebro a las cuencas internas de Cataluña se generarán en su totalidad con aguas procedentes de las concesiones y aprovechamientos existentes en el delta del Ebro, una vez cumplidos los usos agrarios propios y garantizada la protección ambiental que conlleve el aprovechamiento agrícola del Delta. De la misma forma, una parte de los caudales previstos en la transferencia del Ebro al Júcar tendrán el mismo origen. Ello es posible porque, aproximadamente, seis meses al año están disponibles.» Això és el que deien en aquells moments en funció del Pla hidrològic presentat pel ministre Borrell. Els recomano la lectura total d'aquest document, perquè és un document que, realment, és d'allò que se'n diu *de chupa de dómine*.

Voldria, si m'ho permeten, situar-me en aquest mateix Parlament el març del 1999, amb motiu d'una interpellació del diputat senyor Manel Nadal sobre política hidràulica. I faig referència –el senyor Manel ja sap que parlaré bé d'ell– a aquest debat i, després, al consegüent debat de la Moció no perquè em pugui interessar més o menys fer-hi referència, sinó perquè és del senyor Nadal, que considero que té criteris en temes hidràulics –i suposo que criteris en moltes altres coses– i perquè varem compartir, precisament, los criteris d'aquell debat.

Deia lo senyor Nadal: «Perquè, si no reconeixem que hi ha un dèficit estructural, no buscarem solucions definitives; per tant, sàpiga» –deia al conseller– «que compararà amb nosaltres per fer front comú, per dir que tenim un problema de dèficit i que l'hem de resoldre tots junts. Nosaltres som fermament convençuts que falta aigua; per tant, estem convençuts que la conclusió del Pla hidrològic és que s'ha de fer una aportació externa;

s'ha de tirar endavant», deia el senyor Nadal, i, el dia 21 d'abril, en la Moció subsegüent a la interpellació, el mateix senyor Nadal deia: «Per primera vegada, un decret ha de reconèixer que, en l'àrea central de les conques internes de Catalunya, el que s'anomenava “el sistema centre”, la gran regió metropolitana, si volen, fins al Maresme, fins al Garraf, té un problema hidrològic important, i aquest reconeixement es produeix després de vint anys d'autogovern de Convergència i Unió, però no voldria culpabilitzar Convergència i Unió; és un problema d'un país incapaç de resoldre els seus problemes, un país, uns grups polítics que hem sigut incapços d'asseure'ns seriosament per veure com afrontar un problema tan greu. Estem segurs, els socialistes, que faltarà aigua en aquest país, que faltarà aigua i que l'haurèm de buscar en aquell lloc.»

Què s'ha fet, en aquests moments, d'aquells criteris, d'aquell debat que es produïa l'any 1999? Què explica que el mateix senyor Montilla manifesti abans-d'ahir, a Catalunya Ràdio, que a les conques internes de Catalunya no manca ni una gota d'aigua i que els municipis de la conurbació de Barcelona no necessiten cap aportació d'aigua? Què ha canviat per no assumir, ara, aquell plantejament responsable del senyor Nadal? Simplement, s'han produït unes eleccions, que han perdut, i han arribat a la conclusió que les han perdut, en bona part, a les terres de l'Ebre. Van fer, simplement, malament los càlculs i ara volen ficar el ventrol –volen ficar el ventrol– per veure si pesquen alguna cosa, encara que sigui renunciant a tots aquells principis a què feien referència. No puc passar per alt la Resolució del Parlament de Catalunya, aprovada, també, per vostès lo 5 d'octubre del 2000: «El Parlament de Catalunya constata, en una primera aproximació, un dèficit, aproximadament, de 350 hectòmetres cúbics per segon.»

Podria explorar i exposar moltes altres perles d'aquesta situació, del debat hidrològic. No cal. Simplement, vull que quedi clar que avui són vostès –perquè nosaltres votarem avui en contra de l'actual Pla hidrològic i dels transvasaments– (*remor de veus*), són vostès los que han volgut avui, al Parlament, que no es produís un gran acord contra el Pla hidrològic nacional i els transvasaments, simplement perquè, el que realment els interessa és erosionar el Govern. Crec que, a la llarga, estan fent un mal negoci –els ho dic amb tota sinceritat. Les nostres esmenes volien un gran acord sobre aquest tema; nosaltres i el nostre Govern, de totes formes, mantindrem la nostra coherència amb relació a les al·legacions, que són les úniques que hi ha, en estos moments, que es van presentar en lo seu moment al Govern de l'Estat.

He de fer referència –perquè és obligat... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's, esperi's un segon, senyor diputat...

El Sr. Roig i Grau

M'hauria de donar una mica de temps, senyor president.

El president

Sí, esperi's. Ja l'avisaré. *(Pausa.)* Pot continuar.

El Sr. Roig i Grau

He de fer referència al projecte Enron, que, el 8 d'abril de 2000, era valorat positivament per tothom: premsa, sindicats, empresaris i polítics. El mateix senyor Sabaté deia: «Si això es produeix, serà molt positiu per a la comarca. Les centrals de cicle combinat no tenen un impacte ambiental com les tèrmiques convencionals.» Ja, abans, lo dia 23 de març, havia manifestat: «Aquesta central dóna una perspectiva de continuïtat en el manteniment dels actius energètics que té la Ribera d'Ebre». I acabo amb les il·lustratives manifestacions del senyor Sabaté a Ràdio Flix, el 22 del ix del 2000: «Les centrals de cicle combinat tenen un impacte molt menor comparat amb les centrals tèrmiques convencionals. Jo crec», deia el senyor Sabaté, «que també s'ha de valorar positivament el procés de transparència amb què s'està portant a terme tot aquest projecte.» Explicació del canvi? No s'hi matin; lo mateix que he exposat quant al tema del Pla hidrològic nacional: també han canviat el seu discurs.

Proposició d'Esquerra Republicana al Parlament de Catalunya, la 7374, relativament recent: «S'han de construir centrals tèrmiques de gas de cicle combinat mentre no s'assoleixi la producció en energies netes i renovables». Posterior, uns mesos després: «La quantitat d'emissions gasoses contaminants previstes és molt elevada». *El Periódico*, dia 8 de juny: «Sant Adrià produirà llum ecològica, la mateixa que la Ribera». La mateixa llum que a la Ribera és contaminant, al Besòs és ecològica. Nosaltres també pensàvem que era bo i que generàvem sinèrgies amb aquest projecte positives per al nostre territori, que possibilitaven que empreses s'implantessin allí amb la facilitat d'una reducció important del preu per quilowatt i, per tant, incentivàvem això.

Sobre l'energia eòlica hi ha una quantitat enorme d'informació. Simplement, un apunt: Esquerra Republicana de Catalunya, lo dia 5 de març de 1998, deia al conseller d'Indústria –concretament, lo senyor Jordi Portabella–: «A mi no em preocupa excessivament l'impacte visual dels molins de vent; el concepte no és tant paisatgístic com sí que ho seria que entressin dintre de la planificació territorial de manera correcta». Per cert, parlant d'impacte, encara es comenta a Tarragona, amb una gran expectativa, la proposta dels socialistes de la ciutat de construir un parc eòlic al port de Tarragona. La novetat és que, a més, l'havien de finançar los ciutadans amb la seva participació.

Malgrat això, malgrat totes les contradiccions, hem intentat arribar a un acord, i el volem tirar endavant. Li demanaria una miqueta més de temps, senyor president...

El president

No, senyor diputat.

El Sr. Roig i Grau

...perquè he tingut diverses interrupcions, senyor president. Acabo.

El president

Li agrairia que acabés.

El Sr. Roig i Grau

Simplement, lo que vull dir és que la gent de l'Ebre volem un projecte basat en la preservació del nostre patrimoni històric, amb un bon pòsit cultural, creador de riquesa, d'empreses, de llocs de treball qualificats; un territori cohesionat socialment, capaç de donar resposta als que més ho necessiten i de promocionar les persones; generador, també, d'autoestima. Ens preocupen alguns missatges que parlen d'alguns altres projectes, aquells que diuen: «Volem conservar el Priorat com l'única comarca catalana on no hi ha cap semàfor; volem esdevenir un lloc de repòs...»

El president

Senyor diputat, ara sí que hauria d'acabar.

El Sr. Roig i Grau

Aquestos plantejaments, senyores i senyors diputats, d'innovacions agràries, de fer figues de moro per als immigrants, com proposen en alguns casos (*forta remor de veus*), no és lo nostre projecte de territori.

El president

Senyor diputat, esperi's un segon. Vostè ha d'acabar immediatament, però sàpiguen, els senyors diputats, que aquesta és la cambra de saber parlar i de saber escoltar, i no és la cambra de saber xiular. Prego, de debò, que acabi immediatament, senyor diputat.

El Sr. Roig i Grau

Gràcies, senyor president. No volem que el treball que s'ha fet en aquelles terres durant tant i tant de temps per la gent, pels homes i les dones, pel Govern de la Generalitat, per les institucions del territori se malmetin...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Roig i Grau

Nosaltres votarem en contra del Pla hidrològic nacional i dels transvasaments, però els demano que respectin el nostre projecte de país.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments en un sector de la cambra.)*

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Hi ha tres sollicituds de paraula, quatre. A veure: la primera. Senyora Montserrat Tura, vostè me la demana per...?

La Sra. Tura i Camafreita

Senyor president, li demano la paraula perquè ha estat alludit clarament el govern alternatiu, la manca de suport a la Moció. Perdoni, volem demostrar que hi ha un suport molt fort al darrere d'aquesta Moció.

El president

Senyora diputada, no té la paraula.

La Sra. Tura i Camafreita

Doncs, aleshores, que no se'ns alludeixi...

El president

D'acord, eh? No té la paraula. Senyor Nadal...

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor president, em penso que he sigut alludit...

El president

Vostè ha sigut alludit.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

i contradit repetides vegades.

El president

Té la paraula per un minut.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Em plau molt que el senyor Roig em permeti explicar quin ha estat el posicionament del Grup Socialista al llarg de tot el temps, i sempre ha estat el mateix. Hi ha un dèficit estructural, i això em permet explicar-los que el Pla hidrològic alternatiu que acaba de presentar el Grup del PSOE, en el seu article 10, diu que hi ha un dèficit estructural a les conques internes de Catalunya, i, en el seu article 17 –i demanaria al senyor Pujol que el passi al senyor Roig, i així se'l miraran–, en el seu article 17, que, per cobrir aquest dèficit estructural, que xifrem en 100 hectòmetres cúbics en aquests moments, es poden fer 50 hectòmetres de dessalació, 50 hectòmetres de reutilització i 50 hectòmetres de connectar la Llosa del Cavall, i em penso que el president Pujol, aquest cap de setmana, pensa anar a presentar el Pla de connexió de la Llosa del Cavall per alimentar el Solsonès i l'Anoia.

Per tant, la nostra proposta és molt concreta, sempre ha estat la mateixa: hi ha un dèficit estructural, però es pot solucionar amb solucions molt més sàvies que les del transvasament.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments en un sector de la cambra.*)

El president

Gràcies a vostè. El senyor Sabaté té la paraula, per un minut.

El Sr. Sabaté i Ibarz

Sí, gràcies, senyor president. Per contradiccions i perquè he estat alludit. Sembla que el senyor Roig és aficionat a buscar a l'hemeroteca. Setembre del 2000: «La Generalitat apoya un trasvase múltiple del Ebro». Aquesta setmana: «De la actitud positiva y favorable al no condicional» –el senyor Felip Puig. Per tant, quant

a contradiccions sobre el Pla hidrològic i canvi de posicions, és el Grup de Convergència i Unió que les està fent en funció de les circumstàncies.

El nostre Grup Parlamentari, senyor president, senyores diputades i senyors diputats, no ha variat la seva posició a partir de la Llosa del Cavall –ho he dit a l'exposició de motius de la Moció–, tant a Catalunya, tant a la Llosa del Cavall com a Madrid. I també en la interpellació del darrer Ple, pel que fa a la central de cycle combinat, aquest diputat va reconèixer en aquesta cambra que havia canviat d'opinió i vaig dir que, en política, senyores diputades i senyors diputats –en política–, rectificar és una actitud de coherència amb el principi de representació democràtica.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Sabaté i Ibarz

I, finalment, senyor president, llegint un llibre, encara he trobat una resposta més adequada: «Reclama el teu dret a canviar d'opinió, perquè és el primer dret que els teus adversaris voldran negar-te.»

Moltes gràcies, senyor president. (*Aplaudiments en un sector de la cambra.*)

El president

Prego als senyors que ens honoren amb la seva companyia que s'abstinguin de fer manifestacions de qualsevol tipus. Els hi agrairé, de debò, i és norma permanent en aquesta sala.

Gràcies.

Té la paraula l'illustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Malgrat que el senyor Roig ha portat el discurs molt ben escrit, jo crec, sincerament, que avui ha perdut definitivament els papers, i en la seva intervenció –sobretot, en la part final– no deixa de ser una prova evident perquè avui hi ha malestar i crispació a les terres de l'Ebre, desgraciadament.

Miri: jo no he dit que haguéssim d'anar de la mà de l'Aragó, però és igual; si vostè vol entendre això, entengui-ho! Jo, el que he dit és que hem perdut una oportunitat històrica –i no només pel tema hidràulic– d'estrener llaços amb una comunitat que ens interessa més estar-hi bé que no pas estar-hi malament. Potser vostès haurien de reflexionar amb relació a les seves relacions amb altres comunitats –fins i tot, les que parlem la mateixa llengua– si han estat coherents al llarg de tots aquests anys, o no.

Per tant, la seva intervenció ha estat un cúmul de despropòsits i de contradiccions permanents, traient intervencions del senyor Portabella, que no diu res en contra del que estem dient nosaltres –tenim la mateixa línia que vam expressar en l'anterior legislatura– i inventant-se, fins i tot, mocions. Per tant, perdoni, avui vostè ha perdut definitivament els papers.

El president

Té la paraula per un minut l'illustre diputat senyor Joan Maria Roig.

El Sr. Roig i Grau

Moltes gràcies, senyor president. Molt breument, per dir dues coses: evidentment, senyor Nadal, jo no he entrat en contradiccions; és impossible entrar en contradiccions perquè el que he fet és llegir al *Diari de Sessions* el que vostè havia dit tant en el debat de la Moció com, òbviament, en el que, a partir de la Resolució aprovada i que vostè també va firmar al Parlament de Catalunya, es va aprovar.

Jo crec que això és un tema que és clar. Per tant, el que no pot dir vostè, el que no ha de dir és que hi ha hagut cap contradicció i que no ha canviat d'opinió. He llegit això; si vostè creu que això no es canviar d'opinió, és perfectament possible.

Amb relació al que diu el senyor Benach, escolti'm: em sembla perfectament bé que a vostè no li agradin les meves manifestacions d'avui, però en absolut són contradictòries. Són, precisament, la resposta d'una acció política que venim fent des de molts i molts anys, i volem un model de desenvolupament del territori concret, i no volem altres models de desenvolupament del territori, perquè aquest model de desenvolupament del territori que nosaltres hem aplicat, aquest Projecte, és un Projecte que ha estat acceptat majoritàriament per la gent.

Jo l'invito, a vostè, quan vulgui, a venir a casa nostra per poder passar lo cotó al nostre Projecte des d'un punt de vista social, des d'un punt de vista progressista...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Roig i Grau

...des d'un punt de vista de creació de riquesa; veurà com quedarà absolutament sorprès, perquè, evidentment, no el coneix.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pertoca, ara, per posicionar-se sobre les esmenes presentades, a l'illustre diputat senyor Ernest Benach, per tres minuts.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Efectivament, són moltes les esmenes que hi ha a aquest punt i, curiosament, alguna cosa deu passar per fer-nos pensar a tots plegats la cruïlla d'esmenes que hi ha hagut en aquest sentit.

Miri: jo he sortit a defensar aquesta Moció –i, ara, el posicionament de les esmenes– amb una sensació especial, avui, no? És a dir, jo sóc de Reus, estimo molt la meua ciutat, però, miri: els asseguro que he defensat tan apassionadament com he sabut les terres de l'Ebre perquè me les sento meves. No hi he nascut, senyor Roig, però, de vegades, no és necessari néixer en un lloc per

estimar-lo i defensar-lo fins al final i amb la màxima coherència –amb la màxima coherència.

Dit això, les esmenes que s'han presentat a aquesta Moció són diverses, de diversos grups. Nosaltres acceptaríem, senyor president, quant a les esmenes del Grup Popular, la 1..., miri: totes les esmenes fins a la darrera, la qual tindríem en dos apartats: el 3.1 i el 3.2. El punt 3.1, no l'acceptaríem; el punt 3.2, en tot cas, l'incorporaríem a la nostra Moció, com el darrer punt...

El president

D'acord.

El Sr. Benach i Pascual

...i la resta d'esmenes quedaria acceptada. Amb relació a les esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Verds, acceptaríem les esmenes número 2 i número 3.

El president

La 1, no?

El Sr. Benach i Pascual

La 1, la 4, la 5 i la 6, senyor president, són objecte d'una transacció que, si vol, entrego, si vol llegeixo.

El president

Molt bé. Prego a la senyora secretària que la llegeixi, la transacció.

La secretària primera

«El desenvolupament del Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre prioritzarà l'equilibri físic i mediambiental del Delta, la millora de les infraestructures de comunicacions i de transport, especialment del col·lectiu, i el desplegament dels serveis i equipaments públics, sanitaris, educatius i d'atenció social.»

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Benach i Pascual

Senyor president, en tot cas, per acabar dir que el fet d'haver acceptat aquestes esmenes i de la manera com han anat els discursos amb relació a la coherència pel discurs ambiental, pel discurs territorial, estem segurs que la nostra Moció tindrà tots els vots a favor, ateses les argumentacions que avui aquí s'han presentat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'esmena de Convergència i Unió no ha estat acceptada, oi?

El Sr. Benach i Pascual

Potser no era explícit, però sí clar, en el sentit que avui, a més a més de defensar apassionadament les terres de l'Ebre, he sortit absolutament decebut per determinats

personatges de les terres de l'Ebre i, concretament, les esmenes de Convergència i Unió, el nostre Grup ni tan sols a hores d'ara ja tindria per què plantejar-se-les.

Gràcies.

El president

Prego al senyor Sabaté que es posicioni sobre les esmenes de la seva Moció.

El Sr. Sabaté i Ibarz

Gràcies.

El president

Silenci, si us plau!

El Sr. Sabaté i Ibarz

Gràcies, senyor president, i, exclusivament, tal com diu el Reglament, per posicionar-nos sobre les esmenes. Pel que fa a les esmenes d'Iniciativa per Catalunya, no acceptaríem l'esmena 1 i 2 del Registre 20331 ni tampoc l'1, 2 i 3 del Registre 20010.

El president

D'acord.

El Sr. Sabaté i Ibarz

I, quant a les esmenes 4, 5 i 6, hem fet una transacció.

El president

Que serà llegida en aquest moment.

La secretària primera

«El desenvolupament del Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre prioritzarà l'equilibri físic i mediamambiental del Delta, la millora de les infraestructures de comunicacions i de transport, especialment, del col·lectiu, i el desplegament dels serveis i equipaments públics, sanitaris, educatius i d'atenció social.»

El Sr. Sabaté i Ibarz

De les esmenes del Grup Popular, n'acceptaríem la 1 i la 2, de modificació dels nostres punts 3 i 4, i no acceptaríem les esmenes 3 i 4. No acceptem l'esmena de substitució de la nostra Moció del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I, senyor president...

El president

Sí?

El Sr. Sabaté i Ibarz

...tal com ha anat el debat, el meu Grup sol·licita votació separada dels vuit punts, i, perquè quedi clar, l'1 i el 2 es refereixen al rebuig del Pla hidrològic nacional i a la defensa d'un nou pla de gestió de l'aigua, sostenible. El 3 i el 4 estan relacionats amb la central de cycle combinat i l'energia eòlica; els 5, 6 i 7, relacionats amb el Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre i el

model de desenvolupament per a l'Ebre, i el punt número 8 està relacionat amb el reconeixement institucional de les terres de l'Ebre i la designació d'un delegat del Govern.

El president

Molt bé; així ho farem. Senyor Benach?

El Sr. Benach i Pascual

Perdoni, senyor president, però abans m'he descuidat, també, de dir, amb relació a les votacions, que nosaltres –jo suposo que, parlamentàriament, és així, però, en tot cas, perquè quedi clar i també com a mostra, tot i que el debat ha anat com ha anat, de bona voluntat– entenem que, el text previ al que és el fet normatiu, és a dir, «el Parlament de Catalunya insta el Govern a» –el text anterior a això–, no caldria posar-lo a votació.

El president

D'acord.

El Sr. Benach i Pascual

Quant a la resta, em sembla que hi ha algun Grup que vol demanar votació separada.

El president

Així és. Senyora Nadal...

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president. Respecte a la Moció d'Esquerra Republicana, votació conjunta, excepte la frase final del punt 3, que comença: «o el propi PHN», fins al final: «terres de l'Ebre».

El president

D'acord.

La Sra. Nadal i Aymerich

D'aquesta frase, votació separada, senyor president. Pel que fa a la resta, tot conjuntament.

El president

Moltes gràcies. El Grup de Convergència i Unió fa alguna precisió o s'atén a la nota que m'ha passat? *(Pausa.)* Molt bé. Només una pregunta, també, per al Grup de Convergència i Unió: que em digui, del punt 3, quina és la segregació; si coincideix amb la que ha fet el Partit Popular. Mot bé. El Grup d'Iniciativa per Catalunya?

El Sr. Boada i Masoliver

Senyor president, era, quan el senyor Sabaté ha demanat votació punt per punt..., suposo que també s'hi inclou que aquesta transaccional també sigui votada separatament de la...

El president

Ara ho precisarem, senyor diputat.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies.

El president

Per tant, ara passarem a votar la part dispositiva de la Moció presentada per Esquerra Republicana, que es compon dels punts 1, 2 i 3, fins a on diu «la seva concepció d'actius turístics». *(Pausa.)* És així, eh? *(Pausa.)* No és així. Senyor Rull, vostè m'ajudarà.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, senyor president, voldríem la votació... –a veure, que em situï...–, miri, voldríem la votació junta dels punts d'Esquerra Republicana primer i segon, i separada del tercer, en els termes que plantejava el Grup Popular. És a dir, del tercer, fer dos subgrups.

El president

Però és el mateix...

El Sr. Rull i Andreu

No, no és el mateix –no és el mateix.

El president

Ah!, no. D'acord.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president.

El president

Molt bé.

Per tant, passem ara a votació, amb les esmenes assumides pels grups, els punts 1 i 2 de la Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per la unanimitat dels presents.

A continuació, del punt número 3, des del seu inici... *(Veus de fons.)* Sí? *(Pausa.)* Ja està? *(Pausa.)* Molt bé.

Del punt número 3, des del començament fins allà on diu «concepció d'actius turístics», incloses aquestes paraules.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 77 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

I ara l'última frase del punt número 3, que comença: «o el propi», fins a «terres de l'Ebre».

Comença la votació. *(Remor de veus.)* Es para la votació –es para la votació. Prego als serveis electrònics de la cambra... No funciona? *(Pausa.)* Molt bé. Per tant, haurem de fer votació amb el sistema antic. Prego als secretaris... M'anuncien que el sistema no funciona, i, per tant, l'alternativa només és aquesta.

Senyors diputats i senyores diputades que estiguin d'acord amb aquest últim... *(Per raons tècniques, no*

han quedat enregistrats alguns mots del president.) ...els secretaris prendran nota, els senyors secretaris comptaran els senyors diputats que estiguin... *(Veus de fons.)* Ara va? Per tant... No els va, no va, no. Esperin-se un segon, perquè aquest torn no valdrà. *(Pausa.)*

De l'últim apartat del punt 3 d'aquesta Moció.

Comença la votació. *(Remor de veus.)*

No va –no va. Hi han alguns diputats que es queixen que no els respon el daixò. Per tant, aquesta votació queda absolutament anul·lada.

Senyores i senyors diputats, prego atenció, perquè estem en un moment, com vostès veuen, d'una certa anormalitat. Per tant... *(Veus de fons.)* Sí, aquestes obvietats, de vegades convé dir-les, per centrar una mica l'atenció. I el «per tant» era el més important: que ara farem el sistema tradicional de votació, i prego que ens centrem en aquest moment.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin d'acord amb l'últim apartat del punt 3 de la Moció presentada per Esquerra, que s'aixequin, si us plau.

Prego a les senyores i als senyors diputats que hi estiguin en contra que es posin drets, si us plau.

Senyores i senyors diputats que es vulguin abstenir?

Aquest text final del punt 3 ha estat aprovat per 122 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Passarem ara a votar, un per un, cada un dels punts de la Moció presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. *(El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.)* Sí, senyor diputat? *(El Sr. Boada i Masoliver intervé sense fer ús del micròfon.)* No, ha quedat inclosa en la mateixa votació, perquè, quan el propietari de la Moció l'inclou, el text que es vota ja és amb aquesta esmena incorporada, eh? I ara passarà el mateix, eh?, és a dir, introduïrem en el text les transaccions i les esmenes que han sigut assumides.

Per tant, senyores i senyors diputats que estiguin d'acord amb el punt primer, que es posin drets, si us plau.

Senyores i senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin drets.

Senyores i senyors diputats que es vulguin abstenir?

Aquest punt primer ha estat aprovat per 122 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

A continuació, les senyores i els senyors diputats que estiguin a favor del punt número 2, que es posin drets, si us plau.

Senyores i senyors diputats que hi estiguin en contra, posin-se drets, si us plau.

Aquest segon punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, 12 en contra... Perdó, no he demanat abstencions, perquè crec que no n'hi ha hagut cap. Gràcies.

El punt número 3, les senyores i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Senyores i senyors diputats que hi estiguin en contra, posin-se dempeus.

Senyores i senyors diputats que es vulguin abstenir, posin-se drets.

(*Veus de fons.*) Perdó, senyores i senyors diputats, els nostres secretaris estan malacostumats amb la tecnologia, i els resultats que m'han donat no quadren. Per tant, ara els torno a pregar paciència, lògicament, i tornarem a fer la votació, perquè..., qualsevol votació aquí és molt important, però aquesta també.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el punt número 3, que s'aixequin.

Senyores i senyors diputats que hi estiguin en contra?

Senyores i senyors diputats que s'abstinguin?

El punt número 3 ha estat aprovat per 78 vots a favor i 56 en contra. (*Veus de «No».*) Perdó, sí senyor, 78 vots a favor, cap en contra i 56 abstencions.

Passem ara al punt número 4.

Senyores i senyors diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets.

Senyores i senyors diputats que hi estiguin en contra?

Senyores i senyors diputats que es vulguin abstenir?

El punt número 4 ha estat aprovat per 78 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

El punt número 5.

Senyores i senyors diputats que hi estiguin a favor?

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

El punt número 6.

Senyores i senyors diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

El punt número 7.

Senyores i senyors diputats que hi estiguin d'acord?

Ha estat aprovat per unanimitat.

El punt número 8.

Senyores i senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets, si us plau.

Senyores i senyors diputats que hi estiguin en contra.

Senyores i senyors diputats que es vulguin abstenir.

El punt número 8 ha sigut aprovat per 78 vots a favor, cap en contra i 56 abstencions.

(*Aplaudiments.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política ferroviària de la regió metropolitana de Barcelona (tram. 302-00089/06)

Passem, per tant, al proper punt de l'ordre del dia, que és el de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política ferroviària de la regió metropolitana de Barcelona. Té, per exposar-la, la paraula l'illustre diputat senyor Manuel Nadal, de Socialistes - Ciutadans pel Canvi. (*Remor de veus.*)

Esperi's un segon. Pot començar.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Amb una certa brevetat, perquè és un tema que ja hem debatut aquest matí i portem molts de dies parlant-ne.

Bé, és una moció subsegüent al traçat de l'alta velocitat a la regió metropolitana de Barcelona, l'alta velocitat i tota la política ferroviària. Aquest és un tema que la setmana passada tenia una gran polèmica; avui ha estat substituït per d'altres. El que demana la Moció del Grup Socialista és que s'asseguri que l'alta velocitat arribi a Barcelona l'any 2004; a Barcelona, a l'aeroport i a la frontera francesa. Jo voldria insistir en aquest tema, perquè veiem ara a les notícies sobre tema de la frontera francesa. Sembla que comenci a haver-hi veus que diuen que fins el 2008 no hi haurà la connexió internacional, de l'ample internacional, i ja hi ha hagut una molt mala notícia que ens diu que l'alta velocitat no passarà per la seva línia principal per l'aeroport de Barcelona. Per tant, nosaltres voldríem que es complís aquest compromís que passés l'alta velocitat en la línia principal per l'aeroport de Barcelona. Per tant aquest és el nostre punt primer i hi insistim.

Hi ha una proposta alternativa que han pactat el Govern de la Generalitat i el Partit Popular que a nosaltres no ens satisfà. És una proposta que ens sembla que..., hem dit algunes vegades que era un bunyol perquè no fa passar l'alta velocitat per la línia principal..., la línia principal d'alta velocitat no passa per l'aeroport. I ens sorprèn —ho he dit aquest matí i hi insisteixo— que la comissària europea de Transports diu que l'alta velocitat i els aeroports han de ser complementaris i que l'alta velocitat ha de passar pels aeroports, i les línies principals. I no entenem que això no sigui així. Be, suposo que els fets són tossuts i, encara que la solució no sigui l'òptima, finalment tots els trens passaran per l'aeroport, perquè és una necessitat del transport del futur. Hi ha qui diu que les ciutats del futur són aquelles que tindran intel·ligència —*brains*, intel·ligència i aeroports—, i Barcelona té intel·ligència i ha de tenir aeroport connectat a l'alta velocitat.

El segon punt insisteix en el tema de l'aeroport, però planteja els problemes del traçat de l'alta velocitat en altres territoris de Catalunya. En concret, el tema del camp de Tarragona. Per a nosaltres és essencial la connexió del tren d'alta velocitat, que ve de Madrid, que passa per Lleida i que arriba a Barcelona i que ha d'anar a França, amb el corredor del Mediterrani. I nosaltres hem dit sempre que ha de ser la mateixa alta velocitat, que no pot haver-hi altes velocitats de dues categories. I em sorprèn que el ministre de Foment, en una entrevista a Tarragona aquests dies, que van inaugurar la variant d'Altafulla i Torredembarra, ens diu que pel corredor del Mediterrani és molt probable que en el tram de Castelló a Tarragona, «si finalmente la experiencia de las vías de tres carriles diera resultado, en el tramo experimental que se está construyendo entre Olmedo y Medina del Campo, y España consiguiera éxito en la experiencia de contar con vías de tres carriles para que circulen trenes con ancho de vías diferentes, tenemos todavía muchas más posibilidades de encajar todos los tráfico» en el corredor Castelló - Tarragona.

A mi em sembla que és una molt mala notícia que estiguem dibuixant dos models d'alta velocitat: el de 300 quilòmetres per hora amb una via tota nova d'alta velocitat, i que se'ns digui que per al corredor del Mediterrani el que tindrem serà la via Euromed, de velocitat alta, de 200 quilòmetres per hora, i un tercer carril. No em sembla una bona solució i, per tant, insisteixo que això s'hauria de renegociar.

Ahora tenim el problema de com es farà l'enllaç. La diputada Alicia Sánchez-Camacho –i ja anuncio, senyor president, que acceptaré l'esmena en aquest punt del Partit Popular, que és l'esmena número 2–, doncs, diu que el Ministeri de Foment continuarà fent la proposta que l'alta velocitat i el corredor del Mediterrani es connectin en el camp de Tarragona i es faciliti l'accés del port de Tarragona i l'aeroport de Reus. Espero que sigui així, perquè no és cert, en aquests moments no tenim la seguretat que es faci la connexió d'alta velocitat per l'aeroport, i nosaltres creiem que és essencial. I per altra banda, si es continua pensant en fer passar l'Euromed per Tarragona, de veritat pensin en la possibilitat d'aixecar les vies del litoral i de soterrar el tram de Tarragona, perquè seria una gran millora per a aquella ciutat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Veig que s'acaba el temps. Plantegem que es negociï el traçat de Lleida, que es transfereixi la gestió de les infraestructures com els aeroports, que aquest acord a què han arribat el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat de pagar uns diners per fer el traçat fins a l'aeroport, doncs, si els hem d'avançar que se'ns torni després amb interessos, que es busqui un acord català per a l'alta velocitat.

Senyor president, veig que se m'acaba el temps. Li vull anunciar que de les esmenes del Partit Popular acceptaríem, com he dit, l'esmena número 2; acceptaríem també l'esmena número 6, perquè diu que el Partit Popular està d'acord que Barcelona sigui una gran capital europea i centre logístic del sud d'Europa i que el Govern de la Generalitat incrementi els seus recursos inversors per potenciar la xarxa de transport públic, i això ens sembla molt important; i també acceptaríem l'esmena número 7, que fa referència a aquest acord català per a l'alta velocitat que el Partit Popular voldria que fos «cercar un acord entre totes les administracions implicades» –i llavors continuaria– «per a l'alta velocitat i dissenyar una estratègia negociadora conjunta del Govern, els ajuntaments i les entitats econòmiques i socials». Em sembla que aquest gran acord és molt necessari per evitar que l'alta velocitat no es retardi i que arribi amb el millor traçat possible.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal. Ara poden intervenir els grups que han presentat esmenes. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, avui potser seria dels moments que agradaria més estar fora de l'hemicicle celebrant la victòria, però, en tot cas, les responsabilitats són les que tenim en aquests moments i hem de parlar de la Moció del Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

En tot cas, com ja he dit aquest matí, segona entrega de la participació del nostre Grup sobre aquests temes d'infraestructura. Ja aquest matí hem demostrat la situació de disbauxa planificadora i de manca de bona gestió pública que hi havia en tot el que s'està referint el futur del mitjà de transport del segle XXI, en aquest cas l'alta velocitat, que creiem que aquest no és el futur, sinó que més aviat és un futur bastant negre per a la resta del transport públic del nostre país, i sobretot del transport ferroviari.

Hem dit que explicaríem en aquests moments, doncs, el per què de la nostra votació, la votació no favorable a aquesta Moció; bàsicament, perquè no estem a favor, o no creiem que el sistema d'alta velocitat sigui el més necessari per al país. I diem per què: per la baixa rendibilitat econòmica i social, perquè no resol el transport de mercaderies. Una altra dada important: mentre a Europa i Estats Units el transport de mercaderies utilitza trens que poden transportar entre vint-i-dues i trenta-dues tones per eix, aquí, la proposta que hi ha fins aquest moment –i no se sap mai fins quan pot canviar–, doncs, només pot portar disset tones per eix. Una demostració més que no és una aposta per al transport de mercaderies, que és un dels elements claus, evidentment, per a un desenvolupament sostenible.

Hem dit que també hi estàvem en contra perquè això significarà una disminució de les inversions en el ferrocarril convencional, i hem posat l'exemple del Barcelona - Puigcerdà, que en alguns trams en aquests moments va a trenta quilòmetres per hora, però també podríem parlar què passa amb el Lleida - Manresa; per què no es desenvolupa ja el tren que pot arribar a la costa des de Blanes a Lloret, i en canvi sí una autopista de peatge; o fins i tot, també, un eix ferroviari transversal com un element també d'equilibri i de cohesió del territori. Aquestes qüestions no es plantejaven ara, i menys es plantejaven després que haurem dilapidat gran quantitat de fons públics en la construcció d'aquesta nova infraestructura. I per últim, també, per l'impacte que té sobre el territori.

Per això nosaltres presentàvem una alternativa, que són els trens 200. Una alternativa que en aquests moments a Europa s'està plantejant a través dels trens pendulars, important. El Lió - Torí, Lió - Milà, doncs, s'utilitza també per a aquests mitjans de transport, que en aquests moments són molt més eficients de d'un punt de vista econòmic, des d'un punt de vista social i des d'un punt de vista ecològic. Per l'orografia, per l'economia, per la grandària del nostre país no és necessari el desenvolupament del TGV, sinó un altre tipus de transport ferroviari de passatgers i mercaderies. Farem una destrossa important en el territori, total per a guanyar una hora més. Amb el plantejament que nosaltres presentem de la velocitat alta o els trens 200 s'hi estaria una hora més només d'anar al Madrid - Barcelona i, en canvi, les conseqüències que provocarà en el territori seran de difícil solució.

A la Moció del Grup Socialista es plantejava en el punt 2.b aquest enllaç del corredor mediterrani. Doncs, miri, aquest és un exemple que semblava que al senyor Nadal no li acabava d'agradar massa aquest tipus de connexió que hi ha en aquests moments, o, en tot cas, ell preferia que ja fos com la resta, a través d'alta velocitat. Doncs, el que s'anomena l'Euromed, que no deixa de ser un AVE reconvertit, un AVE que va a poc a poc, de la gran planificació que es va fer anteriorment, que varen sobrar sis AVE i els hem col·locat al corredor del Mediterrani, doncs, evidentment, ha tingut uns resultats importantíssims, boníssims, i que, evidentment, això no ha significat una destrucció i un trinxament del territori. I en canvi ha tingut uns resultats d'atracció de passatgers que utilitzaven altres mitjans de comunicació cap al tren, doncs, importantíssims, que sembla que no es té massa interès a anunciar, mostrant que la velocitat alta és un element importantíssim, també, en el nostre país, clau en el nostre país. I tot i així, tot i que encara el corredor del Mediterrani, que en aquests moments s'utilitza, no està en les millors condicions, encara no s'ha fet el condicionament necessari perquè sigui el màxim d'eficient.

En definitiva, nosaltres no votarem favorablement aquesta Moció pel que hem explicat, com tampoc hem votat al matí la Moció de Convergència i Unió. El que sí que demanàrem, en tot cas, és votació separada del punt número 5, que, evidentment, estem d'acord a impulsar la construcció de les infraestructures que contribueixin a la conversió de Barcelona en capital europea i centre logístic del sud d'Europa. Però, evidentment, no són aquestes les infraestructures que nosaltres creiem que siguin imprescindibles per aconseguir de Barcelona el que es demana en aquesta Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alicia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ens trobem aquesta tarda un altre cop amb el que hem dit aquest matí, la segona entrega del que és tot el debat de la política d'alta velocitat i de la política ferroviària de la Generalitat de Catalunya. També sembla que ho fem entre amics o entre companys perquè, doncs, resten poques persones o pocs diputats en aquesta cambra, i jo crec que és un tema de gran importància com perquè tingués, doncs, la presència de molts altres companys que potser aquest matí ens han sentit els nostres plantejaments respecte al que han de ser els objectius de capteniment, en aquest cas de la política ferroviària de l'àrea metropolitana de Barcelona, però tot plegat parlant de l'alta velocitat a Catalunya.

Nosaltres el que farem, dit ja el que aquest matí hem esmentat, és posicionar-nos sobre el contingut de la Moció. Però permeti'm, senyor Nadal, que li faci un apunt al que ha estat la seva exposició, o el que va estar la seva exposició a la interpellació. Sé que és reite-

rar el que aquest matí el nostre Grup Parlamentari ha dit, però, escolti'm, dir que el Partit Popular s'oblida de Catalunya i dir que la política d'alta velocitat del Govern d'Espanya no ha apostat per l'alta velocitat és no dir la veritat. I llavors, com que aquest matí li he recordat el que el Govern socialista ha fet al llarg de catorze anys, és a dir no apostar per l'alta velocitat a Catalunya, no cal que li ho reiteri, però sí que li demani, senyor diputat, que sigui més curós i que sigui més rigorós amb afirmacions demagògiques d'aquest tipus.

Passant al que seria el contingut de la Moció, nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, en el punt primer estem absolutament a favor i també això ratifica el que hem votat aquest matí amb la Moció de Convergència i Unió. És a dir, vetllar perquè es compleixi el compromís de fer arribar el tren d'alta velocitat el 2004 a l'aeroport de Barcelona i a la frontera francesa.

Vostè mateix, senyor Boada, deia aquest matí que semblava que havia llegit en mitjans de comunicació que aquest tren no arribaria a la frontera francesa, o es deia el 2006 o el 2008. (*Veus de fons.*) Exacte, sí, sí. Ho ha dit, i ho diu avui i ho porta la premsa de Girona, la nostra premsa a les comarques gironines. Ara bé, jo, si li plau, doncs, que li faci un aclariment, li recordo la cimera hispanofrancesa que van tenir els dos governs, i li recordo els compromisos dels dos governs de fer arribar el tren de l'alta velocitat el 2005 a la frontera francesa, amb la qual cosa seguim amb els terminis. El nostre vot seria afirmatiu, llavors, en aquest punt primer, senyor Nadal.

Respecte a l'apartat segon, entrem en el que és el disseny del traçat del tren d'alta velocitat, sobretot a l'àrea metropolitana de Barcelona. I vostès ens plantegen renegociar el que ha de ser el projecte constructiu de l'alta velocitat. Miri, nosaltres, apellant al rigor que nosaltres tenim, li hem dit que això..., li presentem una esmena dient que en aquest cas l'únic que caldria fer aquí és incorporar, a l'estudi informatiu que ja té fet el Ministeri de Foment, aquesta possibilitat que s'acosti la via del tren d'alta velocitat a la via principal i es faci el bucle o l'ansa per arribar fins a l'aeroport. A vostès sembla que no els satisfà, i jo, clar, em pregunto: home, no els satisfà?, clar, és que estant al Govern a l'ombra, tindre que governar sense governar i, quan es va a governar, no fer-ho..., doncs, és molt fàcil demanar-ho. I llavors jo li dic: miri, el nostre projecte és l'acord a què s'ha arribat amb el Govern de la Generalitat de Catalunya, és a dir, acostar l'alta velocitat a la via principal i fer arribar aquest bucle, que permetrà que molts viatgers que utilitzin la via principal no s'hagin d'aturar els vint, vint-i-cinc minuts que els fa l'aeroport, i permetin que aquest tren sigui d'alta velocitat, que és el que ha de permetre la mobilitat dels viatgers.

Respecte a l'apartat número 2, nosaltres ja li hem dit també, senyor Nadal, que li hem presentat una esmena, amb la qual li diem: creiem que s'ha de produir l'enllaç amb el corredor del Mediterrani; creiem que s'ha de produir aquest enllaç, i la línia d'alta velocitat en el Camp de Tarragona també facilités l'accés al port de Tarragona i a l'aeroport de Reus. Vostè ha fet esment, ha fet esment correctament de les declaracions que el nostre ministre de Foment va fer a Tarragona. Doncs,

bé, nosaltres li diem que ratifiquem la intenció del Ministeri de Foment que això es realitzi i que es produeixi aquest enllaç.

Com que veig que el tren..., perdó, el temps s'esgota —que no pas els trens se'ns esgoten—, li diria, passem molt ràpidament a dir-li que respecte a l'apartat c, al qual nosaltres li hem plantejat una esmena que sembla ser que vostè no accepta, recordar i deixar palès que les alegacions que va presentar l'Ajuntament de Lleida —que en aquest cas no hi és el senyor alcalde—, aquestes alegacions ara s'han ampliat, i l'actitud d'ara de l'Ajuntament de Lleida nosaltres esperem que sigui la de cercar un diàleg i no la d'obstruir una infraestructura d'aquestes característiques.

Respecte als apartats 3 i 4, evidentment no sol·licitarem..., i no s'ha d'aprofitar qualsevol moció per demanar els traspassos de les competències i la gestió ja sigui de l'AVE o ja sigui de les polítiques de la xarxa de Renfe. I, escolti'm, al punt 4, permeti'm que li digui una cosa, una cosa molt puntual: sap vostè el que deia el Pla director d'infraestructures del senyor Borrell? Deia que s'havia de finançar l'alta velocitat espanyola..., Administració autonòmica, Administració local i empreses privades! I vostè ara em reclama el retorn dels interessos dels diners que es puguin avançar per assegurar l'enllaç de l'aeroport. Podien haver estat més curosos en aquell projecte, que no van aplicar, i en aquest, que evidentment tampoc té futur de ser aplicat.

Respecte al 5 i al 6, vostè ha acceptat les nostres esmenes, la qual cosa ens plau, perquè creiem, doncs, que s'ha d'impulsar la construcció d'aquestes infraestructures; també s'ha d'incrementar la capacitat inversora respecte al metro, respecte a l'autobús, l'àrea metropolitana urbana de Barcelona... I, evidentment, al punt 6, nosaltres el que volem és cercar un acord entre totes les administracions implicades per tal de negociar la nostra política ferroviària, que considerem cabdal en el nostre país.

Moltes gràcies, senyors diputats i senyores diputades; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Sánchez-Camacho. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per intervenir, l'illustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant... (*Remor de veus.*) Continuo, senyor president?

El vicepresident primer

Sí, sí, endavant, endavant, senyor Bonet. Té la paraula.

El Sr. Bonet i Revés

Bé, en fi, com deia la diputada Sánchez-Camacho, se'ns està esgotant el temps i els trens ens estan esgotant ja, avui. Bé, nosaltres votarem afirmativament aquesta Moció, fins i tot amb les esmenes que s'hi han introduït, que crec que la milloren.

Nosaltres creiem que el primer punt és essencial, perquè, en fi, tothom tem que no s'acabaran complint els terminis previstos.

Després, nosaltres, en el punt 2.a, doncs, en el nostre programa teníem previst fer que arribés el tren a l'aeroport del Prat en la línia principal. Creiem que això asseguraria perfectament que tots els trens passessin realment per l'aeroport, o la majoria dels trens, només que ara amb aquesta nansa que es proposa.

Després, també, la qüestió de l'eix mediterrani..., hem dit sempre que les connexions amb València, doncs, han de ser prioritàries, i en aquest sentit no fa només que reblar el nostre ideari. També les poblacions afectades..., a vegades sembla que les poblacions només tenen servituds, i se les ha de compensar per aquestes servituds.

Després també el punt 4, el retorn amb interessos dels diners, nosaltres en principi estàvem en contra d'això, perquè creiem que Catalunya ja paga prou, i només falta que, a part de pagar els impostos, els serveis també..., ens hàgim de pagar les infraestructures que haurien de pagar els altres.

I finalment, el punt 6, doncs, també cercar un acord català..., hi estem absolutament d'acord.

Per tot aquest sentit, doncs, nosaltres votarem afirmativament la Moció.

Gràcies.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, pujo aquí a la tribuna, molt breument, però, si ho faig des de l'escó ençà, segur que molestaré els diputats per entrar i sortir.

Dir-los..., senyor Boada, només per contestar-li..., perquè he sentit el mateix discurs tant el matí com a la tarda; pràcticament seria repetitiu, però dir-li: vejam, jo estic d'acord amb els seus criteris, amb la seva manera de pensar, i estic d'acord que no estiguin d'acord amb el tren d'alta velocitat. Ho entenc, i vostè sap per què també tinc més criteri que, potser, altres diputats. Però, clar, quan vostè parla de «disbauxa planificadora»..., això no; això no, perquè des de l'any 82 que la Generalitat hi està treballant. Jo, com a alcalde, els últims..., l'any 86 ja es va fer una reserva de sòl; estava planificat. El projecte constructiu del tros frontera francesa a Barcelona es va acabar el 89-90. Planificat ho està; no digui «disbauxa planificadora»! Pot dir que no hi està d'acord, que no està d'acord amb el traçat, però «disbauxa planificadora», no. La Generalitat es va avançar, i, si s'hagués decidit començar la via d'ample europeu des de la frontera francesa, hi havia el projecte constructiu fet.

Senyor Nadal, vostè cada vegada que puja aquí, quan parlem de l'aeroport de Barcelona, està parlant de «bu-

nyol»; el senyor Maragall també s'hi va apuntar en un acte de partit. Es veu que per Quaresma, els bunyols, als llaminers els agraden. Però jo diria: hi ha molta diferència de l'esmena que van fer els alcaldes del Baix Llobregat que van enviar a Madrid amb el traçat que s'ha acordat amb el Ministeri? (*Veus de «Sí!»*.) Jo diria que no. Jo crec que el que ens interessa és tenir diverses opcions per passar al voltant de l'aeroport, i una d'elles per dintre, evidentment; amb les dues estacions: amb la que hi ha ara i amb la prevista quan hi hagi la nova pista.

Per tant, ja ho ha dit vostè al matí: poques diferències hi han en aquest tema entre el seu Grup i el meu, i només diria, doncs, que, a part d'aquesta, que és tècnica, n'hi ha una altra de política, que és el punt número 4. Evidentment, el punt número 4, nosaltres tampoc el votarem a favor, perquè no està decidit quin finançament hi haurà. En el moment que estigui decidit si és empresa privada, si és empresa pública qui ho paga, després podrem parlar d'interessos o de compensacions. Miri, la Generalitat –i ho deia abans al senyor Boada– l'any 89 ja va aprovar el projecte executiu; al cap d'un temps va ser el mateix Ministeri qui el va comprar.

I només, per acabar, deixi-me-li fer també una observació. En el punt número 2 de la lletra b, accepta l'esmena del Grup Popular, i nosaltres hi estem d'acord. Però, escolti'm, és aquest Govern que hi ha ara a Madrid, eh?, el que ha decidit portar la línia a Reus - Tarragona, perquè el març del 93, quan la Generalitat va dir que s'havia d'aprofitar el traçat Lleida - Barcelona per arribar a Tarragona - Reus, al port de Tarragona i a l'aeroport de Reus, el ministre Borrell s'hi va oposar. Per tant, no és aquell Govern; és aquest –una precisió.

Bé, res més, senyores i senyors diputats. I ja diem, senyor president, que votarem en contra d'aquests dos punts.

El president

Moltes gràcies. Senyor Nadal, ha admès les esmenes 2, 6 i 7, presentades pel Grup Popular. És així? (*Pausa.*) El Grup d'Iniciativa demana la votació separada del punt número 5. És així? (*Pausa.*) Alguna votació separada més? (*Pausa.*) Té la paraula la senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, demanaríem dos blocs de votació. En un primer bloc, el punt número 1, el 2.b, el 5 i el 6.

El president

El 2.b...

La Sra. Nadal i Aymerich

...el 5 i el 6.

El president

5 i 6.

La Sra. Nadal i Aymerich

I en un segon bloc, el 2.a, el 2.c, el 3 i el 4.

El president

Molt bé. (*El Sr. Manel Nadal i Farreras demana per parlar.*) Sí? Un segon. (*Pausa.*) Senyor Nadal...

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Només per comentar que l'esmena número 6, del Partit Popular, que acceptem, la acceptem en tant que esmena d'addició i no de modificació, d'addició.

El president

Molt bé, gràcies. Així consta, eh? Alguna intervenció més? (*Pausa.*) Molt bé. (*El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.*) Sí? Senyor Camp...

El Sr. Camp i Batalla

Votació separada, senyor president, dels punts 2.a i 4.

El president

2.a i...?

El Sr. Camp i Batalla

4.

El president

I 4. Molt bé.

A veure, ara prego un moment d'atenció. Tenim, em diuen, els serveis tècnics a punt, però es necessita fer una operació prèvia, i és que tots vostès treguin la tarja i la tornin a posar. (*Pausa. Veus de fons.*) No, no..., i la tornin a posar, sí, sí. (*Pausa.*) I ara de moment no els ha de sortir res. Han de tenir la tarja amb el llum de la tarja posat. Molt bé –molt bé. A veure, un segon...

Posem a votació primer el punt número 5 de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Ara sotmetem a votació el punt 2.a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 68 en contra i 5 abstencions.

Ara sotmetem a votació el punt número 4.

Comença la votació.

El punt 4 ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 68 en contra i 4 abstencions.

A continuació sotmetem a votació els punts 1, 2.b i 6.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 127 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

A continuació sotmetem a votació els punts 2.c i 3.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 116 vots a favor, 12 en contra i 5 abstencions

I ens queda ara per votar el punt número 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els fons estructurals (tram. 302-00090/06)

A continuació tractem el punt vint-i-tresè, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els fons estructurals. La presenta Socialistes - Ciutadans pel Canvi i té la paraula l'illustre diputat senyor Ramon Vilalta. *(Pausa.)*

Senyors diputats, procurin anar de pressa.

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, amb molta brevetat perquè la proposta de Moció que hem presentat com a conseqüència de la interpellació sobre gestió de fons estructurals, que va acabar sent a l'hora de la veritat sobre gestió de fons europeus, consta de tres punts, tal com vam comprometre en el moment de substanciar la mateixa interpellació. Tres punts que puc sintetitzar molt breument en dir que el que pretén el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi és reactivar el seguiment i el debat d'aquest Parlament sobre l'aplicació de fons europeus, estructurals, de cohesió i altres, que en tan gran quantitat arriben avui per avui, encara, a Catalunya i que serveixen per realitzar tantes iniciatives, bé sigui a través de la gestió del Govern de la Generalitat o a través de les corporacions locals.

Vam dir, per tant, que el propòsit bàsic de la interpellació era suscitar el debat que ens permetés a tota la cambra fer un seguiment exhaustiu i viu del que significaven aquests fons per a Catalunya, del que havien significat fins ara –fins al moment de l'aprovació de l'Agenda 2000–, i a partir d'aquest moment, sumar-nos al debat que el mateix comissari de Política Territorial Europea, el comissari Barnier, doncs, ha suscitat en l'àmbit de la Unió Europea i que penso que demà mateix, en la conferència que realitzarà el comissari Barnier des del Palau de la Generalitat, doncs, abordarà, també, des d'aquí Catalunya.

Al tercer punt de la Moció, el que proposàvem era conèixer els mecanismes a través dels quals el Govern de la Generalitat pensava utilitzar els recursos que ha habilitat en els pressupostos de la Generalitat per a compensar aquelles zones de Catalunya que han quedat excloses de l'objectiu 2, que, com se sap en aquest moment, com a conseqüència dels acords de l'Agenda 2000 abasta les zones industrials en declivi, les zones agràries que no arriben a un determinat nivell de renda i les zones urbanes que tenen problemes en alguns dels seus barris, problemes de marginació.

El conseller Homs ens va anunciar que en el pressupost de la Generalitat s'havia ja habilitat una partida, que es pensava continuar reproduint aquests anys propers, i el que no va explicar-nos el conseller Homs és de quina manera aquests mil i escaig milions de pessetes que el Govern de la Generalitat habilita de recursos propis, per intentar compensar aquestes zones que han quedat excloses –i que són el Pla d'Urgell, part de la comarca del Segrià, part de la comarca de l'Urgell, part del Gironès i part de l'Alt Empordà–, obtindran, doncs, aquests recursos habilitats per a compensació.

Per tant, tres objectius bàsics, elementals que han de permetre, doncs, l'arrencada d'aquest plantejament, del debat, d'un debat interessant, d'un debat viu sobre l'aplicació dels fons europeus a Catalunya. Ho repeteixo, senyor president: conèixer a través d'una memòria-informe allò que ha significat l'aplicació de fons fins al moment de l'aprovació de l'Agenda 2000, obrir el debat respecte al que volem que signifiquin l'aplicació de fons estructurals de cohesió i altres fons, a partir d'aquest moment i, almenys, en la perspectiva de l'Agenda 2000, des de l'any 2000 a l'any 2006, i conèixer els criteris que pensa utilitzar el Govern per aplicar aquests recursos que s'han habilitat per a compensació.

Van presentar-hi esmenes el Grup de Convergència i Unió i el Grup del Partit Popular. Bàsicament, aquestes esmenes mostraven una dissonància respecte als terminis i respecte a l'àmbit parlamentari en el qual calia que se substanciés aquest debat. Hem arribat a un acord transaccional, que jo he entregat a la Presidència en aquest moment, que bàsicament homogeneïtza els terminis de compromís a dos mesos vista i que fixa la referència de la Comissió de Seguiment de la Unió Europea i Actuacions Exteriors com l'àmbit parlamentari més idoni per propiciar aquest debat, donat que alguns fons, probablement, seria més lògic seguir-los des de l'àmbit de la Comissió de Política Territorial, però hi han uns altres fons que tenen una naturalesa més íntimament vinculada a les polítiques agràries i que, per tant, el seu àmbit natural de debat seria la Comissió d'Agricultura. Per tant, ni una ni altra, com es posava en evidència en aquelles esmenes, sinó en una comissió comuna per a tots, que és la Comissió, jo crec, de Seguiment de la Unió Europea i Actuacions Exteriors.

Per tant, senyor president, el text que li he entregat és una esmena transaccional signada pels portaveus dels grups esmenants i per mi mateix i que serviria per a resoldre, doncs, la refosa de la nostra Moció i de les esmenes que s'hi presenten.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tota aquesta Moció arrenca, al nostre entendre, de la que es va substanciar el 8 de maig del 97 en què el Parlament de Catalunya es va comprometre a informar

anualment a la Comissió de Seguiment de la Unió Europea i Actuacions Exteriors d'aquest Parlament sobre les transferències dels fons estructurals que administren els diferents departaments i els projectes locals cofinançats per aquest fons.

Jo voldria remarcar a la cambra que, tant en els números d'entrada 6 del x del 98, 6 del x del 97 i 27 del x del 99, tots ells en compliment de la Moció que acabo de relatar, aprovada pel Parlament de Catalunya..., el Govern a través del senyor Artur Mas va presentar i ha presentat a aquesta cambra la creació del Consell de Treball Econòmic i Social del fons de Catalunya, tot l'Informe sobre l'actuació dels fons estructurals i dels fons de cohesió de la Unió Europea a Catalunya. Per tant, s'ha complert per part del Govern aquesta obligació.

Malgrat tot, senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres donarem suport a l'esmena transaccional i per això estem d'acord a presentar davant d'una comissió parlamentària, de Seguiment de la Unió Europea i Actuacions Exteriors, abans de dos mesos, l'Informe-Memòria de les actuacions realitzades a Catalunya durant el període 94-99, mitjançant els fons estructurals que administra la Generalitat i els projectes locals cofinançats per aquest fons. Durant el proper exercici es presentarà l'Informe corresponent a l'any 2000 i, en el futur, l'Informe anual corresponent. També estem d'acord a presentar davant de la Comissió parlamentària de Seguiment de la Unió Europea i Actuacions Exteriors, abans de dos mesos, la previsió de desplegament a Catalunya de la política estructural dels fons europeus, estructurals, de cohesió i altres per al període 2000-2006 i, finalment, també estem d'acord a informar a través de la mateixa Comissió, abans de dos mesos, dels criteris del Consell Executiu de la Generalitat per tal de compensar les zones de Catalunya excloses a l'objectiu número 2, és a dir, el Pla d'Urgell, part del Segrià, part de l'Urgell, part del Gironès i part de l'Alt Empordà.

Amb tot això, senyores i senyors diputats, nosaltres donarem suport a aquesta Moció transaccional i demanem als senyors i senyores diputats que hi votin favorablement.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de manera molt breu, en primer lloc, encara que tingui la paraula hipotèticament per defensar l'esmena presentada pel Grup Popular en aquesta Moció, anuncio la seva retirada per coherència amb la transaccional que els tres grups, el Grup proposant de la Moció i els dos grups esmenants, Convergència i Unió i el Grup Popular, hem arribat. I no defensaré l'esmena perquè en estar retirada entrariem, doncs, en aquelles històries de què hauria passat si no hagués passat.

Jo crec que, amb independència que, com deia el senyor Jaume Camps, aquesta Moció arrenqui del 8 de

maig de l'any 97 o arrenqui del 8 de març de l'any 2001 –cosa que és un tema de dades inincident–, el que s'ha arribat és a una transacció, la qual garanteix que aquesta cambra –essencialment, com a comissió única: la de la Unió Europea i Actuacions Exteriors– tingui coneixement dels fons procedents de la Unió Europea, dels criteris amb què s'apliquen i dels objectius que es persegueixen. Crec que això és bo –accepto, senyor Camps, que això ja es feia via Registre, ara es farà per una via molt més parlamentària, molt més directa, que és la via de la paraula– i per això, simplement, i per no allargar-me, demanaria als senyors i senyores diputats dels altres grups el vot favorable a aquesta transaccional que hem arribat entre tots.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, el senyor Camps deia que la transacció o l'acord a què puguem arribar avui i que nosaltres votarem favorablement arrenca del 97; en tot cas, aquesta afirmació el que únicament i exclusivament demostra és l'incompliment per part del Govern d'aquell acord del 1997 i no sols perquè no ha fet aquesta presentació en cap dels exercicis, i a més a més, aquest incompliment, doncs, encara és més important quan des del juny del 1999 els reglaments dels fons estructurals obliguen, senyor Camps, a la participació dels ajuntaments i dels interlocutors econòmics i socials en el seu desenvolupament. I això és un element important que s'anomena el principi de «partenariat», o sigui, que no és cap acció graciosa del Govern de Convergència sinó que és una obligació, deguda als reglaments dels fons estructurals i, en tot cas, és un incompliment des del 97 fins ara del que es va acordar aquí, en aquest Parlament. Ho dic perquè en quedi constància i no sembli, doncs, que s'estan dient coses que no són certes, senyor Camps.

Després de llargues negociacions el que sí que ens ha portat és que les associacions de municipis només participaran en el seguiment del DOPU –els explico, doncs, que és el Document Únic de Programació– i, d'aquesta manera, se'ls ha furtat la possibilitat de decidir sobre el model del seu desenvolupament. Malgrat tot, hi ha des del juny del 99 l'obligatorietat –seguint el principi de «partenariat»– de la seva participació.

Evidentment, amb aquest tarannà de com es distribueixen, com es planifiquen els fons estructurals, no és per atzar que s'hagin produït frau al Departament de Treball en la gestió dels fons socials europeus durant el període anterior. Aquesta manca de transparència en la gestió n'és la responsable, d'aquesta situació.

És possible, doncs, que ara hàgim avançat en aquesta només presentació, no pas participació, a través d'aquesta Moció, però sí que cal tenir en compte aquesta actuació que hi ha hagut en aquest moment, tant en l'estra-

tègia de desenvolupament de l'objectiu 2 a Catalunya en el període anterior com en el present. De totes maneres, per a nosaltres és molt important saber què pensa fer el Govern amb aquestes cinc comarques i aquests municipis de Barcelona, Badalona, Santa Coloma i l'Hospitalet exclosos de la possibilitat de rebre cap finançament comunitari del Feder; no hem vist, fins aquest moment, com es representa a través del mecanisme que és el PUOS; veurem ara si uns fan un plantejament i ens diuen amb quins diners o com es pensa compensar aquestes zones i, per últim, nosaltres també participem, d'una manera positiva, de la importància que el Parlament estigui informat del seguiment del document únic de programació 2000-2006, un element important, com també de la resta de les actuacions finançades amb recursos comunitaris.

Concretament, nosaltres pensem –i suposo que també s'informarà i també ja ho va dir el senyor Vilalta en la seva intervenció a l'anterior Ple– de les iniciatives comunitàries Interreg 3 i també de l'Equal, que són també elements importants, així com dels projectes que es presentaran a finançament dels fons de cohesió. Esperem, doncs, que aquest sigui un pas més per aconseguir la transparència en la gestió i el desenvolupament d'aquests fons estructurals, transparència que –repetim– fins aquest moment no ha existit i que era just i necessari, perquè, evidentment, era diner públic que tots els ciutadans del nostre país havien de saber com i de quina manera es distribuïen.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, per donar suport a aquest text transaccional amb relació a la Moció presentada molt oportunament pel diputat Ramon Vilalta, un acord que, aquesta vegada sí, nosaltres esperem i desitgem que sigui complert pel Govern i que es presenti a la cambra, a la Comissió de la Unió Europea, doncs, l'informe de les actuacions, de les valoracions que s'han realitzat i que s'han finançat amb càrrec als fons estructurals europeus. I punt segon: és bo també que fruit d'aquest text transaccional i de la Moció i de l'interès del diputat Ramon Vilalta el Govern consideri i posi a consideració de la cambra les mesures i les actuacions que pensa dur a terme en un termini de temps breu per tal de compensar aquelles comarques que no han estat incloses dins l'objectiu 2; és bo que aquesta Moció s'hagi produït perquè, a partir d'aquesta Moció, el Govern sembla ser que, en compliment del Parlament, actuarà, i el que és trist és que el Govern hagi d'actuar en funció d'aquesta Moció i no hagi decidit actuar ja des de l'endemà mateix que tothom va saber que aquestes comarques no estaven incloses dins l'objectiu 2.

El nostre vot, per tant, serà favorable al text transaccional.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. El diputat proponent, com que ja ha presentat les esmenes transaccionals, crec que ja s'ha posicionat sobre aquest punt.

Prego als senyors diputats que es posin a punt per poder votar.

Sotmetem a votació la Moció presentada pel Grup Socialista i transaccionada pels Grups de Convergència i Unió i Grup Popular.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria d'infraestructures (tram. 302-00091/06)

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria d'infraestructures. La presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i per exposar-la té la paraula l'illustre diputat senyor Carles Bonet. (*Remor de veus.*)

Prego als senyors diputats que ja tinguin clar el seu posicionament sobre aquesta Moció i que no necessiten el debat i que volen sortir, que ho facin de seguida. (*Pausa.*)

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta és la tercera Moció, avui, sobre aquest tema dels trens i, clar, potser ja comencem a estar una mica cansats. Intentaré ser ràpid i breu.

Primer: els objectius de la Moció eren molt clars, tal com està escrit aquí; es tractava d'aprofitar l'estat d'opinió pública que s'havia creat arran de les declaracions del senyor Álvarez Cascos, escandalitzant –amb un escàndol no precisament farisaic– que el TGV no aniria a l'aeroport. Això va provocar un estat d'opinió a la societat catalana que crec que se'n derivà d'una demanda per a la unitat d'acció de totes les institucions catalanes. Sovint, les nostres tradicionals divisions a la plaça de Sant Jaume, on es veuen més clares, han estat motiu de retards, dèficits i omissions d'inversió; després de vint anys, no hi ha cap persona a Catalunya que mínimament estigui al cas del tema que cregui que, en fi, hi ha un tracte just en inversió, sinó tot al contrari: tothom que està una mica assabentat del tema creu, confirma el gran greuge que en matèria d'inversió pateix Catalunya.

És així, doncs, que des d'Esquerra Republicana creiem que hi ha base suficient, com a mínim en recursos, en volum en tots aquests anys, per a un nou –podríem dir– memorial de greuges, i que aquest s'hauria de concretar en la litúrgia *ad hoc*, eh? Això necessita, doncs, uns consensos i això necessita una litúrgia al més alt nivell i, com deia el president Tarradellas, doncs, a vegades les

coses s'han de fer d'una certa manera i crec una cimera institucional ben feta donaria un caire simbòlic a tota la societat catalana i, a més a més, mostraria davant de Madrid que hi ha unitat en l'essencial en el tema de les inversions. No sé qui va dir que els països seriosos tenen una sola política exterior, i potser no serem mai un país, però sí que almenys hem de ser seriosos algun dia i, per tant, doncs, nosaltres creiem que caldria fer un esforç per reunir en una cimera institucional totes les institucions que pesen al país per tal d'acordar un programa comú i acordar unes inversions necessàries.

A l'altre objectiu –seguint amb aquest fil argumental– s'insta a vincular les negociacions per al nou finançament amb els dèficits i necessitats d'inversió; la inversió creiem que és igual d'important que el finançament i cal vincular-los si volem assegurar la pervivència, el desenvolupament del model econòmic social català i la cohesió social i nacional de la nostra societat. Però aquesta munició de la inversió cal tenir-la sempre, no només puntualment quan es necessita per fer algun llibre o algun informe, i per això es demana a l'Institut d'Estadística de Catalunya que tingui afinat el percentatge d'inversió acumulada que ha tingut l'Estat i totes les altres institucions amb relació a les obres públiques i a les infraestructures. Per tant, creiem que aquesta munició sempre cal tenir-la present i és així com posem en el punt 2 i 3 que es tingui sempre present que hi hagi a l'abast aquestes dades.

Finalment, els punts 4 i 5 de la Moció, doncs, és aprofitar la vinguda del tren d'alta velocitat per acomodar, per fer un revulsiu a tota la xarxa ferroviària de Catalunya i, en particular, doncs, ja que el Ministeri de Foment diu –o s'ha acceptat– que s'ha de pagar, aleshores aprofitar per contrapartida per fer els soterraments necessaris, fer les compensacions en els pobles, en els termes municipals on els passa aquesta gran ferida, i també reclamar el traspàs de les rodalies interpretant l'Estatut, la Constitució i les noves normatives europees.

Bé, aquesta és la Moció. Val a dir que he acceptat l'esmena número 5 de modificació, del Grup Popular, per mor, doncs, en fi, a la seva votació favorable a tot punt que crec que condiciona, eh?, també, el Govern de l'Estat i unes transaccions...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bonet i Revés

Sí, ara els les passaré.

El president

No, no, que hauríem d'acabar.

El Sr. Bonet i Revés

Sí, acabo de seguida, senyor president. Al punt 2 de la Moció, una transacció amb Convergència i el Partit Popular que en comptes de demanar que l'Idescat ho faci en el termini de dos mesos sigui abans de final d'any, i en el punt 4.1, doncs, supressió de la totalitat, és a dir..., perdó, dels conceptes que impliquen totali-

tat, eh?: «soterrament de tota la xarxa», suprimir «tota»; «que passa per totes les zones», supressió de «totes».

Ho deixo aquí, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, haig de reconèixer que aquesta Moció és una mica estranya, perquè hi ha molts elements barrejats, aquí, encara que tots parlin d'infraestructures, però a vegades es fa una mica difícil d'entendre, senyor Bonet, el que vol dir aquesta cimera institucional, no? Dóna la sensació que si els resultats d'aquesta cimera institucional –no sé si es convocarà o de quina manera es convocarà– seran vinculants o no seran vinculants; si aquesta cimera institucional tindrà un caràcter jurídic o no, com sí el tindria un pla territorial, que tant vostès com nosaltres anem exigint des de fa molt temps els plans territorials parcials, que són els que veritablement planifiquen i diuen com ha de ser el territori en el present i en el futur. Ens fa por que això no sigui un fòrum: allà es plantejaran algunes persones o alguns tècnics, hi diran que és que pensen, i llavors, evidentment, el Govern farà el que cregui convenient, o sigui, el que ha fet fins aquest moment o fins ara amb relació a les infraestructures com amb relació amb totes les altres coses.

De totes maneres, fer un gran debat sobre el tema de les infraestructures nosaltres creiem que és important i per això hi votarem favorablement, sempre amb la recança que ens queda que si veritablement servirà per a alguna cosa aquesta situació, més que res sabent el tarannà del Govern amb relació a les infraestructures, que sempre en té una visió molt i molt unilateral, no?

El que sí que ens sembla, també, molt important és el tema que s'elabori un estudi rigorós de les xifres d'inversió real acumulada des de l'any 1980, no?; de fet, fa temps que anem reclamant aquestes dades; reclamem, també, al Congrés de Diputats i que no hi ha maneres que ens donin aquestes dades que demostrin quina ha set l'aportació de cada una d'aquestes institucions quant a inversions. Sembla que és molt difícil, per a cada una d'aquestes administracions, quina és la quantitat que inverteix en el nostre país; seria bo saber-ho, més que res per una qüestió estadística; més que res perquè llavors cada un de nosaltres sàpiga o tingui molta més informació a l'hora de repartir responsabilitats sobre la situació de les infraestructures en el nostre país.

El que sí que també creiem que és important és el punt 3, l'element de les inversions, quina quantitat; quina quantitat és l'element clau per entendre, quan es discuteixi el nou finançament, la inversió que s'ha de fer en el nostre país, veure quin és percentatge i a partir d'aquest percentatge, doncs, evidentment, que sigui anualment aquesta participació i d'aquesta manera també tindrem molt clar com es tradueix l'aportació i l'esforç fiscal del nostre país, de Catalunya, en l'aportació en inversions per part del Govern de l'Estat.

El que nosaltres no li votarem favorablement seran els punts 4 i 5 –no accepta les nostres esmenes–, en el sentit que nosaltres continuem pensant que la xarxa de TGV no és la més ideal per al nostre país, veig que cada vegada ens quedem sols ja amb aquesta situació, amb aquest posicionament d'estar a favor d'un altre sistema que és la velocitat alta, el que nosaltres anomenem «trens 200» i, a més a més –com li mostrem–, doncs, tot un seguit de propostes –en algunes vostè hi coincideix–, però preferiríem nosaltres obrir un gran debat nacional per elaborar un pla ferroviari; ara sembla que només anem a pedaços, el gran TGV, i tot l'altre ho deixem per a més endavant, i em sembla que seria molt més important millorar la connectivitat ferroviària dintre de les nostres comarques, dintre la xarxa metropolitana, augmentant i potenciant el servei de rodalies, i sobretot, també, potenciant el servei de transport de mercaderies a través d'aquest pla logístic que jo crec que és clau, indispensable, per al futur social, econòmic i ecològic del nostre país; el mateix que, d'una vegada per totes, tenir una integració tarifària.

Ens semblava que aquests eren elements molt més claus, molt més puntuals a tenir en compte; vostè, senyor Bonet, no ho ha cregut convenient, per la qual cosa nosaltres no votarem favorablement els punts 4 i 5, i aprofito, senyor president, per demanar votació separada, precisament, d'aquests dos punts: el punt 4 i 5.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per veure avui ja la darrera Moció subsegüent a interpellacions en matèria d'objectius de capteniment en infraestructures. Com que ja hem parlat, al llarg de tot el dia d'avui –matí i tarda–, de la política ferroviària, objectius de capteniment en matèria d'infraestructures, tren d'alta velocitat al llarg de tot el plenari d'avui, el nostre Grup Parlamentari es posicionarà amb el contingut concret de la Moció que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Nosaltres, amb el primer punt, els hem presentat una esmena quan vostès parlen de convocar una cimera institucional que, presidida per la Generalitat i d'acord amb el que vostè argumentava, senyor Bonet –aquell memorial de greuges del senyor Almirall, que va ser

presentat el 1870 i escaig, si no ho recordo malament, 75 o 76, al rei Alfons XII–, doncs, bé, no sabem si aquest és un seguit d'un segon historial de greuges, però aquesta cimera insitucional nosaltres creiem que no havia de ser tal sinó que havia de ser, doncs, un grup de treball que estigués format i presidit per la Generalitat de Catalunya, la resta d'institucions que la conformen i representacions dels grups parlamentaris. A més, afegir-li, senyor Bonet, que ja la Conselleria de Política Territorial estava encetant una línia de converses –o tot un seguit de converses– amb un fòrum com a grup de treball en el qual estaven incloses aquestes institucions: ajuntaments, federacions de municipis, associacions de municipis i grups parlamentaris; és a dir, nosaltres –en el cas que vostè, com que no ha deixat palesa l'acceptació de la nostra esmena, sembla ser que no l'acceptava–, doncs, no tindríem inconvenient a votar-ho, tot i que creiem que no és absolutament necessària una cimera institucional.

Havíem presentat, a més, dues esmenes als apartats 1.a i b en sentit d'estudiar i avaluar, segons els termes ja explicitats pel Govern de l'Estat, tot el seguit d'infraestructures pendents, així com també avaluar el pes necessari de les inversions de l'Estat i estudiar una política comuna. Com que el ponent d'aquesta Moció tampoc s'ha pronunciat respecte a les esmenes presentades en aquests tres apartats, nosaltres sí que li avancem, senyor diputat, que votariem a favor de la a i de la b –és a dir, valorar la situació d'infraestructures i avaluar el pes–, però no la c, perquè creiem que aquesta cimera, en el sentit que tampoc vostè ha explicitat si és vinculant o no, doncs no hauria de concloure una política comuna, sinó simplement hauria d'estudiar una política comuna, però no creiem que hagi de concloure una política comuna perquè vostè tampoc precisa quina és la capacitat vinculant d'aquesta conclusió de política comuna, amb la qual cosa el nostre Grup no acceptaria aquest apartat 1.c.

A l'apartat número 2, nosaltres, com el senyor Boada, també estem d'acord –i com el ponent d'aquesta Moció– amb el fet que creiem que l'Institut d'Estadística de Catalunya, l'Idescat, hauria d'elaborar un estudi rigorós, però dir-li, senyor Boada, escolti'm, jo no sé si vostè ha tingut problema a accedir a les xifres d'inversió que es tenen per part de l'Administració de l'Estat –li recordo, doncs, que hi ha la publicació de la Memòria d'inversions, li recordo que també hi ha la publicació de les intervencions anuals de l'Estat...– i, bé, doncs, es veu que podem tenir criteris discrepants, però, evidentment, allà hi surten.

De totes maneres, nosaltres creiem que sí, que aquest Institut d'Estadística hauria d'aplegar aquest informe rigorós i ens satisfà que el diputat proponent hagi acceptat el termini –que creiem que en dos mesos no haguera estat possible o no haguera estat l'estudi que tots necessitem, i que abans de final d'any és un bon termini per acceptar-ho.

Respecte a l'apartat tercer, en el marc de finançament..., de negociacions del nou finançament, que s'hi incloguin les necessitats d'inversió com a paràmetre bàsic, jo crec que això ja no cal, és a dir, en la que serà una de les grans qüestions a tindre presents a la política cata-

lana, que és el nou marc de finançament que el nostre país ha de tenir, creiem que evidentment el paràmetre de les inversions ja es tindrà en compte, amb la qual cosa en una Moció d'infraestructures no creiem que sigui el lloc més adient per plantejar una qüestió d'aquestes característiques. A més, també recordar-li, senyor Bonet, que la inversió que ha fet en infraestructures el Govern de l'Estat ha estat molt més alta –i això també hauríem de dir-li al senyor Nadal, gairebé un 16% d'inversió d'infraestructures del Govern de l'Estat governant el Partit Popular– quan gairebé, quan governava el Partit Socialista, senyor Nadal –sento haver-li-ho de recordar–, no arribava gairebé al 10.

Però en el que sí que respecta a l'apartat número 4, m'agradaria, doncs, dir que queda redactat amb l'esmena número 5 del Partit Popular; és a dir, que en el marc de la negociació amb el Ministeri de Foment i d'acord a..., per a l'arribada del TGV a l'aeroport del Prat, es valorin els acords impulsats pel Govern de l'Estat i de la Generalitat, es valorin –que no s'incloguin– el soterrament de la xarxa de Renfe, com ha succeït, per exemple, al Prat de Llobregat, a l'Hospitalet –i en això estem d'acord– i un pla de reforma de la tota la xarxa Renfe; el que sí, evidentment, no li acceptaríem, senyor diputat proponent, és l'apartat 4.3, perquè ja ho hem dit, ho hem argumentat al llarg de tot el dia avui, que no creiem necessari aquest sistema just de compensacions pel que respecta a tots aquells municipis que, segons vostè, doncs, plategen aquestes servituds.

I a l'apartat número 5 avançar, com és –i també ho hem dit– en la Moció del Grup Parlamentari del Partit Socialista de Catalunya, que nosaltres no votarem a favor del traspàs dels serveis de Renfe al territori de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Llavors, avançar al senyor president que farà em votació separada dels apartats 3, 4.3, 5 i 1.c.

Moltes gràcies.

El president

Un segon, senyora diputada, que no sóc tan ràpid.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Molt bé, senyor president.

El president

A veure, torni-m'ho a repetir.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Miri, faríem votació separada, dos blocs de votacions, de l'apartat 3, 4.3, 5 i 1.c...

El president

5 i 1.c...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

...i, per l'altra banda, dels apartats 1.a, 1.b...

El president

Bé, de la resta, diguem-ne...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

De la resta, exacte.

El president

Molt bé.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Per posicionar-se el Grup Socialista, té la paraula l'illustre diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Per anunciar que votarem favorablement el conjunt de la Moció i amb les esmenes, ja siguin del Grup Popular, incorporades, com de Convergència i Unió, diguem-ne, acceptades, les que s'hagin acceptat i transaccionat. Només fer tres comentaris sobre la intervenció del senyor Bonet, que em semblen importants referir-m'hi un moment.

Aquesta cèlebre cimera sobre les infraestructures i sobre el finançament em sembla que comença aquest cap de setmana, en concret demà, amb un seminari, però és un seminari tancat en el qual se'ns ha convidat a enviar documents perquè siguin avaluats i que es faran altres sessions i que a finals de primavera, començaments del mes de juny, es pensen fer unes sessions per avaluar el resultat d'aquest seminari. Jo espero que, a partir de la votació d'avui, sigui un seminari obert al qual siguem convidats tots, perquè jo ahir vaig trucar al senyor Grau i va dir que jo no podia assistir a aquest seminari.

Segon punt: a mi em sembla molt important que parlem del tema del finançament autonòmic i que parlem de les inversions, perquè podem tenir un molt bon finançament, però amb el bon finançament que tinguem potser no atrapem el dèficit d'infraestructures que tenim i, per tant, és important que mirem el dèficit d'infraestructures que tenim i que també intentem que es cobreixi, aquest dèficit, com més aviat millor; és a dir, si tenim ara mil quilòmetres d'autovies menys que el conjunt d'Espanya de mitjana, doncs, també hauríem de mirar que aquests mil quilòmetres els poguéssim cobrir. Per tant, a mi em sembla molt encertada la proposta del senyor Bonet de vincular el finançament autonòmic amb el tema d'inversions en infraestructures.

I, finalment, la senyora Alícia Sánchez-Camacho planteja un tema que és dir: «escolti'm, la inversió de l'Estat ha augmentat», segurament és veritat, però ha augmentat molt la pressupostada, però, és clar, l'executada és una tercera part de la pressupostada. *(Remor de veus.)*

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Micaló, té vostè la paraula. *(Pausa.)*

El Sr. Micaló i Aliu

Sí, gràcies, senyor president. Molt breument, torno a pujar aquí a la tribuna, perquè és una mica incòmode quan entren i surten els diputats parlar des de l'escó. Em penso que no hi ha gaire res més ja a afegir de tot el que s'ha dit per part de tots. Sí que ja li avanço, doncs, que votarem a favor de tots els punts d'aquesta Moció, però sí que, com que ha generat una sèrie de dubtes i de debat aquesta famosa cimera que proposa el senyor Bonet –per nosaltres, doncs, és un fòrum–, s'ha parlat que ja s'obre i tal, em permetria llegir-li, perquè em penso que algun dels diputats no en tenia prou coneixement, llegiré només un tros de la convocatòria i potser aclarirem alguns dubtes.

Diu el conseller: «Amb aquest fòrum volem des del Departament crear un espai de reflexió conjunta entre les administracions i la societat civil sobre aquesta qüestió, un espai que ens permeti plantejar actuacions futures equilibrades i de consens. El fòrum serà el mes de març» –tal com s'ha dit– «amb una taula rodona d'experts que plantejaran les primeres propostes. Al llarg dels mesos següents dos gups de treball, sobre necessitats i finançament d'infraestructures, analitzaran aquestes propostes i altres recomanacions de les diverses entitats i administracions participants en el fòrum. Com a suport dels treballs, el Departament ha previst encarregar l'elaboració d'uns estudis previs que serviran de base tècnica al llarg de tot el procés; els estudis repassaran la inversió en infraestructures de transport a Catalunya i l'accessibilitat i la dotació, comparant les dades amb els altres estats i comunitats autònomes. Aquests estudis també ens recomanaran actuacions de futur, així com possibles noves fórmules de finançament. A final del mes de juny tindrà lloc un seminari on es presentaran els estudis, es debateran diverses ponències dels grups de treball i es plantejaran les línies d'actuació de futur consensuades. Durant tot el procés es preveu facilitar la participació de les diferents entitats implicades a través d'Internet.»

Espero que aquesta lectura hagi aclarit als senyors diputats aquests dubtes que tenien.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Havent presentat ja les esmenes que accepta, el senyor diputat proposant ja ho ha explicat exactament.

A veure, ara anem a posar a votació el text d'aquesta Moció, acceptant l'esmena número 5 del Grup Popular, acceptant la transacció al punt número 2 de la Moció, transaccionat amb Convergència i Unió i el PP, i el punt 4.1 de supressió de totes aquelles expressions també transaccionades amb el PP, eh?, aquest és el text de la Moció. S'han demanat diverses votacions separades; per tant, farem una votació optimitzant al màxim les diverses peticions.

Primer votarem separatament el punt número 3 i l'1.c.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 117 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem els punts 4.3 i 5, separatament.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor, 12 en contra i 5 abstencions.

A continuació votarem la resta del punt número 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 123 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

A continuació votarem la resta del punt 1 i el punt 2.

Comença la votació.

Han estat aprovats per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament del Pirineu, especialment pel que fa al turisme i el lleure (tram. 302-00092/06)

El vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament del Pirineu, especialment pel que fa al turisme i el lleure. La presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, i té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font. *(Remor de veus.)* Esperí's un segon, senyora diputada. *(Pausa.)*

Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en la interpellació que vàrem fer fa quinze dies vàrem tenir ocasió de poder qüestionar la política del Govern de la Generalitat pel que fa al tipus de desenvolupament que s'està donant en aquests moments al Pirineu, sobretot pel que fa referència a les activitats relacionades amb el turisme i amb el lleure i, en concret, amb l'esquí.

Nosaltres qüestionàvem que s'estava fent un model de desenvolupament que sovint contraposava els interessos econòmics amb la conservació del medi natural i ens semblava que això no era la millor manera de desenvolupar aquelles comarques, entre altres coses perquè no és necessari que passi això, al contrari, hi pot haver un tipus de desenvolupament que no sigui agressiu amb el medi ambient. I ens sembla que encara som a temps de reconduir la situació. Ens sembla, també, que és urgent que reconduïm aquesta situació perquè, com ja deïem l'altre dia, hi han dades que des de l'any 91 estan alertant, d'una banda, que no és bo posar tots els ous, per entendre'ns, en la cistella de l'esquí, i, d'altra banda, que no és bo de promoure aquest tipus de desenvolupament d'urbanitzar i urbanitzar i d'anar construint apartaments que ocupen molt espai, però

que, en canvi, no són perquè hi visqui la gent del territori ni per fixar gent en el territori.

En la Moció subsegüent a la nostra interpellació hi hem fet diversos apartats que, a més a més, després hem estat treballant amb els altres grups a partir de les esmenes que s'han presentat i que intentaré explicar ràpidament. D'una banda, tenim aspectes relacionats amb el tipus de desenvolupament que volem per a les comarques pirinenques. Entre altres coses, plantegem que s'haurien de planificar els aspectes urbanístics d'una forma coordinada entre els diversos municipis, que no pot ser que cada municipi faci la seva, encara que en alguns casos es faci bé –no en dubtem que en alguns casos hi ha bona voluntat per fer les coses ben fetes, respectuoses amb l'entorn, com dèiem–, però que el que és bo és que es faci d'una forma coordinada, i és per això que plantegem, per exemple, plans directors de coordinació.

Alhora, plantejàvem o plantegem que en aquest Pla de desenvolupament, en aquest model de desenvolupament, hi hagin actuacions que serveixin per fomentar la diversificació de l'economia. Com deia, experts i persones de la zona mateix i estudis diversos plantegen que és bo de diversificar i no pas basar-ho tot en l'esquí. I per això, doncs, plantegem, per exemple, promoure petites iniciatives, com ara, doncs, empreses d'agricultura ecològica o de transformació agroalimentària, l'artesania, el teletreball i altres.

Plantegem, també, que..., mai en un millor moment que ara, anar promovent l'agricultura i la ramaderia de muntanya i, en aquest cas, de la ramaderia de muntanya, la ramaderia extensiva, una alternativa a aquesta ramaderia intensiva que ja s'ha demostrat que planteja moltes problemàtiques.

Diem, també, que hi ha d'haver un turisme sostenible, un turisme que fomenti que les persones que van a les comarques de muntanya es relacionin o puguin relacionar-se amb els espais naturals i que puguin gaudir-ne, d'aquests espais, de manera que estiguin el màxim de controlats possible. (*Veus de fons.*)

A més a més, plantegem que per facilitar aquesta diversificació de l'economia, les denominacions d'origen i les denominacions de qualitat poden ser un bon incentiu; com que ja n'hi han algunes, hem fet una transaccional amb el Grup de Convergència i Unió que planteja de potenciar-les, i, per tant, creiem, doncs, que és cap a aquesta línia que s'ha d'anar. De la mateixa manera s'hauria de fomentar altres tipus d'activitats com ara el sector dels guiatges a la natura o guiatges de patrimoni cultural.

D'altra banda, plantegem uns punts en la Moció que tenen a veure amb promocionar, protegir més encara, la natura, i, en aquest sentit, hi ha un punt que proposa delimitar els PEIN i agilitzar l'elaboració dels plans especials i de gestió.

A part d'això, hi ha un aspecte que per nosaltres és molt important i que ha quedat en el punt 3 de la Moció. En el punt 3.a hem acceptat en bona part l'esmena del Grup Socialista, hi hem fet una transacció, de manera que plantegem que en sis mesos s'elabori un pla

d'ordenació de les estacions d'esquí, un pla d'ordenació, podríem dir-ne, del domini esquiable, de manera que es reguli en quins llocs es pot esquiar o es poden fer pistes d'esquí i en quins no, quin tipus d'instal·lacions causen impacte i, per tant, mirar d'evitar-les i que es digui com ha de ser, on s'ha de poder esquiar ara i en el futur.

Nosaltres creiem que mentre no tinguem aquest Pla d'ordenació seria un error d'anar construint i ampliant estacions d'esquí. I, per tant, plantegem –i això seria el punt 3.b de la Moció– que mentre no existeixi aquest mapa de dominis esquiables no s'haurien de donar permisos de noves estacions, com és el cas de la de Vaqueïra - Beret, i més en un cas com aquest en el qual hi han multitud d'informes, com ja ho recordava l'altre dia, de diversos científics, de diversos col·lectius, que han fet estudis relacionats amb l'elevat valor que tenen aquelles zones que en cas que s'hi fes l'ampliació de les pistes de Vaqueira i Beret, doncs, es veurien molt perjudicades.

Per acabar, plantegem, també, que hi hagin actuacions relacionades amb la mobilitat, perquè el fet que sovint vagi massivament la gent a determinades zones del Pirineu, doncs, comporta agressions importants. I és per això que plantegem dues alternatives: d'una banda, la millora del transport públic i la sensibilització dels visitants, per tal que es pugui reduir l'ús d'automòbils particulars, especialment a les pistes d'esquí, i, d'altra banda, com ja es fa en altres països, delimitar zones que se'n diuen «lliures de cotxes». És a dir, els vehicles particulars es deixen als afores d'aquestes zones i la mobilitat va a partir de vehicles col·lectius.

Val a dir que aquests serien els punts que eren els originals de la Moció, d'Iniciativa per Catalunya - Verds, però que ara hi hem incorporat un cinquè punt, fruit d'una esmena del Grup Popular, en el qual es planteja –i hem acceptat l'esmena– incrementar un mínim de 1.000 milions de pessetes anuals per als propers cinc anys les dotacions dels plans comarcals de muntanya. Creiem que és una mesura interessant, sobretot per recuperar el temps perdut.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Boya.

El Sr. Boya i Alòs

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Bet Font, miri, jo crec que el que hem d'assumir tots plegats en aquest moment és que l'esquí ha sigut una eina de desenvolupament molt i molt important per a les comarques de muntanya.

Avui ben segur que algunes d'aquestes comarques no serien el que són si no haguessin tingut l'esquí com una eina de desenvolupament, una eina primordial. Per tant, jo crec que hem de superar un llenguatge en el qual es produeix o almenys es percep des del territori una criminalització d'aquesta activitat. És cert que les coses no s'han fet bé, que són francament millorables, que segu-

rament ja fa anys que hauríem hagut de tenir aquest Pla sectorial que regulés l'activitat de l'esquí, però també és cert que avui hi ha comarques de muntanya que no han gaudit de l'esquí com a eina de desenvolupament, com a activitat turística per garantir el seu futur. Per tant, jo crec que d'això tots n'hem de ser absolutament conscients, i, per tant, abordar la qüestió amb la prudència que es mereix.

Hi ha una forma raonable de fer estacions d'esquí i jo crec que és el que s'ha plantejat en la discussió corresponent, perquè hi havia de ser, hi ha una forma raonable de fer-ho —hi insisteixo— i crec que l'ampliació de Vaqueïra, amb tots els matisos que es vulgui, era una bona forma d'abordar —i ho és, una bona forma d'abordar— el desenvolupament del Pallars.

Per tant, ens hi podríem estendre molt més. Jo crec que aquest matí hem tingut ocasió de parlar-ne, nosaltres hem presentat una esmena, que vostè ha acceptat i —ho crec—, per tant, doncs, ens posarem d'acord, sobre la base de millorar una situació. En el que no podem estar d'acord és a paralitzar l'activitat econòmica del país, paralitzar el seu creixement en base, doncs, que el Govern actual de Catalunya no hagi tingut capacitat per ordenar i per regular aquest sector. És a dir, perquè això va en contra no només dels empresaris, de les empreses, del promotor econòmic que legítimament planteja, doncs, les seves aspiracions de millorar la seva situació i la competitivitat d'aquestes estacions, sinó que, a més a més, va en contra de la gent del territori. I jo crec que en aquest moment el discurs, diguem-ne, preservacionista, ecologista, no es pot fer d'esquena a la gent del territori, perquè, si no, aquest discurs no prosperarà. I en aquells punts amb els quals estem bàsicament d'acord, que és que les comarques de muntanya han de tenir un desenvolupament durable i sostenible, no hi arribarem si no tenim la complicitat del territori.

Per tant, jo crec —i estem d'acord amb la transacció plantejada al punt 3a— que vostè hauria de retirar el punt 3b i el punt 3c. Dit això, em posicio sobre la resta de qüestions: al punt 1 nosaltres hi votarem a favor i amb l'esmena plantejada, crec que pel Grup del Partit Popular, atenent que segurament la primera redacció, doncs, no s'atena al que és un pla territorial, un pla sectorial, com vostè plantejava en la seva Moció.

En el punt b, sobre els plans urbanístics, el Pla director i els plans especials, entenem que hi han unes competències municipals que no haurien de ser abordades com es fa en aquesta Moció, per tant, nosaltres plantejarem la nostra abstenció.

En el punt 2a, hi votariem favorablement. En el punt 3a ja he fet menció de la transacció. Reitero la meva demanda de retirada dels punts 3b i 3c. El punt 4 li votarem a favor, tot i que —ho crec— la Llei d'accés al medi natural, en aquest moment, recull, ja, en alguna mesura, el que vostè diu, però també ho diuen les polítiques que està plantejant la Unió Europea, i, per cert, diuen que fins a aquest moment moltes de les qüestions que plantejàvem com a insostenibles avui, amb les noves modalitat de transport intermodal, poden ser compatibles amb la preservació del medi, i això també afecta

l'esquí. Per tant, crec que és una reflexió que a partir d'ara haurem de tenir en compte.

I, finalment, lògicament, votar favorablement l'esmena que ha presentat el Partit Popular de regalar-nos a les comarques de muntanya 5.000 milions de pessetes. Per tant, en aquest sentit, els ho agraïm com a pirinencs, però, també, els recordo que hi ha un punt de demagogia que no s'escapa a ningú, perquè recordem l'actuació en la votació de les esmenes del pressupost, moltes de les quals deien exactament el mateix, i en aquestes votacions s'hi van posicionar en contra.

No sé si els interessos del país han d'estar sotmesos, diguem-ne, a les trifolgues del Govern i dels grups que li donen suport o bé, segurament, hauríem de trobar una forma més ordenada de destinar aquestes quantitats que, sens dubte, seran ben rebudes per les comarques de muntanya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, Francesc. Per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. En primer lloc, hauríem de dir que aquesta és una moció de molt difícil digestió. Primer, perquè comença amb un to molt generalista, amb un encapçalament jo diria que absolutament equivocat, perquè demana un pla territorial sectorial, quan la Llei de política territorial diu claríssimament que aquesta llei ha de ser de l'àmbit de tot Catalunya, i, per tant, crec que després amb la transacció ha quedat correcta. Però, vaja, començar amb un pla tan generalista parlant de tot el Pirineu, per acabar amb una activitat tan minoritària dins del Pirineu —perquè el Pirineu és molt llarg— com és l'esquí, ens sembla com a mínim confús. El que hauríem de dir és que estem d'acord amb l'esperit d'aquesta Moció, però que no entenem aquesta confusió de conceptes i confusió, fins i tot, de competències, moltes vegades municipals i d'altres àmbits, que estan tots barrejats, com li he dit abans, en una moció de molt difícil digestió.

En primer lloc, quant a les nostres esmenes, li hauríem de dir que nosaltres retirariem l'esmena número 1, que crec que ha estat transaccionada, i la número 2, l'esmena número 3 i l'esmena número 4, però que mantindríem l'esmena de supressió del punt 3.c i del punt 4.b, perquè entenem també que afecta moltes vegades competències municipals o que fins i tot hi han lleis que ja regulen aquestes activitats. El fet que la Llei d'accés al medi ja reguli aquestes zones lliures del cotxe, que és competència dels ajuntaments poder-ho fer o no..., jo crec que hi ha aquí una mica d'encavallament de competències que no correspondria a una moció com aquesta.

Quant a la pràctica de l'esquí, jo simplement m'afegiria a la demanda que els ha fet el diputat socialista, en el sentit que és una activitat que no s'hauria de criminalitzar si es fa bé; que entenem que hi han moltes zo-

nes de muntanya que tenen un desenvolupament turístic i que és un valor afegit important aquesta activitat en aquelles zones on necessiten precisament potenciar aquesta estacionalitat que representa l'hivern, i el que hauríem d'intentar, doncs, és que es fessin simplement les coses bé, que es planifiqués... Però, bé, jo diria que estaria d'acord també que es necessita un mapa que ens indiqui aquesta regulació, aquesta planificació, que sapiguem on es poden fer noves pistes d'esquí i com s'han de fer, i sobretot procurant que l'ampliació i qual-sevol activitat, doncs, estiguin d'acord amb els paràmetres de respecte a l'entorn i els paràmetres mediambientals convenients.

Per tant, senyor president, anunciar-li que nosaltres demanàriem votació separada del punt 3.c i del punt 4.b.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Agustí López.

El Sr. López i Pla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, coincideixo una mica amb el diputat Pere Vigo quant, una mica, al poti-poti d'aquesta Moció que ens ha fet treballar molt aquests dies.

La primera part... –ordenant-ho així, segons l'ordre de la Moció–, en el primer punt estariem d'acord amb el plantejament de substitució de «planejament» per «Pla de desenvolupament» que presenta el Grup del PP. I estariem molt d'acord també amb el tema de la ramaderia de muntanya. Pensem que en aquests moments la ramaderia de muntanya, i concretament, per exemple, la vaca bruna, l'ovella Xisqueta..., totes les races pirinenques tenen la gran oportunitat històrica per demostrar que aquesta ramaderia et pot donar l'exemple quant a autenticitat i plantejament correcte de la ramaderia a nivell de carn. S'ha de demostrar i ha de servir per al desenvolupament de les nostres comarques i per intentar que la ramaderia, la pagesia de les comarques del Pirineu no continuï en la seva davallada, sinó que hi hagi un punt d'inflexió ascendent, aprofitant la situació actual de la crisi de les vaques boges.

En aquest sentit, l'anunci per part de la Conselleria d'Agricultura de l'augment de la ICM de prop de 300.000 pessetes i d'algun punt de mesures agroambientals a favor de la ramaderia extensiva, d'aquesta ramaderia que comporta que durant deu mesos a l'any tant les ovelles com les vaques pasturin a la muntanya de forma lliure, és realment un punt al qual donem molta importància d'aquesta Moció. El mateix també quant a la promoció dels productes autòctons agroalimentaris de les comarques del Pirineu.

No estariem d'acord –i, per tant, votarem en contra i demanarem votació separada del punt 1.b– amb l'elaboració de plans d'ordenació urbanística, de plans de direcció, de coordinació, plans especials del Pirineu i Prepirineu, en el sentit que considerem que el tema ur-

banístic correspon a autonomia municipal; que, a més a més, les comarques del Pirineu, per la seva topografia, per la seva història diferenciada en comarques i petites valls, són molt complexes i, per tant, aquests plans s'han d'elaborar amb uns criteris únics, però sempre de baix cap a dalt, i mai de dalt cap a baix. I, en aquest sentit, repeteixo el nostre vot contrari a la qüestió aquesta d'elaboració de plans d'ordenació urbanística.

En el punt 2, hi estariem bàsicament d'acord, i molt favorablement en el punt 2.b, de la necessitat de creació de parcs naturals. Concretament, la Conselleria està amb el projecte de tirar endavant el parc natural de l'alt Pirineu, que el que fa és unir quatre espais PEIN de tres comarques diferents, que són, concretament, la Vall d'Aran, el Pallars Sobirà i l'Alt Urgell.

Respecte al punt tercer, saludem molt clarament la transacció a què s'ha pogut arribar en el punt 3.a. Atenent que el PEIN, ja que no inclou, la legislació del PEIN, la restricció de l'esquí en el PEIN, s'ha de saludar aquesta transacció, en el sentit següent. S'ha de tindre en compte que, per exemple, la nostra comarca, la comarca del Pallars Sobirà, té el 52% del territori dins el PEIN, i hi han tres municipis, que són el municipi d'Alt Àneu, d'Alins i de Lladorre, que tenen més del 80% i alguns prop del 85% d'espais PEIN. En aquest sentit, hipotecaríem el possible desenvolupament d'aquests tres municipis i d'altres municipis que puguin estar en la seva situació. Per tant, torno a dir que retirar o transaccionar aquest punt i, per tant, aigualir una mica aquesta possibilitat que la proposta que la normativa de PEIN impedeixi el desenvolupament de les pistes d'esquí, doncs, ho saludem.

Concretament –que penso que és el tema fonamental–, el tema Vaquèira, la proposta d'ampliació de Vaquèira feta darrerament per la Conselleria de Medi Ambient té en compte els criteris ambientalistes –la demostració és que suprimeix més de quatre-centes hectàrees de Pla d'espais d'interès natural– i té el consens tant de l'empresa com de l'Ajuntament d'Alt Àneu, i concretament, pràcticament, de tota la comarca del Pallars Sobirà. En aquest sentit, el punt 3.b nosaltres considerem que..., el votem que no.

El punt 4, per una certa imprecisió d'encavallament d'aspectes que ja són regulats per la Llei d'accés al medi natural, el votàriem en contra. I el punt 5, de l'esmena d'addició del company Fabregat, doncs, el votàriem favorablement, perquè sigui benvingut l'augment de les inversions a les comarques del Pirineu.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. *(Veus de fons. Pausa.)* Senyor Fabregat, quan vostè vulgui.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, jo vull agrair al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds que..., no totes les esmenes, però sí part de les esmenes, algunes amb transacció i d'altres que han estat acceptades, pel

que és aquesta Moció que han presentat..., que d'alguna manera sembla que no li hem donat la volta definitivament, però jo crec que sí que l'hem orientat pel que és el desenvolupament o ha de ser el desenvolupament del Pirineu, i no el planejament, d'alguna manera, del Pirineu. Però, en tot cas, la mateixa Moció, en el seu enunciat, parlava del que és el desenvolupament del Pirineu, aspecte en què coincidim.

Si fa una estona estàvem parlant de les terres de l'Ebre, ens n'hem anat a l'altra part de Catalunya: ara estem parlant del que és el Pirineu, i de ben segur també en continuarem parlant, com n'hem parlat en diferents ocasions en aquesta cambra. M'aniria posicionant, senyor president, pel que fa referència als diferents punts d'aquesta Moció.

En el primer dels punts, pel que comentava la il·lustre diputada senyora Bet Font, sembla que donarien suport a l'esmena, que acceptarien l'esmena del Grup Popular, pel que fa referència a un canvi del que és parlar del Pla territorial sectorial per parlar del Pla de desenvolupament, amb la qual cosa hi votariem favorablement. El punt *b* d'aquest primer..., nosaltres –i s'hi han fet ja referències també aquí per part d'altres diputats– creiem que va en contra del mateix esperit d'aquest desenvolupament, perquè està parlant, en tot cas, no de desenvolupament, sinó d'aspectes d'ordenació urbanística, de plans de coordinació, de plans especials, etcètera, i no hi votariem a favor, en aquest dels punts. El punt *c* sembla ser que és una transaccional definitivament entre el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que nosaltres també ens hi sumariem; en tot cas, al que està fent referència és a un foment de la diversificació de l'economia, i no solament parlant d'aquells aspectes que siguin el turisme i que siguin, també, el turisme d'hivern o d'altres turismes, com es deia dels esports d'aventura, amb la qual cosa també ens hi sumariem.

Pel que fa referència al segon punt d'aquesta Moció, nosaltres demanaríem votació separada aquí del que són l'apartat *a* i l'apartat *b*. L'apartat *a*, perquè hi ha una esmena –també s'hi ha fet referència–, acceptada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, del Grup Popular. D'alguna manera el que va és a dir d'una vegada per totes que hi hagi la delimitació definitiva dels PEIN. I aquesta, que és una tarda que sembla que és moguda, però que, d'alguna manera, també el Govern en aquest moment sembla que estigui brillant per la seva absència, en un tema tan important com és també el Pirineu de Catalunya..., seria bo que el Govern de la Generalitat ara escoltés, que de ben segur els demanem que en un termini màxim de sis mesos, d'una vegada per totes, hi hagi la delimitació definitiva dels espais d'interès natural, i que no des dels ajuntaments se'ns traslladin problemàtiques com se'ns estan traslladant dia a dia també al Parlament de Catalunya. Esperem, i també ho controlarem, i suposo que la resta de grups –i sembla ser que el Grup Parlamentari que dona suport al Govern, el Grup de Convergència i Unió, també hi donarà suport–, controlarem que aquesta delimitació definitiva, finalment, es dugui a terme.

El tercer dels punts fa referència al que és un pla territorial sectorial per al que són els esports d'hivern i, con-

cretament, les estacions d'esquí nòrdic i alpí. Nosaltres ens hi abstindrem, en aquest punt, perquè creiem que el rerefons d'això és l'ampliació de Vaquèira-Beret. I amb aquesta ampliació de Vaquèira-Beret nosaltres hem dit clarament –i ho torno a reiterar en aquesta tribuna– que no és suficient el que s'ha projectat per part del Departament de Medi Ambient; que voldríem que anés molt més enllà en el que és aquesta ampliació. I creiem que, en definitiva, cada territori, però també els ajuntaments, són els que haurien de tindre en compte el Govern de la Generalitat, i també a la mateixa empresa, pel que feia referència a aquesta ampliació i, concretament, l'ampliació de Vaquèira-Beret. Nosaltres ens hi abstindrem, en aquest tercer punt, apartat *a*.

Sí que votarem en contra, essent conseqüents, el punt 3.*b*. Votarem a favor el que és el punt 3.*c*, d'incentivar les inversions en les pistes d'esquí.

I també votarem en contra –i també se n'ha fet referència, també en aquest cas pel diputat senyor Pere Vigo– del punt 4, perquè creiem que està regulat perfectament, el que és aquest punt 4, en la regulació de l'accés, de la Llei d'accés al medi natural.

I, finalment, com no pot ser d'una altra manera, agraïm –com he dit abans– que per part del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds s'hagi acceptat aquesta esmena que fa referència a 1.000 milions de pessetes per als propers cinc exercicis, és a dir, un total de 5.000 milions de pessetes. (*Remor de veus.*)

El president

Un segon, sí. (*Pausa.*) Té la paraula, senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. I vaig acabant, de fet ja hauria acabat, però bé, en tot cas tornar a reiterar que és bo que finalment, d'alguna manera també, es reconegui per part del Govern, per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que hi ha programes dels plans comarcals de muntanya pendents d'execució i que són necessàries actuacions suplementàries, que són necessaris diners suplementaris per dur-los a terme –acabo, senyor president–, i que creiem que aquesta esmena pot afavorir les comarques de muntanya.

Senyor Boya, amb tota la cordialitat, des del Grup Popular no acostumem a fer regals, el que acostumem és a intentar, des de la nostra negociació, que les comarques, en aquest cas de muntanya, tinguin el que es mereixen com una comarca que també vostè habita, que és la vall d'Aran. I, en tot cas, el que sí fem des del Grup Popular, deixant de banda el que són colors polítics, és intentar que hi hagi un major equilibri del territori i, de ben segur, ho pot preguntar a les diputades i diputats del seu Grup polític.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyora Font...

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Abans que res dir al senyor Boya i al senyor Vigo que nosaltres no criminalitzem l'esquí, en cap moment no hem utilitzat aquesta paraula, i... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's un segon. (*Pausa.*) Esperi's. (*Pausa.*) Pot continuar.

La Sra. Font i Montanyà

En cap moment nosaltres hem criminalitzat l'esquí. Les úniques persones en aquesta cambra que han utilitzat aquesta paraula han estat vostès, nosaltres no estem en contra de les pistes d'esquí, i tampoc estem mirant només una posició ecologista o conservacionista, al contrari, bona part de les propostes que parlem aquí són de cara a tendir a un desenvolupament econòmic, sostenible això sí, però des del punt de vista econòmic.

Un altre aspecte que m'agradaria de puntualitzar, perquè han dit un parell de diputats, en concret el senyor Vigo i el senyor López, que hi havia confusió de conceptes. Perdonin, que s'hagi de treballar en el moment d'interpretar una moció no vol dir que aquesta Moció sigui un poti-poti. Jo crec que està prou ben estructurada. En un principi es parla d'aspectes de desenvolupament, en general, per passar després a centrar-se en protecció del medi natural, en l'esquí i en la mobilitat. Tres aspectes que per separat poden tenir prou importància.

I una puntualització, la Llei d'accés al medi natural, que gairebé tots els diputats que han intervingut hi han fet esment, no ha desenvolupat a hores d'ara el Reglament, per tant és com si fos paper mullat, i a part, que aquesta Llei en tot cas el que diu és que un municipi pot tancar al trànsit algun espai, però no pas la proposta que estem fent nosaltres que hi hagi un altre tipus de mobilitat, una mobilitat que es basi en un transport públic o col·lectiu com diem. El transport intermodal que deia el senyor Boya ja és aquesta proposta que fem nosaltres.

I bé, ara, passant ja a les esmenes, al posicionament, dir que en el primer punt de la Moció, en la introducció, acceptem l'esmena del Grup Popular en el sentit d'elaborar el Pla de desenvolupament. En el punt c, és una transaccional entre el nostre Grup i Convergència i Unió, tots els grups tenen aquesta transaccional. En el punt 2, el 2.a és una transaccional amb el Grup Popular. El 2.b continua el text inicial d'Iniciativa. En el punt 3, el 3.a és una transaccional amb l'esmena del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i a la resta queden tal com estaven en la proposta inicial, així com en el punt 4, que també és la proposta inicial. I, finalment, hi ha un nou punt, que seria el punt 5, que és l'esmena número 8 del Grup Popular que hem acceptat.

El president

Moltes gràcies. (*El Sr. Boya i Alós demana per parlar.*) Sí, senyor Boya...

El Sr. Boya i Alós

Per al·lusions, senyor president. Simplement per dir al senyor Fabregat que si algun grup té tradició d'haver treballat a favor del Pirineu és sens dubte el nostre, que té una vella tradició de treball a favor del Pirineu. I també recordar-li que segurament el moment de destinar aquests 1.000 milions de pessetes va ser en el moment del debat dels pressupostos, en el qual moltes esmenes destinades a punts concrets del Pirineu van ser rebutjades, excepte algunes que tenien un determinat color polític.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Prego que se centrin molt al que el Reglament permet. (*El Sr. Vigo i Sallent demana per parlar.*) Sí, senyor Vigo, ja el veig. Se centrin en aquestes intervencions reglamentàries, si us plau. Té la paraula per un minut.

El Sr. Vigo i Sallent

Sí, senyor president. Per dir-li que també demanem votació separada del punt 3.b. Havíem demanat del 3.c, del 4.b i ara del 3.b, també.

El president

Del 3.b, molt bé. (*El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*) Sí, senyor Camps...

El Sr. Camps i Rovira

Senyor president, nosaltres demanem votació separada del punt 1.b, del 3.b i del 3.c, conjuntament, si vol, i del punt 4.

Gràcies, senyor president.

El president

Molt bé, gràcies. Veuran que és una votació bastant complexa, per tant intentarem posar-nos..., que ho vagin seguint.

Primer votarem el punt 1.b.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem els punts 3.c i 4.b.

Comença la votació. (*El Sr. Vigo i Sallent demana per parlar.*)

Es para la votació.

Sí, vostè dirà...

El Sr. Vigo i Sallent

Senyor president, he demanat, li hem lliurat..., una votació separada –en tot cas demanem disculpes si no ha estat prou explícita la nostra explicació– del punt 3.c, que hem dit que hi votaríem a favor, i ara vostè ens ha plantejat...

El president

Té tota la raó, senyor diputat.

El Sr. Vigo i Sallent

...i ara vostè ens ha plantejat el punt 4.b també conjunt, i aquest punt nosaltres hem dit que hi votàriem en contra.

El president

Exactament. Se m'ha escapat.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president.

El president

Té raó vostè.

Sotmetem a votació el punt número 3.c.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 17 vots a favor, 110 en contra i cap abstenció.

A continuació votem el 4.b.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 49 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció.

A continuació la resta del punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació el 2.a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

A continuació el 2.b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

A continuació el 3.a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 114 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

A continuació el 3.b.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 5 vots a favor, 122 en contra i cap abstenció.

I si no m'he descomptat, ara en bloc tota la resta de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector boví (tram. 302-00093/06)

El vint-i-sisè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector boví. Té la paraula l'illustre diputat senyor Ramon Vilalta, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president, senyores... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's un segon. El senyor Camp... (*Pausa.*)

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president, senyores diputades i senyors diputats, un dia més hem d'abordar temes referents a la ramaderia de Catalunya, vam fer-ho fa unes sessions sobre la situació en què es trobava la sanitat ramadera, vam fer-ho en el Ple passat sobre el sector boví i, avui, naturalment, hem de substanciar la Moció que, des del nostre punt de vista, se'n deriva. I és per dir, una vegada més, que la crisi que afecta el sector boví, i en aquest moment altres subsectors ramaders, posa en evidència, per damunt de tot, una crisi de confiança molt gran i molt preocupant dels consumidors en el sistema alimentari, des del nostre punt de vista, perquè en alguns llocs, aquests anys passats, s'ha volgut anar massa de pressa en la producció de carn i en la producció de llet a qualsevol preu. El resultat han estat uns sistemes d'engreix i de maneig del bestiar que han posat en evidència que aquells productes que se'n derivaven i amb els quals hem d'alimentar la nostra població i hem d'alimentar-nos no reunien les condicions necessàries mínimes i imprescindibles de salubritat, i deixa'm-ho en aquests termes.

Massa sovint apareixen notícies relatives a males pràctiques, males pràctiques en l'engreix i en el maneig del bestiar, que aprofundeixen en aquesta situació de desconfiança del consumidor respecte als productes que se li ofereixen. Crisi, per tant, en primer lloc, de confiança en el sistema alimentari i, com a conseqüència d'això, crisi en els sectors productors i en els sectors comercialitzadors. S'ha dit aquests dies que el consum de la carn de boví ha caigut en més d'un 60%, i s'ha dit també que aquelles carnisseries especialitzades en la venda de carn de boví han perdut vendes pel valor de més del 90% respecte al que venien venent. I això és una crisi molt profunda que afecta molt de ple les 8.500 explotacions de boví que hi han a Catalunya, per tant, a una part important de la societat rural catalana, i afecta d'una manera molt important el sector comercialitzador, especialment aquell especialitzat en la venda de carn de boví. I és obvi que hem de reaccionar.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

La nostra proposta no pretén ser una proposta exhaustiva ni definitiva, si se'm permet. Desconeixem encara

en termes científics l'abast total del problema, cada dia es descobreixen coses noves, i les autoritats comunitàries i les del mateix Estat cada dia habiliten mecanismes nous per poder contribuir a fer front a la situació. Nosaltres hem presentat una proposta de nou punts. El conseller d'Agricultura, l'altre dia, feia unes declaracions i deia, «Home, nou són menys que els dotze que havien anunciat.» El desè era l'Agència de la Seguretat Alimentària, que aquest matí ha rebutjat el Parlament, i els altres dos eren dos punts que ja, d'alguna manera, van ser aprovats quan es va aprovar la Moció del Partit Popular en el Ple passat i que no calia, per tant, insistir-hi. Per tant, nou punts.

D'aquests nou punts, els dos primers, d'una manera molt clara, pretenen anar més enllà fins i tot del que és científicament imprescindible en aquest moment, que és fer un test a tota la carn bovina que entri a la cadena alimentària, plantejada aquesta iniciativa –repeteixo– no tant com una exigència imprescindible des del punt de vista científic, sinó com una mesura de foment del consum o, si es vol, de suport al consum. Això val 2.500 milions de pessetes a l'any; a nosaltres ens sembla que seria la millor inversió. I el segon punt, garantir que tota la carn que arribi al taulell del distribuïdor de la carnisseria disposi d'una etiqueta que apunti les característiques i a la traçabilitat d'aquell producte en la línia del que es parlava aquest matí, des del corral fins a la taula, des de la granja fins a la taula, marcant la trajectòria que aquell animal i que aquella carn havia seguit des del moment que va ser criat, des del moment que va néixer fins el moment que es posa a la distribució.

Hi ha una sèrie de punts que intenten habilitar mesures de suport al sector productor; no hi insistiré perquè està escrit, i tothom les ha pogut llegir. El punt setè proposa la constitució d'una taula de concertació entre el sector de les carnisseries de distribució especialitzades en la venda de boví i l'Administració de la Generalitat, amb presència, també, de les administracions locals, a fi i efecte d'afrontar amb tots els seus extrems les circumstàncies que concorren en una situació de crisi com la que s'ha produït, com la que apuntava abans, en què les vendes han caigut un 90% i això permet qualificar, efectivament, un sector veritablement en situació de crisi.

El punt vuitè és la proposta de la realització d'una campanya de promoció del consum, en el qual s'hi vegin implicats les associacions de consumidors i, per descomptat, els sectors implicats des del punt de vista de la producció. I el punt novè i darrer en la nostra proposta és informar periòdicament el Parlament de Catalunya, a través de la Comissió d'Agricultura, de les incidències que es vagin produint en el marc europeu respecte a aquest inici del debat, respecte a què ha de ser la política ramadera en el futur, tal com ha plantejat el comissari Fischler, i quina és la posició de la Generalitat al respecte, i quina és la posició dels sectors productors, expressada, naturalment, a través de les taules de concertació.

Per tant, un conjunt de nou mesures que no pretenen ser –repeteixo– definitives perquè a mesura que anirem...

El vicepresident primer

Senyor diputat, sap vostè que ha exhaurit ja el seu temps.

El Sr. Vilalta i Oliva

Senyor president, a mesura que anirem coneixent coses, doncs, segur que n'haurem de continuar parlant, però que en aquests moments ens semblen imprescindibles per abordar la qüestió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vilalta. Els grups que han presentat esmenes: en nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. El senyor Vilalta ja ho ha dit que ahir, era ahir que vam parlar de l'Agència de Qualitat Alimentària i que, evidentment, hi han molts dels aspectes que es recullen en aquesta Moció que també es varen parlar en aquell moment, com per exemple la traçabilitat, i que nosaltres creiem que són aspectes molt importants. Nosaltres dèiem ahir que creiem que s'ha de donar prioritat a la seguretat de cara als consumidors, però, evidentment, no hem d'oblidar que darrere de tot això hi ha un sector que en viu, el sector dels ramaders i també els carnisseres, i que, per tant, és bo que tinguem en compte altres mesures que no siguin només les de pensar en els consumidors, sense oblidar-ho. I per tant, nosaltres creiem que, a més a més, s'hauria de fer un esforç molt gran per treballar de forma molt coordinada i de forma transversal entre els diversos departaments implicats en aquest aspecte.

En la Moció que acaba de presentar el senyor Vilalta, ja hi han aspectes que afecten més d'un departament i hi ha aspectes molt relacionats amb la ramaderia, però també n'hi ha de relacionats amb el consumidor. Per exemple, en el punt número 2, en el qual es parla d'identificar la carn, el que es pretén és que els consumidors, quan vagin a comprar, sàpiguem què estan comprant, sàpiguem d'on ve aquell animal, on s'ha sacrificat, en quines condicions, quina categoria té la carn, i nosaltres, en aquest sentit, hi hem afegit un element que planteja que, a més a més, també es reculli quins són els resultats de les analítiques de control que s'hi han realitzat. L'altre dia ja, en una interpellació que va fer la senyora Carme Valls, sortia la problemàtica dels antibiòtics, de les dioxines, del clembuterol, etcètera. I, per tant, creiem que és important que es reculli, que el consumidor sàpiga que aquella carn que compra, aquella carn que consumirà està neta, podríem dir, d'aquestes substàncies.

Hi ha un element, un altre element que té a veure també amb el control, que és en el tercer apartat, on es planteja que el bestiar de més de trenta mesos que se sacrifica, que en aquests moments no se'ls està fent les analítiques, se'ls facin de forma aleatòria. El per què d'això? Jo no ho sé, suposo que la motivació que va

portar el senyor Vilalta a incorporar-ho és la mateixa que diem nosaltres, és a dir, si no se'ls fan aquests tests vol dir que, en cas que hi hagués epidèmia, no ho sabríem, i, per tant, és una manera d'amagar aquesta situació. I nosaltres plantejem que, a més a més, es concreti en quin percentatge s'hauria de fer. Hem posat un terç perquè és el que es proposa en altres països; evidentment, potser podria ser menys, a nivell estadístic es podria comentar si és una desena part o com sigui, però el que sí que insistim nosaltres és que no ha de ser un de cada no sé quants milers, perquè d'això no serviria de res.

Un altre aspecte que nosaltres creiem, que hi tornem a insistir, perquè ja hi vàrem insistir quan el senyor Fabregat va fer la seva interpellació i que, evidentment, ja es va rebutjar, però que nosaltres continuem creient que és important, que és el fet que les persones que cobren les ajudes hagin de demostrar que ho han fet bé. El senyor Vilalta em comentava que hi ha una fórmula que es juri que s'ha fet correctament. Bé, en tot cas, aquest és el nostre esperit, que es demostrï que no es donen ajudes a persones que han tingut algun tipus de negligència.

I, finalment, nosaltres presentem una esmena per tal que en les taules de negociació o que en el moment en què es plantegen coordinacions, converses, s'hi tinguin en compte els consumidors. Nosaltres creiem que si els consumidors haguessin intervingut des d'un bon principi, els consumidors a través de les associacions que els representen, a través de sindicats, com sigui, si haguessin intervingut en el moment de plantejar les problemàtiques, de veure quin tipus de solucions s'hi dona, doncs, probablement s'haurien sumat les associacions de consumidors a aquestes propostes d'incentivar el consum de la carn que diem que no ha de portar cap problema. Per tant, nosaltres plantejem que s'incorporin en aquest punt número 7 les associacions de consumidors a les converses. El senyor Vilalta em deia: «Però, bé, és que el que jo proposo és que es tractin de mesures laborals i fiscals.» Però bé, potser aquesta hauria de ser un dels elements que es plantejessin en aquestes taules de negociació, però es podria aprofitar l'avinentsa que s'obren aquestes negociacions per parlar d'altres aspectes que promoguessin o que facilitessin que es resolgui aquesta situació tan problemàtica que a cap de nosaltres ens hauria agradat que haguessim arribat a aquest extrem.

I em sembla que això és tot. Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Font. Pel Grup Popular té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres hem presentat tot un seguit d'esmenes a la Moció presentada per l'illustre diputat senyor Vilalta, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, cinc esmenes de supressió i dues esmenes, una de modificació del que és el punt 7 de la mateixa

Moció i una esmena d'addició d'un nou punt. Intentaré desenvolupar el que és el meu posicionament en nom del Grup Popular en tres apartats.

El primer que fa referència als quatre punts de la Moció que nosaltres, en cas que no s'acceptin les esmenes, hi votàrem en contra –si no s'accepten les esmenes del Grup Popular hi votàrem en contra–, els punts 1 al 4, d'alguna manera, el que fan és el que ha anunciat el senyor Vilalta i d'altres membres del Grup Socialista al llarg d'aquests darrers dies, d'alguna manera, que es faci un test a tots els animals. I nosaltres els hem contestat, també, els hem contestat també públicament, i els hem dit que creiem que aquest podria ser un aspecte d'alarma. En tot cas, el que creiem nosaltres que podria ser un aspecte d'alarma; i en tot cas, també, els hem reiterat que aquests aspectes d'alarma o que podrien provocar una alarma –hi torno a insistir– és el que d'alguna manera, també molt legítimament, però que des del Grup Socialista en d'altres crisis importants de la sanitat animal s'havia plantejat, i es va veure es va demostrar que no era la solució més adient, com era en el tema de la pesta porcina clàssica de l'any 1998. I tornem a insistir en el mateix: creiem que les mesures adoptades per la Unió Europea i que s'estan adoptant al conjunt de l'Estat espanyol, al conjunt de comunitats autònomes i també a Catalunya són les mesures adequades i són les mesures que estan funcionant.

Després vostè ens plantegen diferents propostes; el punt cinquè, que ens diu: «l'avançament al mes de març del pagament de totes les primes destinades al sector boví». En tot cas, ja s'ha fet un pas per part del Govern de la Generalitat. Nosaltres els donarem suport en aquest punt. Ens parlen d'insistir en la necessitat d'incrementar la retirada de carn per la intervenció, i bé, aquí, senyor Vilalta, la veritat, nosaltres també li hem demanat supressió. No sabem si vostè l'acceptarà o no, però són més de vuit mil tones, ja, les retirades –més de vuit mil tones les retirades. Probablement siguin més, veig que vostè mateix em diu més. Les dades que tenia de fa pocs dies eren més de 8.000 tones les retirades, i creiem que és una xifra prou important i que s'està treballant bé en aquesta línia i que no cal o no és necessari anar més enllà, tampoc, en la proposta que vostè ens està parlant.

El punt setè, nosaltres els l'hem esmenat, però d'alguna manera, quan parla d'una taula de negociació que aplega el Departament d'Indústria, i després va molt més enllà amb el que és la Federació de Municipis de Catalunya, l'Associació Catalana de Municipis, associacions representatives..., també és ben cert que hi ha creada una comissió interdepartamental, i jo suposo que després l'illustre diputat senyor Francesc Iglesias en farà referència. Però sí que creiem, i per això també els hem esmenat aquest punt, que quan vostè parla de mesures laborals i fiscals creiem que s'ha de deixar i s'ha d'acotar que ha de ser dins de les possibilitats competencials, evidentment, de la Generalitat i de Catalunya i també dins de les possibilitats que tinguin els mateixos municipis, que hi ha municipis que és ben conegut que han fet alguns aspectes, han treballat més els aspectes de l'impost d'activitats econòmiques. Però creiem que s'ha de remarcar molt bé el que és els aspectes de les competències que tinguin cadascú.

Els donarem suport als punts números 8 i 9; en tot cas, d'alguna manera, el que fa és, potser, concretar més del que va ser la Moció que abans se n'ha fet referència, de la Moció que varem presentar en l'últim Ple des del Grup Popular, on també fèiem referència del que era promoure campanyes i on també fèiem referència al que és informar periòdicament els membres o els portaveus de la Comissió d'Agricultura, com ahir vam estar informats –i és de tots conegut– per part del mateix conseller.

I l'últim punt, que en aquest cas és una esmena d'addició, de ben segur que, quan sortirà, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió criticarà el Grup Popular perquè dirà: «Pot anar això d'alguna manera en contra del que pot ser una línia que està en aquest moment o que ha vehiculat en aquest moment el Ministeri d'Agricultura». Però, bé, quan hi ha competències, s'han d'assumir les competències i, quan tenim competències, s'han d'assumir com es diu a les verdes i a les madures, i, quan hi ha competències, com d'altres comunitats autònomes han fet en d'altres moments i en d'altres aspectes de la sanitat animal, també han de fer esforços, les mateixes comunitats autònomes, com també fan esforços els mateixos estats membres.

I és per això que nosaltres, si parlàvem en la Moció –i acabo, senyor president– del Grup Popular en el passat Ple que s'establiessin línies i ordres d'ajut en funció, també, del cofinançament, ara diem –com vostè deia, senyor Vilalta–, ja que aquesta és una malaltia nova i ens hem d'anar adaptant dia a dia, que ens hem d'adaptar, també, des de Catalunya al que és una ordre directa d'ajuts des del Govern de la Generalitat pel que afecta tot el sector boví com són les explotacions ramaderes, escorxadors, sales de desfer i punts de venda.

Aquest seria, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el nostre posicionament.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fabregat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. D l'escó estant. Bé, el nostre Grup considera molt positiva la Moció que ha presentat el diputat Ramon Vilalta perquè posi a consideració tot un seguit de propostes –de fet, és un paquet, una bateria de nou propostes concretes– per donar resposta a la crisi, a aquesta greu crisi de l'encefalopatia espongiforme bovina, unes mesures concretes de control i, alhora, també, de suport als productors per tal de poder paliar aquests afectes i aquestes conseqüències que –com molt bé s'ha dit aquí– són unes conseqüències dramàtiques tant per al sector productor com per al sector comercialitzador i, per descomptat, des de tots els punts de vista, per als consumidors.

És cert que des del Departament d'Agricultura se'ns ha anat informant puntualment i periòdicament de la situació que la crisi viu a cada moment. Ahir mateix,

doncs, vam fer una reunió en la qual s'han plantejat o es van plantejar diversos punts que avui també es posen aquí a consideració. Nosaltres donarem suport, pràcticament, al conjunt de la Moció. En tot cas, sí que el nostre posicionament, en aquests moments –i això no vol dir que no sigui variable, perquè, com ha dit en Ramon Vilalta, la crisi és variable i mesures que des de la Unió Europea avui es plantegen o avui no es plantegen demà, possiblement, sí que es faci... Nosaltres, en el primer punt de la Moció ens abstindríem; ens hi abstindríem perquè pensem que, en aquests moments –potser més endavant, no–, en aquests precisos moments, pot ser pitjor el remei que la malaltia, si se'm permet, és a dir, pot crear una certa confusió en el sector productor i en el mateix consumidor, que, possiblement, no sigui l'actuació, la resposta més positiva. Això no vol dir que ens hàgim de replantejar tots plegats –i la Unió Europea, els primers– amb posterioritat el fet d'haver de realitzar aquests testos que avui ens proposa el diputat Ramon Vilalta.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Pel que fa al punt número 4, nosaltres hi votarem a favor, però tot fent l'afegitó que pensem que, en bona part, s'està duent a terme; per les informacions i l'informe que des del Departament se'ns ha fet arribar a tots els grups, doncs, es fa pel que fa al cofinançament de la retirada i de la destrucció del material de risc, de la MER, però, en tot cas, sí que és bo que des del Parlament de Catalunya hi hagi aquest acord i aquesta resolució en aquesta mateixa línia. Per tant, doncs, el nostre vot serà favorable com ho serà a la resta de punts.

Pel que fa al punt d'addició que presenta el Grup, a l'esmena d'addició que presenta el Grup Popular, és ben cert que un acord una mica esbiaixat del Parlament de Catalunya podria anar en una direcció contrària. És a dir, és cert que tenim competències exclusives en matèria d'agricultura a Catalunya, però també és cert que nosaltres necessitem aquest cofinançament de la Unió Europea. Un acord del Parlament de Catalunya en la direcció que proposa avui el diputat Josep Maria Fabregat ens podria barrar les portes a rebre aquest finançament de la Unió Europea; per tant, nosaltres l'hauríem de fer –perdó, de Madrid– íntegrament des del Govern de la Generalitat. Per tant, pensem que és una esmena d'addició que, lluny d'aportar-nos, de facilitar-nos, diguem-ne, el millor cofinançament per part d'altres administracions, el que pot fer és posar-nos traves, a nosaltres, a aquest punt. Si, finalment, es produeix d'aquesta manera ens hi abstindríem, i aquesta és l'explicació de vot pel que fa a la Moció presentada pel diputat Ramon Vilalta.

El president

Gràcies, senyor Ausàs. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, senyor Vilalta, és bo, davant d'un problema important, com és aquest, que el Govern faci

seguiment diari i potser també és bo que el Parlament faci, cada vegada que calgui, seguiment d'aquests temes perquè són de molta importància per al sector. Per tant, tal com es va demostrar en la interpellació que va substanciar a l'últim Ple, el senyor Vilalta i l'honorable conseller, va quedar clara alguna cosa: que, en alguns temes, sobretot aquells que no estan garantits per avals científics o per aval veterinari, la impressió del conseller –i nosaltres ho compartim i alguns altres membres que han parlat abans de mi– és que potser aportaria més confusió al sector que no solucions. Tot i així, des del respecte i l'habitual rigor i seriositat amb què vostè fa les intervencions, permeti'm que en aquest punt no coincidim –sí en la preocupació global de la cambra– i en alguns altres temes que estem d'acord a donar-li suport, bàsicament, en la majoria de casos de coses que ja estem fent. Però, tot i així, no és per més anar fent el seguiment, com vam fer ahir en una reunió sectorial, però també en el Ple d'aquesta cambra és bo, davant d'un problema que té el país molt preocupat.

Nosaltres no li donarem suport als quatre punts primers. Al primer punt, per l'explicació que li he donat abans del tema d'aval científic; als altres perquè està en el mateix informe que el conseller ens va lliurar ahir –i, a més a més, en tenim informació periòdica– i s'estan fent les coses que estan demanant –fins i tot, jo diria que amb escreix. No ens ha de tranquil·litzar i abaixar la guàrdia, però sí que és una notícia positiva i, per exemple, en fa esment el senyor Pumarola, que està considerat una autoritat dintre del nostre país i que diu: «Si arreu s'hagués actuat com a Catalunya, la crisi de les vaques boges seria ben diferent». No ens ha de fer abaixar la guàrdia, però haver passat més de 1.000 tests i no haver sortit cap cas, penso que estem en un camí positiu que hem de continuar.»

Alguns comentaris sobre els punts que li donarem suport. Pensem que seria bo, li donarem suport al punt sisè, perquè el mateix conseller li va anunciar en el debat de la interpellació que el mateix Departament ja havia avançat, aquest any, un mes amb relació a l'any passat, i està anunciat per al dia 15 i 16 de març el pagament de les primes de boví. En aquest sentit, tot i que ja és un tema que podríem dir que ja fem, no tenim inconvenient a donar-li suport, perquè està en la línia que el mateix Departament ha engegat.

Quant al punt sisè, li donarem suport. Està, també, en la línia del que estem fent. Al punt setè, li demanaríem –perquè penso que acota i millora l'acceptació per part seva de l'esmena del Grup Parlamentari Popular–, perquè els aspectes competencials són importants –en allò que no hi ha competències, que toqui cadascú les que tingui... Si accepta aquesta esmena, també li donarem suport, com als punts vuitè i novè.

Un petit comentari amb relació a l'esmena addicional que també hi ha hagut un posicionament per part del diputat senyor Ausàs. Nosaltres pensem, senyor Fabregat, amb tota la simpatia i respecte, que és contradictòria, aquesta esmena que ens ha entrat avui; és contradictòria amb la seva pròpia Moció de l'últim Ple. I vam aprovar, fa quinze dies, una Moció, presentada per vostè, que, literalment, deia: «Punt quart: instar el Govern de l'Estat per tal que exigeixi a la Unió Europea l'es-

tabliment de mesures de suport econòmic als sectors afectats per l'aparició de la EEB». El final: «junt amb l'Estat espanyol i que també comportarà amb cofinançament del Govern de la Generalitat». Vam aprovar això, vam aprovar això.

Jo penso que seria bo; a més a més, això ha fet un pas important molt recentment: dimarts, dimarts d'aquesta setmana, hi va haver a Madrid el conseller, junt amb els altres consellers de comunitats autònomes; es va reunir al Ministerio i hi va haver una proposta del mateix ministre sobre mesures en aquesta línia, de no renunciar a l'aportació de fons europeus. Jo suggeriria i demanaria un esforç, perquè poguéssim votar a favor d'això: que tant el diputat proponent, el senyor Vilalta, com el proponent de l'esmena fessin un afegitó: que en el marc d'allò que el mateix Ministeri està marcant ens posem d'acord, i potser amb un afegitó podríem votar tots a favor d'aquesta línia, que, bàsicament, seria ratificar la mateixa proposta de l'últim Ple.

En aquest sentit, si el posicionament del senyor Ramon Vilalta va així, votariem a favor de tota la Moció excepte dels primers punts que li he indicat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. *(Pausa.)* Senyor diputat...

El Sr. Vilalta i Oliva

Bé, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, permeti'm posicionar-me respecte a les esmenes que s'han presentat i oferir verbalment transaccions als esmenants, que, per la petita, en diríem, quantia de la transacció, si els sembla bé, lliurariem, després, per escrit a la Mesa. En aquest moment, jo encara no sé si m'acceptaran les transaccions, o no, però, el petit abast de la transacció, voldria plantejar-los-el verbalment.

Respecte a les esmenes d'Iniciativa per Catalunya, en tenen presentada una al punt segon de la nostra Moció. Jo els suggeriria, com a esmena transaccional, que no entréssim en el detall de si l'analítica ha de contemplar els antibiòtics o els altres elements, sinó, simplement, que es referís a les analítiques realitzades.

Respecte al tercer punt de la Moció...

El president

Perdó, a veure, anem pas per pas. Aquesta proposta de transacció...

La Sra. Font i Montanyà

S'accepta, senyor president.

El president

D'acord.

El Sr. Vilalta i Oliva

Respecte al tercer punt de la Moció, ells xifraven en la seva esmena en un 30% els textos aleatoris a realitzar.

El president

Un terç.

El Sr. Vilalta i Oliva

Un terç. A mi em sembla que seria suficient que féssim una referència que fossin representatius des del punt de vista estadístic, que és un concepte més científic que determinar, nosaltres, si cal un 30%, o un 20 o un 25.

El president

És una fórmula parlamentària nova, aquesta; interessant.

La Sra. Font i Montanyà

Sí. És que, quan n'hem parlat abans amb el senyor Vilalta, ell comentava que, estadísticament, es dona per bona una desena part, i, per tant, entenem que seria això la mínima. Si considerem com a representativa això, en tot cas, ho acceptaríem.

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt bé. Respecte a la tercera i quarta esmena del Grup d'Iniciativa, jo demanaria que la retiressin i, en qualsevol cas, com que em correspon a mi acceptar-les, o no, no les acceptaria.

El president

Molt bé.

El Sr. Vilalta i Oliva

Respecte a les esmenes presentades pel Grup Popular, naturalment, totes aquelles que plantegen la supressió d'articles, no puc acceptar-los-hi. I, respecte a les dues darreres del Grup Popular, acceptaríem l'esmena en el punt setè de la Moció, i, respecte al punt 9, que seria l'esmena d'addició, la nostra proposta –també en la línia d'incorporar una addicional de curt abast– seria en el marc de les línies d'ajuda habilitades pel Ministeri d'Agricultura o per l'Administració central.

El president

D'acord.

El Sr. Vilalta i Oliva

Una darrera observació sobre el conjunt de les propostes. Nosaltres seguim pensant, senyor president, que en aquest moment que el problema és bàsicament una crisi de confiança dels consumidors en el sistema, cal aportar mesures de seguretat en els consumidors, més enllà, fins i tot, del que sigui necessàriament exigible des del punt de vista científic, i que si no ho fem, si no trobem mesures que aportin aquesta seguretat, no aconseguirem retornar aquesta confiança i, per tant, no redreçarem aquesta caiguda tan ràpida que s'està produint.

No tindria res més a afegir, senyor president, sinó assenyalar la necessitat que aquests mecanismes d'informació fluida entre l'Administració responsable –en aquest moment, doncs, el Departament d'Agricultura– i els diversos grups parlamentaris ho sigui veritablement.

Res més, senyor president.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè. Al marge de la votació separada que m'ha demanat Convergència i Unió dels punts 1, 2, 3 i 4, algun Grup vol votació separada?

El Sr. Bargalló Valls

Sí, senyor president, del punt 1, a part.

El president

Molt bé. *(El Sr. Fabregat i Vidal demana per parlar.)* Sí, senyor Fabregat?

El Sr. Fabregat i Vidal

Senyor president, li demanaríem 1, 2, 3 i 4 i, per nosaltres, també s'hi podria afegir el punt 6 en aquesta votació separada i després tota la resta.

Gràcies.

El president

Molt bé. Per tant, primer posarem votació separada del punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 50 vots a favor, 66 en contra i 9 abstencions.

A continuació, els punts 2, 3 i 4.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 57 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació el punt número 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

A continuació la resta del text de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 125 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre i tres minuts.